COLECTIA ROMANTIC

190

Linda Lewis

CONFLICT DE INTERESE

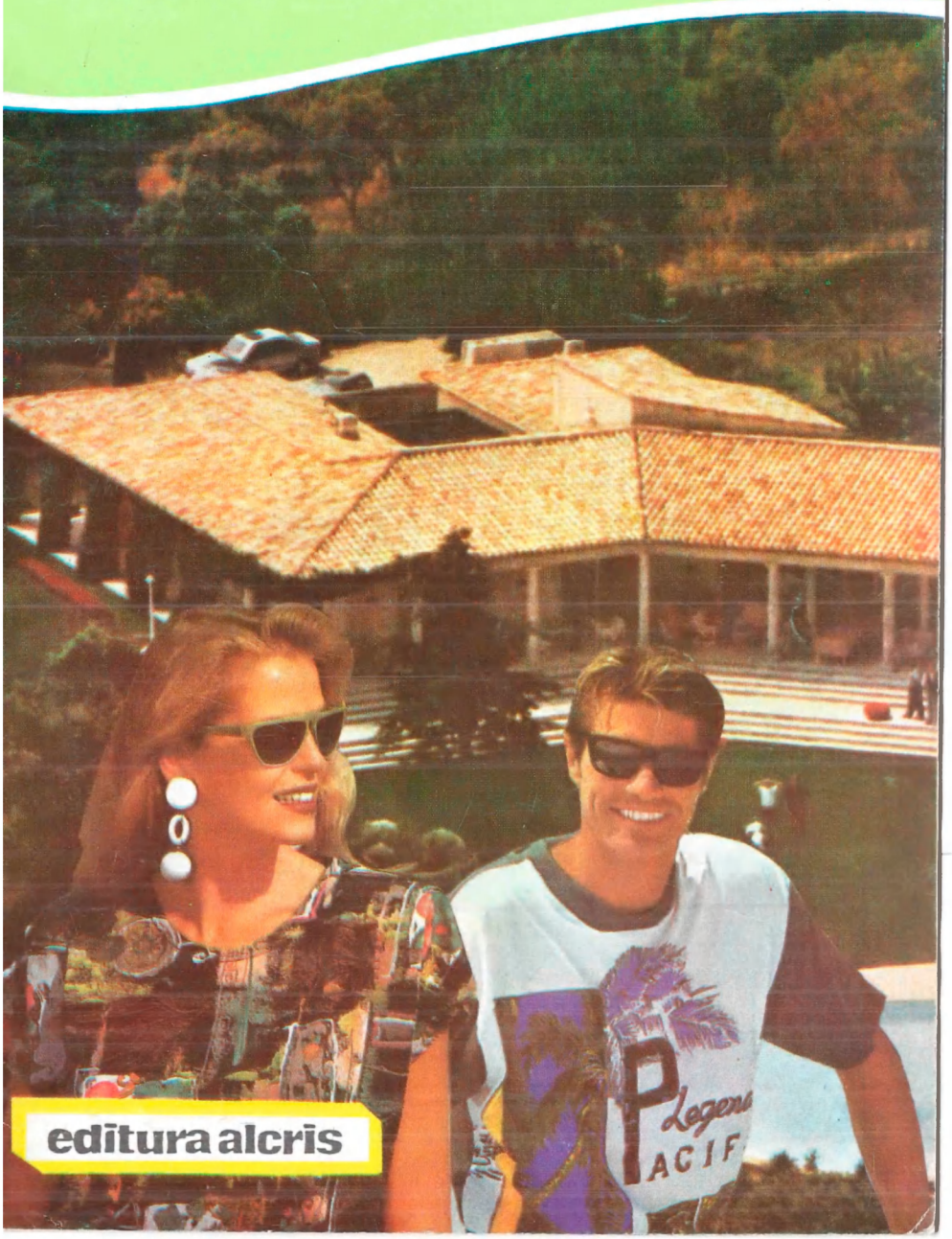

editura alcris

LINDA LEWIS

CONFLICT DE INTERESE

ALCRIS

Coperta : ANDY

© 1995, Linda Kay West
HONEYMOON SUITE
Harlequin S.A.

În românește de : Luli Filipescu

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin editurii ALCRIS.

Editor : Aurelian Micu Andy
Consilier editorial : Traian Iancu
Lector : Angela Vasile

I.S.B.N. 973-580-177-9

Colecţia „ROMANTIC"

Dat la cules 27.05.97. Bun de tipar 26.06.97
Coli tipar 10. Format 16/54 x 84
Hârtie tipar de 50 g/m²
Apărut 1997

Tiparul executat sub cd. nr. 100 la
Societatea Comercială - Editură şi Imprimerie
„Porto-Franco" S. A. Galaţi
B-dul G. Coşbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

„Poate alesese rău personajul ? Până acum considerase farmecele lui Marilyn Monroe irezistibile, dar domnul Winslow părea că reprezintă excepția care rămâne insensibilă. Dacă nu cumva își jucase prost rolul... ?

Sigur că nu prea avea practică, dar știa totuși cum să provoace un bărbat ca s-o sărute. Cu atâtea filme de dragoste pe care le văzuse și cu părinții pe care-i avea, ar fi fost de mirare să nu-și atingă scopul."

PROLOG

Maud Merrick, regina scenei americane, își făcu intrarea în încăpere cu acel mers de star care-i aparținea numai ei. Se repezi în brațele lui Tynan Rafferty St. James, comicul cu părul grizonat care juca în cele mai cunoscute seriale de televiziune.

— Tynan, dragule, iată-te în sfârșit din nou la New York, îi spuse cu vocea ei frumoasă puțin voalată, care-i cucerise și pe criticii cei mai reticenți. Mi-ai lipsit teribil ! Cum a fost călătoria ?

— Îndurare, Maud ! N-am venit aici nici să-ți povestesc cum am călătorit, nici să vorbim despre vreme. Unde este Miranda ?

— Miranda ?

— Da, Miranda, fiica noastră ! Unde e ?

Maud îi luă mâna, îi ridică manșeta cămășii și se uită la ceasul lui de aur.

— În câteva ore o să ajungă la San-Sebastian.

După ce rosti aceste cuvinte, se îndepărtă de el și se așeză cu grație pe canapeaua îmbrăcată în brocart roz.

Tynan se așeză lângă ea.

— La San Sebastian ? repetă el. Nu acolo a

mierlit-o ultimul tău soţ ?

— Nu fi cinic, dragul meu. Da, într-adevăr, la San Sebastian l-am pierdut pe scumpul de Robert.

Vocea i se frânse şi, în timp ce scotea un suspin melodramatic, cu vârful degetelor îşi şterse o lacrimă imaginară din colţul ochilor de culoarea turcoazelor.

— Modul în care joci această scenă nu e din cale-afară de reuşit, Maud, şi asta ţi se întâmplă doar când ne pregăteşti ceva nu prea catolic. Ai avea amabilitatea să-mi explici de ce Miranda e în drum spre San Sebastian ?

— Am rugat-o să-mi facă un mic serviciu, replică ea cu un gest evaziv.

— Ce gen de „mic serviciu" ?

— Trebuie să-mi aducă înapoi bijuteriile. Le-am lăsat acolo când m-am întors la New York după moartea lui Robert.

— Ţi-ai lăsat bijuteriile ? Toate pietrele alea frumoase pe care le-ai strâns de-a lungul anilor... Cum de ai putut să le uiţi ?

— A trebuit să părăsesc insula în grabă când Robert a făcut acea teribilă criză cardiacă. L-am însoţit în elicopterul care l-a transportat la spital.

— Fie. Dar tu eşti văduvă de mai mult de un an. Cum de nu te-ai întors până acum să-ţi recuperezi bijuteriile ?

Maud ridică dintr-o sprânceană perfect pensată.

— Îţi amintesc că am fost destul de ocupată !

— Ah, da ! Din cauza piesei. Desigur că ţi-a fost greu să părăseşti oraşul când ai jucat de opt ori pe săptămână tot sezonul.

— Eram sigură că o să înțelegi!

Tynan sărută frumoasa gură senzuală care i se oferea.

— Dar de ce n-ai rugat pe cineva să-ți trimită bijuteriile? Nu acolo locuiește fiul tău vitreg?

Maud suspină.

— Da, Stuart Winslow... Un bărbat frumos ca și tatăl lui. Numai că băiatul ăsta nu m-a avut niciodată la inimă. Și-a băgat în cap că toate artistele sunt niște mincinoase patentate.

— Toate artistele... sau tu în mod special?

— Poftim?, replică ea cu un aer ofensat.

Cu un zâmbet ironic pe buze, Tynan o bătu ușurel pe umăr.

— Hai, Maud, știi bine că ai câteodată tendința să machiezi adevărul.

— Doar când e prea plictisitor! Stuart n-a apreciat niciodată încercările mele de a face viața mai fascinantă. Prefera întotdeauna o prezentare precisă a faptelor.

— Înțeleg că relațiile voastre erau puțin cam încordate!

— Nu mă deranja asta prea mult, fiindcă lipsea des. Dar la moartea tatălui său, și-a dat arama pe față. Fiindcă... fiindcă eram în pat exact înainte să... Oh! Doamne!

Își trecu cu nervozitate mâna prin păr și continuă:

— Iartă-mă, nu e prea elegant din partea mea să abordez cu tine acest gen de subiect.

— Nu mă deranjează să vorbești de foștii tăi soți, mai ales despre cei care sunt morți, fiindcă porți și acum inelul de logodnă pe care

ţi l-am dăruit. Dar asta nu mă face să înţeleg de ce nu ţi-a trimis Stuart bijuteriile.

Maud făcu o grimasă.

— Pentru că prefer să nu ştie. Bijuteriile mele se află într-un seif pe care l-am montat la Sugar House, o dată când a fost plecat Robert. Nimeni nu e la curent cu existenţa seifului şi cu atât mai mult a bijuteriilor.

Tynan izbucni în râs şi se plesni cu palma peste şold.

— Şi ai reuşit s-o convingi pe fiica noastră să spargă un seif ? Nu-mi vine să cred. Miranda, care n-ar îndrăzni să treacă strada când stopul e pe roşu !

— Prostule, nu e vorba să-l spargă ! I-am spus cifrul. E de ajuns să intre în fosta mea cameră.

Tynan se încruntă.

— Şi fără să se facă remarcată în vreun fel, îmi închipui. Altfel zis, prin efracţie.

— Nu neapărat. Poate va reuşi să se facă invitată la domeniu...

— Şi cine doarme acum în acea cameră ? Ştii cumva ?

— Bineînţeles că ştiu ! Imaginează-ţi că am informatorii mei. Cum era cea mai frumoasă cameră, Stuart a decis să se instaleze în ea.

— Bravo, scumpo ! I-ai explicat deci Mirandei cum să intre în camera unui bărbat.

Ea îl aprobă şi o sclipire amuzată trecu prin privirea lui Tynan.

— I-ai explicat şi cum să iasă ?...

CAPITOLUL I

— S-ar părea că s-a sfârşit cu cariera mea de hoţ de bijuterii. Căci, dacă această Miranda St. James debarcă aici, o face precis ca să recupereze bunurile mamei sale.

Cu un aer înfuriat, Stuart Winslow transformă într-un cocoloş de hârtie lista pasagerilor pe care tocmai o studiase şi o aruncă la coş.

— Mai rămâne o speranţă, remarcă mătuşa Polly : să nu se fi îmbarcat totuşi pe iaht.

El dădu din cap cu un aer fatalist.

— Nu, de data asta şansa nu e de partea noastră.

Mătuşa lui tăcu o clipă încurcată, înainte de a relua cu o voce blândă şi răbdătoare :

— Ascultă, Stuart... Tu nu eşti un hoţ. Te-ai mărginit doar să împrumuţi...

— Să nu ne ascundem după deget, Polly ! Am luat un lucru care nu-mi aparţinea, şi cu asta basta.

Stuart se sprijini de spătarul fotoliului şi o fixă pe femeia în vârstă de vreo cincizeci de ani, aşezată pe fotoliul din faţa lui.

— Faptul că n-am intenţia să le păstrez nu schimbă în nici un fel datele problemei.

N-ar fi trebuit să-i pomenească lui Polly de aceste bijuterii, își spuse el. Avusese nevoie de aprobarea ei la momentul respectiv, dar n-ar fi trebuit să-i împovăreze conștiința cu așa ceva. Nu Polly fusese cea care-l învățase să deosebească binele de rău, înlocuindu-i pe părinții prea des absenți ?

— N-ai făcut rău nimănui procedând astfel, insistă ea. Și asta ți-a permis să ajuți o mulțime de oameni : pe toți salariații de la Island International, inclusiv pe mine. Dacă n-aș ocupa acest post... aș fi poate o cerșetoare.

Stuart ridică sprâncenele, surprins de ieșirea neobișnuită a mătușii lui. Ce se întâmpla cu această femeie, de obicei la fel de la locul ei ca și veșnicul coc din vârful capului ?

— O cerșetoare ? Permite-mi să mă îndoiesc, Polly.

El și numai el trebuia să mențină intact imperiul pe care-l fondase tatăl său. Și dacă își interzicea să eșueze, era doar pentru că acesta dădea un sens vieții lui, așa cum se întâmplase și cu Robert Winslow.

— Ești sigur că nu e vorba de o greșeală ? insistă Polly, îngrijorată. Că Miranda St. James este într-adevăr fiica lui Maud ?

Zâmbi dezamăgit.

— Sunt mai mult decât sigur ! La naiba, abia au trecut două luni de când delictul meu a început să dea roade și trebuia să apară ea !

— Ce ai de gând să faci ?

— N-am nici cea mai mică idee.

Polly își îndepărtă brațele într-un gest de neputință.

— Dacă aş fi văzut măcar solicitarea ei de rezervare, am fi putut pretexta că toate camerele şi bungalovurile sunt rezervate.

— În sfârşit, dacă ştim că soseşte e totuşi un lucru bun. Aproape uitasem că Maud are o fiică...

— Ea n-a asistat la căsătorie, nu-i aşa ?

— Nu. A refuzat mereu să pună piciorul aici ca să-l cunoască pe noul ei tată vitreg, fiindcă această căsătorie îi displăcea profund.

— Aveţi măcar un punct de vedere comun...!

Polly se ridică şi aranjă la linie dosarele de pe un raft.

— Care dintre soţii lui Maud e tatăl acestei micuţe ? se interesă ea. Nu-mi amintesc de nici un St. James...

— Primul, Tynan Rafferty. Dar el a renunţat de ani de zile la numele de St. James.

Stuart remarcă aerul mai mult fascinat decât dezaprobator al mătuşii sale. Fără îndoială fiindcă ea nu fusese niciodată măritată...

— Ştii şi tu că actriţele îşi schimbă des soţii, îi reaminti el.

— Ştiu. Sunt chiar o pasionată a cancanurilor mondene. Hai să vedem dacă memoria mea mai e la fel de bună... A fost întâi Tynan Rafferty, apoi producătorul acela de pe Broadway, urmat de scriitorul ăla irlandez, şi în cele din urmă Robert. Da, aşa e, încheie ea cu un surâs triumfător.

— Şi tata nu este în mod sigur ultimul ! Dar cum de numele acestei Miranda ţi-a atras atenţia ?

— Consultam lista pasagerilor, sperând să dau de numele guvernantei pe care au angajat-o Bill şi Cathy. Se pare că nu e totuşi pe acest vapor. Trebuie deci să contăm în continuare pe personalul pe care-l avem ca să se ocupe de Tommy.

— Nu înţeleg de ce femeia asta refuză să-i trimit elicopterul ca s-o aduc aici, spuse Stuart enervat.

— Pe scurt, studiam lista, când mi-a căzut sub ochi numele Mirandei St. James ! Mi-era familiar fiindcă l-am auzit pe Robert pronunţându-l de două-trei ori.

— Hmm... Şi mie mi-a vorbit tata de ea.

Polly îşi scoase ochelarii cu ramă de bagà şi începu să-i şteargă conştiincios cu o batistă dantelată, apoi obiectă :

— E posibil să acordăm prea multă importanţă acestei vizite. Miranda St. James nu e poate decât una din acele tinere surmenate de munca lor, care doreşte câteva zile de vacanţă ca să se destindă.

— Vacanţă ? Polly ! Cu meseria ei, are probabil impresia că e în vacanţă tot anul.

— Nu lucrează în sistemul hotelier ?

— Nu. Are o activitate care mi-ar plăcea şi mie la nebunie : cataloghează filmele lui Waldo Wisdom.

— Waldo Wisdom, repetă Polly încruntându-se. Nu e cumva vorba de acel magnat al industriei, pasionat de cinema ?

— Chiar aşa. Colecţia lui e una din cele mai complete din lume.

— Înțeleg acum de ce postul ei te face să visezi. Stuart, ești singurul bărbat pe care-l cunosc, care preferă să-și petreacă serile de sâmbătă cu o imagine în celuloid decât în compania unei femei în carne și oase !

El își sprijini coatele de masă și se aplecă spre ea zâmbind.

— Dar ce imagini, Polly ! N-am întâlnit niciodată femeia care ar putea rivaliza cu Rita Hayworth, Ava Gardner...

— Maud Merrick ?

Surâsul lui Stuart se transformă într-o strâmbătură.

— Maud e prea reală. La fel ca și fata ei. De fapt, cât timp și-a propus să petreacă la noi ?

— Două săptămâni, dacă te iei după rezervarea de la hotel.

Polly îi întinse o copie a documentului în chestiune. El o parcurse cu o privire și-și înclină capul spre umăr.

— Miranda asta trebuie să fie grozav plătită, dacă-și poate oferi un apartament de patru sute de dolari pe noapte !

— Contează poate pe o reducere... ca între rude...

— A solicitat ceva de genul ăsta ?

— Nu. Nu face nici o aluzie la legătura ei de rudenie cu Maud în scrisoarea pe care am primit-o.

— Dar nu și-a folosit numele complet.

Fiindcă Polly îi aruncă o privire întrebătoare, el precizâ :

— Se numește Miranda Merrick St. James.

— Ești sigur că Maud se ascunde în spatele ei ?

— Aș paria pe colecția mea de filme că așa stau lucrurile ! Și rezervarea apartamentului de patru sute de dolari nu face decât să-mi confirme bănuielile. Fiindcă, dacă Miranda n-are posibilitatea să plătească o asemenea sumă, Maud o are din plin !

Făcu o pauză.

— Presupunând că nu uită să plătească... adăugă el cu un aer șiret.

Fiindcă, chiar și fără celebrele ei bijuterii, Maud era o femeie bogată grație pensiilor, asigurărilor pe viață sau testamentelor diferiților ei soți, în schimb, actrița neglija deseori să-și plătească datoriile, din dispreț probabil față de aceste mărunte probleme materiale.

Dar tocmai acest defect o trădase, gândi Stuart amuzat. Fiindcă dacă s-ar fi arătat mai vigilentă în această privință, el niciodată n-ar fi aflat de existența acestui seif.

Avusese mult noroc că lăcătușul îi prezentase lui factura, puțin după moartea tatălui său. Nu consimțise să plătească decât după ce obținuse niște lămuriri despre această problemă. Și astfel aflase că Maud comandase instalarea acestui seif personal la Sugar House, sub șemineul dormitorului. Mulțumit că și-a primit banii, meseriașul împinsese amabilitatea până la a-i spune cifrul pe care clienta lui îl rugase să i-l înregistreze.

Instalat în fotoliul lui preferat, Stuart își ațintì privirea pe fereastră și rememoră această perioadă. După ce plătise factura, pusese cifrul într-un dosar și atacase toate problemele legate de

Island International. Fusese atât de ocupat cu ele, încât nici măcar nu avusese timp să se întrebe ce motive o împinseseră pe Maud să-şi instaleze un seif în dormitor.

Totuşi, ar fi trebuit să-şi închipuie. Nu ştia el, de altfel ca şi toată lumea, că Maud Merrick poseda o colecţie de bijuterii care rivaliza cu cele ale ducesei de Windsor sau Elisabeth Taylor ?

Dar ideea că le-ar fi putut ascunde nici măcar nu-i trecuse prin cap. Nu concepea că asemenea comori ar fi putut fi păstrate într-o casă, oricât de perfecţionat ar fi fost sistemul ei de siguranţă. Şi totuşi în casă le găsise, în ziua când se hotărâse să deschidă seiful.

Şi luase bijuteriile. Sau mai exact, le furase. Căci din nefericire, un alt cuvânt nu exista.

Sigur, era de acum proprietarul insulei şi ar fi putut uza de acest titlu ca să-şi însuşească tot ce se găsea sub acoperişul său, dar şi acest raţionament era destul de şubred. Chiar dacă considera totul un simplu împrumut. Căci ştia prea bine că, mai devreme sau mai târziu, Maud îşi va reclama bunurile.

De fapt, ea nu încercase niciodată să revină la San Sebastian după funeralii. Îşi abandonase doliul la câteva săptămâni după moartea lui Robert şi se consacrase imediat recuceririi celebrităţii sale pe Broadway.

Stuart îşi înăbuşi o înjurătură. Credea că va fi liniştit, cel puţin până la sfârşitul reprezentaţiilor cu **Viitorul perfect,** ultima piesă în care ea deţinea rolul principal. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că Maud îşi va trimite fiica să-i recupereze bijuteriile.

— Vine să caute giuvaericalele, nu-i aşa ? spuse Polly, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile prin telepatie.

— Exact.

— Şi ce-o să facem ?

— S-o ţii cât mai departe posibil de mine ! N-are nici o şansă să se apropie de seif fără să se apropie mai întâi de mine.

*
* *

Sprijinită de balustrada punţii, Miranda privea cum insula se desenează pe linia orizontului. Şi nu era vorba de orice insulă. San Sebastian. Scena pe care ea va juca primul ei mare rol ! Se simţi cuprinsă puţin de teamă. O fi fost celebrul trac care-i paralizează pe unii actori ?

De ce Maud n-o pusese în gardă împotriva acestei frici ? Totuşi îi furnizase o mulţime de informaţii înainte de plecarea ei. Miranda surâse la amintirea ultimei discuţii purtate cu mama ei. Erau amândouă instalate pe banca din spate a limuzinei şi, în timp ce şoferul le conducea la aeroportul Kennedy, Maud o supusese la un examen.

— Unde e situată camera lui Stuart ?

— La primul etaj, prima uşă pe stânga.

— Şi seiful ?

— Sub vatra şemineului. A doua piatră de la perete, pe partea stângă.

— Cifrul ?

— 14—7—1—7—8—9. N-o să-l uit, mămico.

— Sper şi eu. Cu toate lecţiile de franceză pe care le-ai luat, ar fi o prostie să uiţi data căderii Bastiliei !

— Nu-ţi face probleme, o am aici, insistă ea ciocănindu-şi fruntea cu degetul.

Apoi izbucni în râs. Deţinea acum toate secretele mamei sale ca să atragă în cursă un bărbat. Putea să scrie chiar un manual intitulat „Cum să seduci" de Maud Merrick... şi editorul ei s-ar îmbogăţi !

Maud ridică dintr-o sprânceană.

— Nu mai râde aşa, Miranda. Nu pufnind în râs ca o adolescentă o să-l cucereşti pe Stuart. E un tip foarte serios.

— Îmi pare rău, mămico, răspunse ea cu o voce teatrală, sugându-şi puţin obrajii.

— Şi nici cu mutra asta de peşte scos din apă n-o să-l atragi ! Ce-o fi, Doamne, atât de caraghios ?

Miranda îi spuse în două cuvinte şi Maud zâmbi cu răutate.

— Foarte caraghios, chiar. Fă-mi tu una ca asta şi o să te târăsc prin tribunale ! Acum să revenim la subiectul care ne interesează. Fii foarte atentă, Miranda ! Sarcina pe care ţi-am încredinţat-o nu e aşa uşoară cum ţi se pare. Ca şi tatăl lui, Stuart e un fanatic al muncii. Îşi fixează nişte obiective, face planuri. De fapt e chiar mai rău decât tatăl lui. Robert îşi făcea totuşi timp şi pentru mine.

— Eşti sigură că e cel mai bun mijloc să...

— Să ce, scumpa mea ? o întrerupse Maud. Să-mi faci acest mic serviciu ?

— Nu mă deranjează deloc să-ţi aduc bijuteriile, dar...

Maud scosese o pudrieră de aur din poşetă şi-şi retuşă fardul.

— Şi să petreci cu această ocazie câteva zile de vacanţă idilică în cel mai nou complex hotelier din Island International !

— Aşa e. Fără îndoială că va fi foarte plăcut. Dar... nu s-ar putea să nu mint în privinţa identităţii mele ? insistă tânăra.

— N-aş numi asta o minciună ! Apartamentul a fost rezervat pe adevăratul tău nume.

— Poate, dar nimeni nu-şi mai aminteşte acest nume, ştii foarte bine asta.

În decursul anilor, Miranda purtase fie numele de Merrick, când locuia cu mama ei, fie cel de Rafferty când era cu tatăl ei. Şi nu rareori se plânsese că nu face parte dintr-o familie în care toată lumea se numeşte la fel.

— Sper ! Sunt convinsă că Stuart nu va ghici cine eşti.

— Ar fi destul de jenant dacă ar descoperi, nu-i aşa ? De ce nu pot să-i explic că sunt fata ta, să-i vorbesc de seif şi să-i cer permisiunea de a recupera bijuteriile ?

Maud o fixă pe Miranda cu ochii ei mari de culoarea turcoazelor, care contribuiseră la celebritatea ei.

— Pentru că... În plus, credeam că ai prefera să-ţi ascunzi identitatea. Niciodată n-ai vrut ca oamenii să afle că sunt mama ta. În unele clipe, ajung să mă gândesc că ţi-e ruşine cu mine.

— Spui prostii, mămico ! M-am săturat însă ca oamenii să se intereseze de mine numai fiindcă

sunt fiica lui Maud Merrick şi Tynan Rafferty. Imediat ce află că sunteţi părinţii mei, caută să vă întâlnească, încearcă să obţină de la mine bilete de favoare pentru **Viitorul perfect** şi alte lucruri la fel de dezagreabile. Îţi mărturisesc că asta nu-mi place deloc.

— Eşti prea susceptibilă, Miranda. Ţi-am zis de o sută de ori că nu m-ar deranja deloc să fac acest gen de favoruri prietenilor tăi.

— Cum să ştiu dacă îmi sunt cu adevărat prieteni sau nu se folosesc de mine doar ca să ajungă la voi ?

— Înţeleg că asta nu e întotdeauna uşor, scumpo. Tynan mi-a vorbit despre avocatul ăla cu care ieşeai în ultimul timp. I-am uitat numele. Cel care voia să renegocieze contractul tatălui tău cu nişte canale de televiziune.

Miranda întoarse capul şi fixă şoseaua care zbura în spatele geamurilor.

— Daniel Eberhart, bombăni ea.

Daniel lucrase în cabinetul de avocatură care administra succesiunea lui Waldo Wisdom. Asta îi trezise pofta şi se hotărâse să-şi facă o clientelă de staruri... începând cu Maud şi Tynan ! Miranda descoperise adevăratele intenţii ale acestui arivist înainte să se ataşeze prea mult de el, dar această experienţă nefericită îi zdruncinase încrederea în sine. Începuse să se teamă că e lipsită de discernământ în privinţa sexului opus şi devenise bănuitoare.

— Nu-ţi face probleme, Miranda. Într-o bună zi te vei îndrăgosti de un bărbat care te va iubi

la rândul lui, fără să-i pese de celebritatea părinţilor tăi.

Tânăra se întoarse spre mama ei şi-i zâmbi cu indulgenţă.

— N-am nici un chef să mă îndrăgostesc, mămico.

— Pfff, ce prostii ! Doar eşti fata mea ! Ce-ai păţit cu Daniel ăla ţi-a zdruncinat încrederea în tine, asta-i tot, dar şederea la San Sebastian îţi va fi benefică. Când Stuart va cădea pradă farmecului tău, o să înţelegi că ai destule atuuri ca să seduci tu personal un bărbat.

Miranda zâmbi în colţul buzelor.

— Îţi apreciez abilitatea, scumpă mamă. Mi-ai oferit un motiv în plus de a-mi ascunde identitatea în faţa lui Stuart Winslow.

Maud făcu o mutră satisfăcută.

— Asta şi speram ! În plus, dacă Stuart ar afla cine eşti, asta n-ar servi câtuşi de puţin scopurilor tale. Băiatul ăsta nutreşte o adevărată aversiune pentru femeile Merrick.

— **Femeile** Merrick ? repetă Miranda, mirată. Dar nu cunoaşte decât una ! Şi nici pe ea prea bine, fiindcă mi-ai zis că evita San Sebastian când locuiai acolo.

— Ai încredere în flerul meu, este destul de fin ca să pricep că Stuart nu m-a avut niciodată la inimă. A crezut întotdeauna că m-am măritat cu tatăl lui din interes.

— Şi te pomeneşti că n-o fi adevărat ?

— Miranda ! Am fost curtată de mulţi bărbaţi bogaţi în viaţa mea şi nu m-am măritat cu toţi !

— Nu încă... şopti tânăra.

— Te-am auzit !

Miranda suspină.

— Dar chiar presupunând că Stuart nu te place, de ce-ar vrea să păstreze bijuteriile ? Chiar tu ai zis că e un om cinstit.

— Groaznic de cinstit. În aşa hal că-l exaspera câteodată pe Robert ! Când faci afaceri cu clienţii, trebuie să ai tact. Or, tactul şi adevărul nu fac totdeauna casă bună.

— În acest caz da, fiindcă adevărul e că bijuteriile îţi aparţin. Şi dacă Robert i-a lăsat moştenire fiului său Sugar House şi conţinutul acesteia, nu avea precis în intenţie să-i lase şi bijuteriile tale. Mai ales că el nu ştia că tu le ascunseseşi în casă.

Se încruntă înainte de a continua.

— Şi de altfel, de ce nu i-ai vorbit de seif ? Nu aveai încredere în el ?

— În Robert ? ! Bineînţeles că da ! I-am acordat toată încrederea pe care o pot investi într-un bărbat.

Nu prea multă, deci... gândi Miranda.

— Să ştii că regret încă faptul că l-ai întâlnit pe Robert, suspină ea. Dacă nu te-ai fi măritat cu el acum doi ani, tata şi tu....

Maud o întrerupse punându-i mâna pe braţ.

— Dacă tu crezi că ne-am fi împăcat mai de mult, scumpo, să ştii că te înşeli.

— Daa ?...

— Acum doi ani nu eram îndrăgostiţi unul de altul, tatăl tău şi cu mine. În acel moment, îţi aminteşti poate, alerga după roşcata aia care juca într-un serial cu el.

— Probabil că n-a alergat prea repede, fiindcă n-a prins-o !

— Acum doi ani şi eu eram îndrăgostită de Robert, insistă Maud cu un ton ferm.

— Da, mămico.

Miranda suspină. La ce bun să abordeze acest subiect cu mama ei ? În ciuda a trei divorţuri şi a unei recente văduvii, Maud credea în continuare în dragoste şi căsătorie.

— Nu pentru că m-am măritat cu Robert n-am căzut din nou unul în braţele celuilalt, Tynan şi cu mine. Acum doi ani nu eram pregătiţi să ne regăsim. El începuse să lucreze pentru televiziune şi serialele lui aveau un succes imens. În schimb, de tine m-a despărţit această căsătorie.

O luă de mână şi-i oferi unul din cele mai frumoase surâsuri ale ei.

— Mi-ai lipsit, scumpo.

Pradă unui insuportabil sentiment de vinovăţie, Miranda îşi muşcă buzele.

— Şi tu mi-ai lipsit, mămico. M-am purtat ca o tâmpită când n-am vrut să asist la căsătoria ta şi am refuzat să te vizitez la San Sebastian.

— Hai să nu mai vorbim despre asta. Ai fost lângă mine atunci când am avut nevoie de tine, după moartea lui Robert. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără... Ah, uite că am ajuns.

Limuzina frână lin în faţa aeroportului. Şoferul coborî să deschidă portiera tinerei femei şi, în timp ce el scotea valizele din portbagaj, Maud coborî la rândul ei şi se duse lângă fiica sa.

Miranda o îmbrăţişă pentru ultima oară, apoi îi făcu cu ochiul.

— Nu-ţi face griji, mămico. O să duc la bun-sfârşit misiunea pe care mi-ai încredinţat-o.

— Ştiu, scumpo. Şi o să ai grijă să nu-ţi dezvăluieşti adevărata identitate în faţa lui Stuart...? Promiţi ?

— Promit.

*
* *

Miranda fu smulsă din visare de personalul iahtului, care începuse să se agite. Ora când trebuia să pună în practică instrucţiunile lui Maud sunase şi ea tot nu alesese rolul pe care-l va juca.

În ciuda descendenţei sale artistice şi a diplomei eliberate de şcoala de cinema UCLA, Miranda nu dorea să se facă artistă. Prefera să lucreze în culise. Dar moştenise talentul iluştrilor ei părinţi şi excela în imitarea diverselor personalităţi. Realizase adevărate performanţe la petrecerile prietenilor, imitând staruri de la Hollywood.

Acum nu-i mai rămânea decât să aleagă. Pe care sirenă de pe ecran o va imita ? Un tip care nu-şi scotea nasul din hârţoage va fi atras de Rita Hayworth, Mae West sau Jean Harlow ?... Adusese în bagajele ei destule toalete ca să joace fără probleme aceste personaje în rolurile lor cele mai cunoscute.

Timp de o săptămână sau două, se va transforma deci în stea de cinema.

Dar pe care s-o aleagă ?

Cu un mic suspin de nerăbdare, tânăra își îndreptă atenția asupra priveliștii care i se oferea ochilor. Maud îi descrisese San Sebastian ca pe un paradis tropical, dar fără să intre în detalii.

Culoarea apei trecea de la albastru la turcoaz, în timp ce San Sebastian apărea din apă ca un munte acoperit de o vegetație luxuriantă.

Miranda admiră uimită, încântată, această somptuoasă paletă de culori : azurul cerului, auriul nisipului de pe plajă, roșul strălucitor al florilor exotice...

Iahtul ancoră lângă un recif și echipajul începu să instaleze pasagerii în bărci micuțe. Când fu rândul ei să se îmbarce, remarcă faptul că personalul din hotelurile insulei, în uniforme colorate, ajuta să debarce primii sosiți.

Un bărbat înalt și suplu, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, îi primea pe fiecare cu o strângere de mână. Desigur că era vorba de Stuart Fordham Winslow, gândi Miranda. Maud îi povestise că Robert îi primea personal pe fiecare din clienții lui Island International. Se părea că fiul lui perpetuează tradiția.

Ajutată de un membru al echipajului, puse piciorul pe pământ și așteptă tradiționalul salut al stăpânului acestor locuri.

În momentul când privirea ei se încrucișă cu privirea lui Stuart, de un cenușiu întunecat, înțelese că se găsea confruntată cu o problemă pe care n-o prevăzuse. Stuart Winslow era genul de bărbat contra căruia tatăl ei o pusese întotdeauna în gardă. Același gen de bărbat cu care mama ei

se încăpățânase să se mărite cu o regularitate uimitoare.

Sigur că Maud îi precizase că era vorba de un tip seducător, dar Miranda nu se aștepta să vadă materializându-i-se sub ochi omul visurilor ei. Ar fi fost perfect în rolul lui Heathcliff, din **La răscruce de vânturi**, sau al domnului Rochester, din **Jane Eyre**. Avea frumusețea „dată naibii" a acestor eroi romantici : înalt, cu părul des și negru, trăsături energice și cu ochii de o culoare atât de specială, umbriți de gene lungi. Dar nu numai fizicul lui îl făcea atrăgător. Afișa o siguranță de sine tulburătoare.

În orice caz, dacă Stuart Winslow era pentru ea un fel de frate vitreg, el nu-i inspira în mod sigur niște sentimente frățești !

Tresări. Ce se întâmpla cu ea ? Doar nu ea trebuia să-i cadă în plasă, ci el ei !

Tânăra reuși să-și revină și-i întinse mâna, adresându-i un surâs pe care-l spera ispititor.

— Încântată...

— Fiți binevenită la San Sebastian, domnișoară...

— St. James. Miranda St. James.

Ținându-i în continuare mâna într-a lui, Stuart o studie cu atenție. Trecu în revistă părul lung, blond și mătăsos, ochii de culoarea oceanului, buzele pline, trupul îmbrăcat într-o rochie decoltată de un verde smarald, sandalele asortate. O privea în același mod în care Tony Curtis se uita la Marilyn Monroe în **Unora le place jazzul.**

— Și dumneavoastră sunteți ?... șopti ea cu vocea puțin răgușită a celebrei artiste.

— Stuart Winslow, domnişoară St. James.

— Oh, Stuart, spune-mi Miranda...

Şi se apropie şi mai mult de el cu o bătaie din gene şi o mutrişoară demnă de Marilyn Monroe.

El îi lăsă imediat mâna şi se dădu înapoi cu un pas.

— Domnul Winslow, o corectă el.

— Chiar suntem obligaţi să fim aşa oficiali ? insistă ea cu un surâs devastator. Sunt totuşi sigură că vom deveni **foarte buni prieteni.**

— Permiteţi-mi să mă îndoiesc, mormăi el.

Şi strigă după un băiat.

— Te rog s-o conduci pe domnişoara St. James la bungalovul rezervat.

Dar Miranda îi puse o mână languroasă pe braţ. N-o să se descotorosească el aşa uşor de ea !

— De ce nu mă însoţeşti chiar **tu** ?... susură ea

El o fixă încruntându-se, încercând totuşi să-şi ascundă o umbră de surâs.

Doar nu era pe cale să-şi bată joc de ea ? Ea îşi plecă repede capul ca el să nu-i poată citi îndoiala pe chip. Oricum, era ori prea devreme ori prea târziu ca să se întrebe despre folosul acestor manevre de seducţie.

Stuart încercă să se îndepărteze de ea, dar Miranda nu-i dădu posibilitatea. Mâna ei cu unghii lungi şi lăcuite urcă de-a lungul braţului, oprindu-i-se pe umăr. Simţind cum muşchii i se încordează, fu cuprinsă de o imensă satisfacţie. Farmecul ei avea deci efect asupra lui !

Fiind de-acum sigură că a captat atenţia vânatului, îi întoarse spatele şi se îndepărtă cu un legănat din şolduri foarte sugestiv.

— Pe curând, Stuart...

După acest demers provocator, Miranda ajunse la capătul falezei unde aşteptau vehiculele ce semănau cu nişte maşini pentru golf. Un băiat o ajută să se instaleze într-una din ele.

Convinsă că Stuart nu pierduse nimic din acest mic „număr", nu rezistă tentaţiei de a arunca o privire peste umăr. Degeaba ! El nici măcar nu privea spre plajă. Îşi înăbuşi dezamăgită un suspin. A face pe femeia fatală nu avea întotdeauna efectul scontat...

Maşina se îndepărtă şi o luă pe un drum mărginit de cocotieri şi de tufişuri cu flori de culori strălucitoare. Dar Miranda era prea preocupată ca să poată da vreo atenţie decorului. Rememora minutele precedente şi se întreba în ce moment greşise. După modul în care-l abordase pe Stuart, ar fi trebuit s-o urmeze până la capătul lumii. Or, el nici măcar nu catadicsise s-o urmărească din priviri.

Poate nu jucase destul de nuanţat...

Stuart Winslow semăna destul de mult cu individul pe care i-l descrisese mama ei. Dacă era şi la fel de serios cum pretindea Maud, misiunea ei nu va fi prea uşor de îndeplinit. Dar nici imposibilă ! Avea mai mult decât un as în mânecă. Problema consista în a descoperi genul de femeie care-i plăcea lui Stuart Winslow şi apoi să intre în rol.

Dar nimic n-o grăbea. Avea două săptămâni lungi în faţa ei ca să se facă invitată la Sugar House. Îşi va consacra deci primele zile ca să-l studieze pe domnul Winslow. Doar n-o rămâne

tot timpul închis în biroul lui. Nu administrezi o reţea de hoteluri frecventate de oameni bogaţi sau celebri fără să te interesezi de clienţi şi să-i perii puţin. Şi ea va aştepta momentul propice ca să se arunce asupra prăzii...

Va strânge întâi nişte informaţii despre Stuart la piscină, pe terenurile de tenis, la restaurant, apoi se va folosi de sfaturile lui Maud şi talentele ei de actriţă ca să-şi atingă scopul : să se facă invitată la Sugar House.

Hotărârea fiind luată, reveni la realitate.

— Dar... unde mergem ? Hotelul e în direcţia aceea, spuse ea arătând cu degetul o clădire albă ridicată pe o colină.

— Nu locuiţi la hotel, domnişoară, răspunse şoferul încetinind. Iată bungalovul dumneavoastră.

— Bungalov ? Dar nu vreau un bungalov ! Nu acesta, în orice caz. E prea departe de...

Miranda îşi muşcă buzele. Era să zică de Stuart !

— E o greşeală. Am rezervat un apartament la hotel.

Coborî din maşină şi se îndreptă spre intrarea bungalovului.

— Vreţi vă rog să mă aşteptaţi ? îi strigă ea grăbită. O să telefonez la recepţie.

CAPITOLUL II

Când se întoarse în biroul lui după ce le urase bun-venit noilor sosiți, Stuart o găsi pe Polly foindu-se de colo până colo pe culoar.

— Ei ? îi lansă ea, urmându-l în încăpere. Cum e ? Ți-a spus că e fiica lui Maud ? Seamănă cu ea ? E frumoasă ?

— E foarte frumoasă. Nu mi-a spus că e fiica lui Maud și nu, nu-i seamănă.

Stuart se așeză la biroul lui și-și sprijini coatele de el, gânditor.

— Dar îmi amintește de cineva. N-am reușit încă să-mi dau seama de cine.

Roasă de curiozitate, Polly se așeză în fața lui.

— Povestește-mi repede totul !

El surâse ; convenientele nu-i permiteau să-i povestească senzațiile pe care le trezise în el tânăra femeie.

— Ei bine, m-am prezentat, așa cum fac întotdeauna, dar probabil că a bănuit dinainte cine sunt fiindcă s-a arătat foarte... amabilă cu mine.

— Aha ! Și pe urmă ?

— Mi-a spus că e sigură că vom deveni **foarte buni prieteni,** apoi l-am rugat pe Joseph s-o

conducă până la bungalovul ei, ceea ce el a făcut.

— Şi ?

— Şi nimic.

— Asta-i tot ? insistă ea.

— Da.

Stuart îşi trecu cu nervozitate mâna peste faţă.

— Dar e ceva în ea care îmi este familiar.

— Probabil că seamănă cu Maud.

— Puţin. E blondă, dar nu de un blond auriu ca mama ei. Al ei este de un blond argintiu, ca al zânelor din poveşti. Şi ochii ei nu sunt verzi, ci albaştri. O depăşeşte pe Maud cu câţiva centimetri, şi... nu e slabă.

Polly îşi ridică braţele spre cer.

— Verzi ! Ochii lui Maud Merrick nu sunt deloc verzi ! Sunt turcoaz. E o culoare deosebită care a contribuit la celebritatea ei. Şi nu e slabă ci suplă.

— Dacă tu aşa consideri... Dar în orice caz, Miranda nu are aceeaşi siluetă. Are nişte forme demne de...

Se întrerupse brusc şi lovi cu pumnul în birou.

— Asta e, acum ştiu ! Ştiu acum de cine îmi aminteşte ! Marilyn Monroe. Are acelaşi gen de corp ca al ei şi aceeaşi voce puţin răguşită.

Ca să nu mai vorbească de mersul ei... Când se depărtase de el, abia se abţinuse să n-o urmeze în galop !

— Nu... şopti Polly stupefiată. E una din preferatele tale, nu ?

— Miranda ?

— Marilyn Monroe ! Crezi că Miranda ştie asta ?

Telefonul sună înainte să aibă timpul să-i răspundă. Polly fu cea care răspunse.

— Biroul domnului Winslow, vă ascult.

Păstră câteva clipe tăcerea, apoi dădu din cap.

— Perfect. Aţi acţionat exact cum trebuia.

Închise şi-i surâse nepotului ei.

— Miranda a telefonat la recepţie ca să se plângă de bungalov.

— Îmi închipuiam. E destul de departe de aici...

— Raul i-a oferit un coş cu fructe şi o sticlă de vin, însoţite de scuzele direcţiei.

— Foarte bine. Trebuie întotdeauna să ne tratăm clienţii cu maximum de menajamente. Mai ales în familie... adăugă el cu un zâmbet strâmb.

* * *

Miranda duse la gură o altă bucată de papaia.

Era precis o greşeală. Era convinsă că Maud îi rezervase un apartament în hotel şi nu acest bungalov izolat de pe plajă !

Un bungalov splendid, cu mobilierul uşor, tapiţeria în culori vesele şi o terasă enormă cu vederea spre mare. Totul fusese făcut în aşa fel ca să ofere o vacanţă de vis. Dar din punct de vedere strategic, nu-i convenea deloc.

În timp ce şoferul aştepta în maşina ca de jucărie, ea telefonase la recepţie, unde se arăta-

seră foarte politicoşi, dezolaţi chiar, dar o anunţaseră că hotelul e plin.

Privirea ei se opri pe coşul de fructe pe care i-l aduseseră în chip de scuze. Serviciul era absolut impecabil la Island International. Tânăra care i-l adusese insistase chiar să-i aranjeze lucrurile în dulap.

După ce termină ultima bucată de papaia, îşi înăbuşi un căscat. Traversase mai multe fuse orare de când părăsise California acum o săptămână şi oboseala începea să se facă simţită. Ideea de a comanda o cină rece şi de a se băga pe urmă imediat în pat îi trecu prin minte.

Dar o alungă imediat. Nu rămânând închisă în camera ei o să reuşească să se apropie de Stuart. Trebuia să-şi facă apariţia la restaurant. Şi să treacă pe la recepţie. Dacă va insista; poate o să-i găsească până la urmă un apartament liber.

Şi trebuia să îmbrace una din toaletele superbe pe care i le oferise Maud ca să facă faţă diverselor împrejurări. Pe care s-o aleagă ca s-o remarce Stuart ?

La gândul că o să-l revadă în curând, simţi că i se înteţesc bătăile inimii. Trebuia să recunoască faptul că era foarte atrăgător. Şi ce dacă ? Nu fusese ea toată viaţa răsfăţată de bărbaţi seducători ? Ar fi trebuit să fie imună ! Mai ales că Stuart Winslow nu era deloc cel după care trebuia să i se aprindă călcâiele ! În scenariul lui Maud, el juca rolul tipului rău pe care trebuia să-l seducă doar ca să ajungă la seif.

Miranda suspină. Să se eclipseze apoi cu bijuteriile va fi fără îndoială partea cea mai dificilă

a scenariului. Căci, dacă Maud îi furnizase o mulţime de sfaturi despre metodele de seducţie pe care să le folosească în funcţie de situaţie, nu-i propusese nici un plan pentru ultima parte a acţiunii.

Apoi surâse. Fiecare lucru la timpul lui ! Pentru moment trebuia să se grăbească să îmbrace una din acele toalete de vis pe care le aleseseră împreună. Deschise surescitată dulapul şi întinse mâna, fără să ezite, spre o încântătoare rochie albă din voal, cu bretele fine, care-i punea în evidenţă rotunjimile ispititoare.

După ce făcu baie într-o spumă parfumată în cada de marmură roz, tânăra se fardă, urmând cu exactitate instrucţiunile mamei sale care-i reproşa totdeauna lipsa de îndrăzneală în această privinţă. Apoi simţi o adevărată plăcere să se îmbrace în rochia elegantă, la care asortă nişte sandale argintii, apoi ieşi în noaptea caldă.

*
* *

Cu un ochi posomorât, Miranda consultă meniul, furioasă că fusese instalată la o masă dosnică şi, culmea, plasată în spatele unei plante gigantice ! De acolo nu putea să vadă pe nimeni şi, ce era mai rău, nu putea fi văzută !

Ori ghinionul nu-i dădea deloc pace, ori calitatea serviciilor scăzuse la San Sebastian. Fiindcă înainte de a fi surghiunită în colţul restaurantului, trecuse pe la recepţie şi cel de acolo se măr-

ginise să-i repete ceea ce-i zisese şi la telefon : hotelul era complet toată luna următoare.

Cu o mutră înciudată, ridică demnă capul şi avu impresia că frunzele plantei se mişcă.

— Cucu ! făcu ea plină de speranţă. E cineva acolo ?

Iată că era obligată să vorbească unei plante verzi ! Cu o imensă uşurare văzu apărând din spatele frunzişului un bărbat surâzător care ţinea de mână o frumoasă roşcată.

— Iertaţi-mă, dar n-am avut intenţia să vă deranjăm.

— Oh, vă rog ! exclamă ea râzând. E o surpriză nespus de agreabilă, dată fiind poziţia acestei mese...

— Deci nu dumneavoastră aţi cerut să fiţi aşezată aici ?

— Doamne, nu ! Cine ar vrea să se ascundă aici... exceptând o tânără pereche în voiaj de nuntă ? adăugă ea cu un surâs complice.

— Recunosc că am avut această intenţie ! Permiteţi-mi să fac prezentările : eu sunt Jack Richards şi ea e Mary, soţia mea. V-ar deranja să ne cedaţi masa în schimbul mesei noastre ?

— Câtuşi de puţin !

Câteva minute mai târziu, Miranda se instala la o masă care-i convenea de minune. De acolo avea perspectiva întregii săli şi putea să supravegheze toate venirile şi plecările.

În sfârşit satisfăcută, fu în stare să aprecieze specialităţile casei. Chelnerul tocmai îi adusese desertul când îl văzu apărând pe Stuart, îmbrăcat într-un costum de culoarea nisipului, care-i punea în evidenţă tenul bronzat. Sensibilă la acest

spectacol îşi luă linguriţa ca să-şi găsească o preocupare şi gustă din prăjitura de ciocolată care i se topi în gură. Un adevărat deliciu !

Stuart era însă şi mai dulce.

Acest gând o descumpăni. I se întâmpla pentru prima oară să compare un bărbat cu o prăjitură ! Ce naiba se întâmpla cu ea ?

Doar ceva foarte normal ! După doi ani de celibat, petrecuţi în obscuritate ca să claseze filme unde actorii trăiau palpitante poveşti de dragoste, reacţia ei era omenească. Nu trebuia totuşi să uite că o actriţă bună nu se încurcă cu partenerii de joc.

Privirea îi fu atrasă de şeful de sală, care se repezise spre Stuart imediat ce acesta trecuse pragul. Şopti ceva la urechea patronului şi Miranda îl văzu pe acesta din urmă încruntându-se şi întorcându-şi privirea spre ea. Fericită de un asemenea noroc, ea îi adresă atunci cea mai bună imitaţie a lui Marilyn Monroe : un surâs în stare să frângă şi cele mai călite inimi. Apoi, cu o mutră pofticioasă, continuă să-şi savureze prăjitura.

Drept orice răspuns, obţinu un semn din cap destul de rece. Apoi Stuart îi întoarse spatele ca să se ocupe de clientelă. Tânăra îl urmări din priviri în timp ce el se plimba printre mese. Le surâdea unora, îi saluta pe alţii şi ea remarcă faptul că nu se apropia decât de clienţii care-l invitau. Schimba atunci câteva cuvinte cu ei, înainte să-şi reia mersul elegant prin sală. De fapt, asculta mai mult decât vorbea.

Acum se apropia de ea. Cu un fior de plăcere anticipată, îşi plecă plină de cochetărie capul în-

tr-o parte, destul ca pletele blonde să-i atingă umărul gol. Dar, împotriva oricărei aşteptări, Stuart trecu doar la câţiva centimetri de ea fără să-i acorde măcar o privire.

Şocată de această atitudine lipsită de cavalerism, Miranda chemă chelnerul ca să-i facă nota de plată.

Turba de furie. Era singura femeie din toată sala pe care n-o băgase în seamă !

După ce semnă în grabă nota prezentată de chelner, părăsi masa. Stuart stătea ceva mai încolo, flecărind cu un bărbat frumos, de vreo patruzeci de ani.

Acesta din urmă se ridică în picioare când o văzu că se apropie de ei.

— Tocmai voiam să-l rog pe Stuart să mă prezinte, domnişoară, spuse el cu un surâs. Când îţi petreci vacanţa singur...

— Miranda St. James, îl întrerupse Stuart pe un ton tranşant. Carter Daigle.

Şi după ce făcu prezentările, se îndepărtă. Bărbatul ridică uimit o sprânceană.

— Ciudat. E pentru prima oară când îl văd pe Stuart atât de nepoliticos. Zvonurile care circulă îl îngrijorează probabil, dar în fond asta e problema lui. A mea e însă cu totul alta.

Şi zâmbi înainte de a adăuga :

— Sufăr de singurătate, domnişoară St. James. Şi aţi putea remedia imediat acest rău acceptând să luaţi cafeaua în compania mea.

— Îmi pare rău, dar nu în seara asta. Trebuie să schimb câteva vorbe cu domnul Winslow.

Şi cu un splendid surâs de consolare, îl părăsi. Interesul viu pe care i-l arătase acest tip

fermecător îi redase încrederea în propria ei persoană. Acceleră pasul şi se lansă în urmărirea lui Stuart, pe care-l ajunse din urmă pe culoarul care ducea la recepţie.

— Bună seara, Stuart, spuse cu acea voce suavă pe care o adoptase de la sosirea ei pe insulă.

— Domnişoară St. James...

— Te felicit. Eşti proprietarul unui loc încântător.

— Mulţumesc, făcu el cu ochii în altă parte.

— Cina a fost delicioasă.

— Îmi pare bine.

— Şi serviciul impecabil.

— Perfect.

Ajunseseră acum la recepţie.

— Nu există decât o mică problemă...

— Daaa ? făcu el distrat, salutându-l pe şeful recepţiei.

— Da. Bungalovul meu e la câţiva kilometri de hotel.

În sfârşit îşi întoarse privirile spre ea şi Miranda simţi că i se ia o piatră de pe inimă. Căci să seducă un bărbat care nici nu binevoia s-o privească se dovedea o misiune practic imposibilă.

— Exageraţi puţin. Complexul hotelier nu e atât de vast. Trebuie să fie un kilometru, nu mai mult.

Ea bătu cu delicateţe din gene.

— În plină junglă...

— N-aveţi de ce vă teme pe pământurile noastre, domnişoară St. James. Şi acum, dacă vreţi să mă scuzaţi...

Se pregătea deja să se îndepărteze. Cuprinsă de panică, Miranda își puse mâna pe brațul lui.

— Nu, așteaptă. Aș dori să locuiesc în hotel.

De data asta vocea ei devenise un pic cam ascuțită și speriată de ideea că s-ar putea trăda, își mușcă buzele. Trebuia să redevină stăpână pe situație și să intre în pielea personajului, lucru fără de care nu exista nici o șansă să trezească atenția stăpânului acestor locuri.

Stuart se degajă cu un gest brusc.

— Nu pot decât să vă sfătuiesc să rezolvați direct cu recepția.

După aceste cuvinte îi întoarse spatele, dar ea se luă după el.

— Exact asta am și făcut, dar mi s-a răspuns că nu mai e nici o cameră liberă.

El se opri și o studie ridicând dintr-o sprânceană.

— În acest caz, nu cred că aș putea să vă fiu de vreun folos. Dacă nu preferați cumva să vă transferați în altă parte, îi sugeră el cu o speranță în priviri. De exemplu la Runaway Bay ?

— Nu.

— În acest caz poate la Martha Vineyard ? Sau la Key West ?

— Nu, o să rămân pentru moment în bungalov.

Apoi îl luă din nou de braț și-i susură :

— Te-ar deranja să mă conduci ? Mi-e frică de întuneric...

— De ce să mergeți pe jos ? Puteți folosi una din mașinile care așteaptă afară.

— N-am chef să mă întorc cu maşina. Noaptea este aşa de plăcută. Aş prefera să mă plimb pe sub stele.

— Atunci plimbaţi-vă după pofta inimii ! îi replică el grăbit. După cum v-am mai spus, nu riscaţi nimic aici.

Ea îi aruncă o privire piezişă.

— Da, dar risc să mor de plictiseală, şopti ea cu un aer bosumflat.

Se părea că-l scosese din sărite şi el abia se mai stăpânea.

— Bine, să mergem !

— Mă... mă conduci ?

— Asta şi voiai, Miranda, nu-i aşa ?

— Da, dar... nu ştiu ea ce să-i mai răspundă, luată prin surprindere de neaşteptata lui amabilitate.

— Noi avem ca deviză satisfacerea dorinţelor clienţilor noştri, îi dădu el însă lovitura.

O luă înaintea ei spre ieşire. Mai multe drumuri duceau spre diferite puncte de interes ale complexului hotelier : piscină, terenuri de tenis, terenuri de golf, plajă. Stuart o luă cu un pas grăbit pe cel care ducea spre bungalovuri.

— Ei, o clipă ! protestă ea. Ţi-am zis că am chef să mă plimb, nu să fac o cursă pe o sută de metri.

El încetini pasul şi-i aruncă o privire peste umăr.

— Îmi pare rău.

Imediat ce-l ajunse din urmă, Miranda îl luă de braţ.

— Oh, n-ai de ce. Într-o noapte atât de frumoasă mă simt în stare să iert indiferent ce...

— Indiferent ce ? repetă el, în gardă. De fapt la ce te gândeai ?

— Hm... nu știu. Poate la un sărut sub clar de lună ?

— Te conduc până la bungalov, e deja destul ! îi replică el prost dispus.

Ea îl provocase, dar el nu reacționa deloc după cum sperase ea. Părea chiar furios. De ce simplul fapt că o conducea până la bungalov îl scotea din fire ?

— Ai putea măcar să te prefaci ! îi lansă ea cu cochetărie.

— Să mă prefac... în ce sens ?

— Să mă lași să cred că sunt femeia visurilor tale, că suntem amândoi pierduți pe o insulă pustie... și că abia te stăpânești să nu mă iei în brațe și să mă săruți.

— Ai o imaginație debordantă, Miranda.

— Și tu nu ? Oh, mă îndoiesc. Fără ea n-ai fi creat niciodată acest imens loc de distracții pentru adulți.

— Nu eu l-am creat ci tatăl meu, puțin înainte de moartea lui. M-am mărginit să moștenesc ceea ce a construit el.

Se exprimase pe un ton posomorât, dar ea văzu totuși că tristețea îi voalase privirea.

— Oh, îmi pare rău. Probabil că-ți lipsește mult.

Maxilarele i se crispară, dar nu-i răspunse nimic.

— Tatăl tău era în orice caz un visător, insistă tânăra femeie, și sunt sigură că ți-a lăsat ca

moştenire şi puţin din spiritul lui, în afară de bunuri. Vorbeşte-mi despre el.

— Era un om plin de iniţiativă. A pus pe picioare această afacere...

Miranda simţi cum muşchii braţului i se încordează sub palma ei.

— Şi ?

— A fost gata s-o piardă.

— Cum ?

Stuart râse, un râs lipsit de veselie.

— A avut întotdeauna slăbiciune pentru un anumit gen de femei, care nu era potrivit pentru el.

— Ce gen, exact ?

— Al tău. Pentru femeile frumoase şi sexy.

— Mulţumesc.

Miranda surâse. Felul cum o imita pe Marilyn Monroe nu era probabil prea rău, dacă el o calificase astfel. Apoi îşi aminti ceea ce spusese înainte de asta şi se întunecă la faţă.

— Ei şi ? Ce e rău în faptul că aprecia femeile frumoase ?

Îşi plecă ochii spre ea.

— S-a însurat cu două. Şi aceste două greşeli l-au costat foarte scump.

Ea îşi încreţi ochii.

— Ce înţelegi prin „foarte scump" ?

— Erau interesate... nu numai de dragostea pe care le-o purta el !

— Nu prea te înţeleg.

— Tatăl meu a pornit de la zero. Era un simplu marinar în marina comercială. Prima verigă a reţelei Island International a fost un hotel dărăpănat pe care l-a câştigat la pocher. El i-a ser-

vit drept bază ca să ridice un imperiu. Dar nevestele lui au considerat că o parte din prăjitură trebuie să le revină.

— Dar nu l-au ajutat şi ele ? Dacă aşa stă situaţia, aveau şi ele un drept.

— Şi tatăl meu era de aceeaşi părere, rosti el din vârful buzelor.

— Ceea ce nu e şi cazul tău.

— Aşa e. În ochii mei, un bărbat care pierde controlul afacerilor din cauza unei femei este nebun.

— Eşti întotdeauna stăpân pe tine, chiar în compania unei femei dată naibii de sexy ?

— Întotdeauna îmi păstrez controlul.

— Controlul acestui complex ?

— Al lui Island International şi al acestei insule. San Sebastian e a mea.

— Toată insula ?

— Da, Miranda. Insula întreagă, cu tot ce are, îmi aparţine.

— Tot ? repetă ea cu o voce nesigură.

Era posibil să facă aluzie la bijuteriile lui Maud ?

Nu, bineînţeles că nu. Nu ştia de existenţa lor. Simţindu-se deci în siguranţă, îl strânse puţin de braţ.

— Hai, povesteşte-mi cum ai devenit proprietarul acestei insule paradisiace.

— Tatăl meu a cumpărat-o de la englezi.

— Probabil că au regretat, după.

— Nu cred. San Sebastian nu i-a interesat niciodată.

— De ce ?

— Habar n-am. Poate pentru că li se părea prea îndepărtată. Insula aceasta le aparţinea datorită unui om care a venit în Caraibe ca să facă avere plantând trestie de zahăr.

— Doamne, ce romantic e ! Şi a reuşit ?

— Deloc. S-a întors în Anglia fără nici un sfanţ. Imposibil să recoltezi, indiferent ce de pe insula asta, din cauza lipsei de apă. San Sebastian era pustie de aproape un secol când tatăl meu şi-a făcut apariţia aici ca întreprinzător.

— Ce păcat că nimeni n-a profitat de acest loc încântător atât de mult timp.

Tânăra îmbrăţişă din priviri siluetele palmierilor şi apele lagunei în care se reflecta luna.

— De ce a rămas atât de mult timp părăsită ?

— Doar tatăl meu s-a gândit că ar fi un loc de vis pentru vilegiatură. Ceilalţi acţionari de la Island International au încercat prin toate mijloacele să-l facă să se răzgândească.

— Se pare că le-a dat lecţii până la urmă...

— El a fost mereu un învingător într-o luptă loială. Şi a rezolvat şi problema apei.

— Cum ?

— A echipat insula cu o instalaţie care transformă apa de mare în apă dulce. Se găseşte pe celălalt versant, lângă locuinţele personalului.

— Probabil că l-a costat îngrozitor de mult.

— Aşa e ! A avut chiar nişte dificultăţi financiare timp de câţiva ani.

— Ceea ce nu mai e cazul acum ?

Stuart se opri şi Miranda constată cu plăcere că surâdea.

— Totul va fi în ordine peste câteva luni.

O luă de mână.

— Dacă ne-am grăbi puțin ? Ziua mea de lucru nu s-a terminat încă. Eu nu sunt în vacanță !

Miranda se execută fără nici o tragere de inimă. Apoi brusc, se prefăcu că s-a împiedicat și se agăță de el.

— Oh ! Iartă-mă... Cred... cred că m-am împiedicat de ceva.

— Nu văd cum. Drumul e la fel de neted ca un trotuar.

— Mergi așa de repede... Mi s-a răsucit probabil piciorul din cauza tocurilor.

Și cum Stuart încerca să scape din strânsoarea ei, Miranda începu să geamă :

— Au... glezna mea.

— Ți-ai sucit glezna ?

— Hmm... Nu, cred că nu, șopti ea întorcându-și fața spre Stuart.

Fiindcă el se pregătea să-și reia mersul, ea se lipi puțin de el, obligându-l să se sprijine de un copac.

— Privește în jurul tău, șopti ea cu o voce senzuală. Ce vezi ?

— Nimic din ce nu cunosc deja. Insula mea.

— Dar **pe mine** nu mă cunoști. Privește-mă...

El suspină, pe jumătate amuzat, pe jumătate enervat.

— Nu abandonezi niciodată partida ?

— S-o abandonez ? Dar nici n-am început-o măcar...

Stuart o privea. Nu-și amintea să fi ținut vreodată în brațe o ființă atât de ispititoare. Mișcarea ușoară a sânilor care palpitau lipiți de pieptul lui îl punea la grea încercare, dându-i o dorință

nebună de a o săruta, de a o mângâia. De a face dragoste cu ea.

Buzele lui aproape că le atingeau pe ale ei când îl fulgeră un gând. Doar nu era să calce pe urmele tatălui său ! Fiindcă această creatură ademenitoare nu era alta decât fiica lui Maud Merrick.

Strângând din maxilare, se îndepărtă repede de ea şi-şi compuse o figură posomorâtă.

Scăpase ca prin urechile acului !

CAPITOLUL III

Miranda deschise leneş ochii şi se întinse cu voluptate. Apoi făcu ochii mari, dintr-o dată conştientă că nu se află nici în casa lui Tynan de la Beverly Hills, nici în cea a lui Maud de pe Strada a 5-a, din New York.

Sosise în ajun pe o insulă paradisiacă din Caraibe... şi proprietarul respectivei insule părea ferm convins s-o ignore.

Obrajii îi luară foc amintindu-şi cum Stuart îi respinsese avansurile. De ruşine îşi trase cearşaful peste cap şi lăsă să-i scape un geamăt. Nu-şi amintea să mai fi fost astfel umilită vreodată în viaţa ei.

Sigur că nu prea avea practică, dar ştia totuşi cum să provoace un bărbat ca s-o sărute. Cu atâtea filme de dragoste pe care le văzuse şi cu părinţii pe care-i avea, ar fi fost de mirare să nu-şi atingă scopul.

Dar de ce Stuart Winslow rezistase la toate manevrele ei de a-l fermeca ?

Se încruntă şi-şi căută o poziţie mai buna în pat ca să poată gândi. Poate n-o găsea atrăgătoare. Totuşi erau puţini bărbaţi pe pământ care puteau rezista farmecului lui Marilyn Monroe !

Numai să nu fi fost homosexual... ? Nu, imposibil, ar fi observat ea, Maud, asta.

Oftă. În orice caz, dacă tipul ăsta scump la vedere rămăsese indiferent, ea nu putea spune acelaşi lucru. Lipită de el, în acest cadru încântător, uitase aproape de motivul care-o adusese la San Sebastian.

Se strâmbă. Poate alesese rău personajul ? Până acum consideràse farmecele lui Marilyn Monroe irezistibile, dar domnul Winslow părea că reprezintă excepţia care rămâne insensibilă. Dacă nu cumva ea îşi jucase prost rolul... ? Sigur, nu-şi folosise niciodată talentul la un astfel de test, dar prietenii ei fuseseră întotdeauna cuceriţi de imitaţiile ei.

Dacă eşecul nu se datora modului ei de interpretare, trebuia să deducă din asta că se impunea alegerea altui personaj.

Ia să se gândească, ce gen de femeie i-ar plăcea lui Stuart Winslow ?...

Prefera poate un gen mai dur, mai independent. Părea în orice caz destul de tare ca să-şi măsoare puterile cu o femeie de caracter.

Se ridică şi, stând în picioare în faţa oglinzii, îşi pieptănă părul cu un aer gânditor. O fi fost prea pasivă în noaptea trecută ? N-ar fi trebuit poate să aştepte să fie sărutată ci să ia iniţiativa. Simplul fapt de a-şi imagina sărutul pătimaş pe care l-ar fi putut schimba făcu s-o treacă un fior de plăcere.

Cu mintea în continuare ocupată de elaborarea unui plan mai adaptat situaţiei, se strecură sub jetul puternic al duşului. De acum înainte va trebui să le imite pe Katherine Hepburn, Bette

Davis sau, de ce nu, pe Lauren Bacall. Femeile astea nu i-ar fi permis niciodată unui bărbat, oricât de seducător ar fi fost el, să se pună în calea proiectelor lor.

Așa că deschise cu încredere dulapul. Ce ținută să aleagă acum, când era gata să schimbe personajul ? Gemea de rochii pline de feminitate, care ar fi făcut-o irezistibilă și sexy, dar găsi totuși o pereche de pantaloni maro la care se decise să asorteze o bluză din mătase de culoarea fildeșului. Se studie în oglindă, găsi că are o înfățișare prea severă și descheie primii doi nasturi de la bluză ca să remedieze lucrurile.

Apoi încălță niște balerini din piele crem și sună la recepție ca să i se trimită una din acele mașini ca de jucărie. Câteva minute mai târziu, se afla la intrarea hotelului. Portarul îi deschise ușa și ea pătrunse în holul hotelului. Privi în jurul ei în căutarea lui Stuart.

— A luat-o pe acolo ! strigă atunci o voce de femeie.

Miranda văzu surprinsă un băiețel care fugea în direcția ei. Era urmărit de recepționeră și de câțiva băieți în uniformele hotelului.

— Opriți-l ! strigă recepționera.

Miranda îngenunche și întinse brațele. Băiețelul, care fugea fără să se uite în fața lui, o izbi cu putere.

— Auuu ! exclamă el.

Își reveni însă imediat și încercă să scape din mâinile ei.

— Lasă-mă !

Copilul, care părea să aibă patru sau cinci ani, începu să se zbată, dar Miranda îl ținea cu putere.

— Hai, liniştește-te, băiete, îi spuse ea surâzându-i. N-o să-ţi fac nici un rău. Ce s-a întâmplat ?

Urmăritorii ajunseră lângă ei, înainte ca el să fi avut timp să-i răspundă.

— Ah, l-aţi prins !

— Nu-i daţi drumul !

— Fiţi prudentă, a încercat să mă muşte !

Simţind că se enervează fiindcă nu pricepea nimic din toată aiureala asta, ea bägă două degete în gură şi fluieră puternic.

Fluierătura stridentă avu efectul scontat asupra asistenţei care încremeni tăcută. Chiar băieţelul păru impresionat. Încetă să se zbată şi ridică spre ea o privire uluită.

— Bine, făcu ea ciufulindu-i părul, cine o să aibă amabilitatea să-mi explice ce înseamnă toată agitaţia asta ?

Şeful recepţiei, Raul Freret, şi o doamnă frumoasă cu părul argintiu se alăturară grupului.

— Ah, domnişoara St. James. Dacă vreţi să mi-l predaţi pe diavolul ăsta mic...

— Nu vreau să mă duc cu ei ! urlă imediat băieţelul.

Şi se grăbi să se ascundă în spatele Mirandei, agăţându-se cu mâinile de picioarele ei.

— Hai, Tommy, interveni doamna. Fii înţelegător, nimeni nu vrea să-ţi facă vreun rău. Las-o în pace pe domnişoara St. James.

— Nu !

— Cine sunteţi ? o întrebă Miranda pe doamna respectivă. Bunica lui ?

— Doamne, nu ! Mă numesc Polly Winslow şi lucrez aici.

Winslow ? Maud nu făcuse nici o aluzie la vreun alt membru al familiei.

— Bine, doamnă Winslow...

— Domnişoară... o corectă Polly cu un surâs.

— Iertaţi-mă. Aţi putea să-mi explicaţi, domnişoară Winslow, de ce e atâta lume pe urmele lui Tommy ? Bietul copil pare terorizat.

— Vreau la tata !

— Nu eşti singurul ! suspină Polly cu o strâmbătură comică. Dar tatăl tău nu e aici şi tu ştii asta.

Se apropie de ei şi puse o mână pe umărul băieţelului, apoi i se adresă din nou Mirandei.

— Bill Anderson, tatăl lui Tommy, e spitalizat la Montego Bay. A avut o criză de apendicită, când se pregătea să se instaleze aici cu tânăra lui soţie. Iată o călătorie de nuntă de care îşi vor aminti !

— Dar... ce face Tommy aici ?

Polly simţi că băieţelul se crispează şi-l mângâie pe cap.

— Cathy, tânăra cu care s-a căsătorit Bill, nu putea să se ocupe şi de Tommy şi de soţul ei bolnav...

— O să moară ! strigă copilul cu o voce ascuţită.

Tulburată de durerea şi spaima lui, Miranda îngenunche şi-l privi în ochi.

— Asta te supără ? Ţi-e teamă că tatăl tău o să moară ?

El dădu din cap în semn că da şi două lacrimi mari îi alunecară pe obrăjori.

— Nu-ţi face griji, îi spuse ea strângându-l

în braţe. Nimeni nu moare de apendicită. Eu par destul de vie, nu ?

El făcu ochii mari.

— Cum, şi ţie ţi-a tăiat burtica ?

Miranda îşi muşcă buzele ca să nu pufnească în râs.

— Da. Când aveam şaisprezece ani.

— Şi n-ai murit ?

— Ei bine, nu, după cum poţi vedea şi singur !

— Dar... Te-a decupat rău, nu ? insistă el, iar bărbia începu să-i tremure.

Ea dădu din cap, amuzată de această formulă şi-i răspunse :

— Nu chiar rău de tot.

— Şi te-a durut ?

— Deloc. N-am simţit nimic, fiindcă m-au adormit. În acest timp, chirurgul a avut tot timpul să mă coasă la loc.

— Te-a cusut la loc ?

Dintr-o dată păru mult mai liniştit.

— Bineînţeles. Şi mi-a rămas şi o mică cicatrice. O să ţi-o arăt imediat.

— Grozav ! Şi o să-mi arăţi şi cum faci ca să fluieri aşa ?

— Bineînţeles, dar după micul dejun. Acum mor de foame. Tu nu ?

— Da.

— În acest caz, hai să mâncăm repede.

Îl luă de mână şi se îndreptară spre restaurant.

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră că vă ocupaţi de Tommy, îi mulţumi Polly luându-se după ei.

— Nu mă deranjează deloc, e adorabil. Dar tot nu înţeleg de ce e singur aici.

— Bill şi Stuart sunt prieteni vechi. Cathy i-a telefonat lui Stuart imediat ce Bill a început să se zvârcolească de durere, ca să-l roage să aibă grijă de Tommy în aşteptarea guvernantei care nu şi-a făcut apariţia până acum. Probabil că nu vrea să-şi strice concediul... Sigur că e întotdeauna cineva care încearcă să-l supravegheze pe Tommy, dar, după cum aţi constatat singură, nu e întotdeauna uşor.

Miranda nu mai ezită nici o clipă.

— Nu m-ar deranja deloc să mă ocup eu de el. Bineînţeles dacă sunteţi de acord. Şi dacă asta îi convine şi lui Tommy.

Tentativa ei de a-l seduce pe Stuart mai putea să aştepte o zi sau două. Acum băieţelul avea nevoie de ea.

— Nu putem să acceptăm propunerea dumneavoastră, domnişoară St. James. Sunteţi aici în vacanţă.

— Spuneţi-mi Miranda. Iar în ceea ce priveşte această propunere, vă asigur că nu mă deranjează deloc. O să ne distrăm bine amândoi. Ce părere ai, tinere ?

Copilul părea într-al nouălea cer.

— O să fii „guvernanta" mea, Mandy ? Pot să-ţi spun Mandy ? Pot să-ţi zic „tu" ? Eu prefer aşa. Tânăra izbucni în râs văzând entuziasmul băieţelului.

— Poţi să-mi zici „tu" şi să-mi spui Mandy, dacă aşa îţi place. O să fiu oarecum „guvernanta" ta.

— Uraaa ! Repede la masă. Mi-e foame. Vreau clătite cu sirop. Pe urmă mergem să înotăm ?

— După ce aşteptăm o oră.

Polly interveni surâzătoare.

— Știi, Tommy, Miranda n-o să rămână toată ziua cu tine. Sigur că are și alte planuri.

Apoi, întorcându-se spre tânăra femeie, spuse :

— Nepotul meu a aranjat pentru azi ca să-l supravegheze una din cameriste.

— Eu o vreau pe Mandy ! protestă Tommy.

O voce bărbătească răsună atunci în spatele lor.

— E puțin cam în vârstă pentru tine, băiete !

Absorbiți de discuția lor, nu-l văzuseră sosind pe Stuart.

— Pe ea o vreau ! insistă copilul bătând din picioare.

Miranda abia își stăpâni un zâmbet la gândul că reușise totuși să seducă pe cineva de sex bărbătesc pe insula asta...

Apoi îl privi cu coada ochiului pe Stuart. După mina lui distantă, înțelese că se ținea încă tare pe poziție. Dar ea nu se va lăsa. În fond, nici Lauren Bacall nu se lăsase niciodată intimidată de Humphrey Bogart !

Schiță un surâs, sigură pe ea.

— După câte-i spuneam mătușii tale, nu mă deranjează deloc să mă ocup de Tommy.

— Și o să-mi arate operația ei.

Stuart ridică dintr-o sprânceană, dar ea nu ținu cont de asta.

— Sigur, Tommy. Și o să-i telefonăm mamei tale după micul dejun ca să aflăm vești despre tatăl tău.

— Nu e mama mea ! Mama mea a murit.

— Îmi pare rău, Tommy. Nu știam. Dar fiindcă ai o nouă mamă, o s-o sunăm mai târziu, de acord ?

— De acord. Și pe urmă mergem să înotăm ? Și pe urmă ai putea să-mi citești o poveste și...

— Hei ! îl întrerupse Stuart, ridicând mâna. Domnișoara St. James n-o să-și petreacă toată ziua cu tine, băiete.

Lui Tommy începu să-i tremure bărbia și-și ridică ochii spre Miranda.

— De ce ? spuse el în șoaptă. Nu mă iubești ?

— Bineînțeles că te iubesc ! Și o să rămân cu tine atâta timp cât vei dori. Dacă vrea și Stuart asta.

Tommy se întoarse spre Stuart cu un aer satisfăcut.

— Vezi ! Ea o să fie guvernanta mea !

Cu mâinile băgate în buzunarele pantalonilor, Stuart i se adresă de data asta Mirandei.

— Ai vreo experiență în materie ?

— Cred că n-o să am probleme. Am văzut **Mary Poppins** de șase sau șapte ori !

Gluma n-avu darul să-i descrețească fruntea lui Stuart și atunci ea ridică din umeri.

— E drept, recunoscu ea, că nu se glumește cu așa ceva. O să adaug deci că am fost deseori baby-sitter în timpul studenției. Părinții au părut întotdeauna mulțumiți de serviciile mele.

— Bine, în acest caz, nu văd nici un inconvenient în faptul că-ți vei petrece ziua cu **Tommy**, declară el vădit indispus.

— Poţi să rămâi cu mine şi la noapte dacă vrei, spuse imediat Tommy. Aşa o să-mi spui poveşti până adorm.

— Noaptea ? repetă Miranda. Tommy are propria lui cameră la hotel ?

Până aici, ideea de a-l folosi pe puşti ca să aibă acces la hotel nu-i trecuse prin cap, dar la urma urmei...

— Nu. Locuieşte cu mine, îi răspunse Stuart.

Tânăra clipi. Tommy locuia la Sugar House... Şansa începuse să-i surâdă deci. Acum avea două posibilităţi să-şi atingă scopul. Şi Tommy părea mult mai uşor de cucerit decât stăpânul acestor locuri.

— Când o să mă înveţi să fluier ? insistă copilul.

— După micul dejun şi înainte de piscină.

— Genial !

— Tu ai fluierat ? se interesă Stuart, părând impresionat.

— Să fluieri e o tehnică de supravieţuire la New York.

— Ah, da ? sublinie Polly. Ce interesant ! Şi când te gândeşti că nepotul meu n-a învăţat niciodată să fluiere...

Acesta din urmă îi aruncă o privire fioroasă mătuşii sale, în timp ce tânăra îl conducea pe Tommy spre o masă.

— Ah ! E totuşi uşor, Stuart. E de ajuns să-ţi ţugui buzele şi să sufli !

După care îi întoarse spatele şi se aşeză la masă.

★
★ ★

— Ce-ai rămas așa cu gura căscată ?

— Lauren Bacall în **A avea sau a nu avea,** bombăni el.

Polly făcu ochii mari.

— Poftim ?...

Stuart scuturâ din cap, ca și cum ar fi căutat să-și pună ordine în gânduri.

— Pentru un motiv care-mi scapă, femeia asta nu încetează să imite în fața mea niște staruri de cinema. Ieri seară pe Marilyn Monroe. În dimineața asta pe Lauren Bacall.

— Un lucru care ar trebui să te umple de bucurie !

El oftă, destul de puțin convins, înainte să spună cu un aer resemnat :

— Bun, în prezent nu mai avem de ales : trebuie să-i transferăm bagajele în apartamentul rezervat pentru Bill și Cathy.

El care decisese s-o țină la distanță... Dar acum era vorba doar de interesul lui Tommy, bineînțeles.

Polly formă numărul de telefon de la recepție și-i transmise lui Raul dorința lui Stuart. El păru surprins de această întoarcere cu o sută optzeci de grade a situației, dar ea îi expuse motivele.

— Domnișoara St. James a avut amabilitatea să ne propună să se ocupe personal de Tommy o zi sau două. Din această cauză e de preferat să nu rămână izolată în acel bungalov.

După ce închise, Stuart ridică prost dispus din umeri.

— Nu din amabilitate a făcut asta, Polly ! Îl folosește pe Tommy ca să se apropie de mine, asta-i tot.

— Nu... Chiar crezi asta ?

— Chiar ți se pare că are alura unei guvernante ? exclamă el. În orice caz, țin neapărat să știu unde se află **tot timpul.** Pune pe cineva să-i supravegheze în mod discret.

— „Te rog !" adăugă ea printre dinți, în timp ce intrau în biroul lui Stuart.

— Oh... îmi pare rău, Polly, dar dimineața asta a fost destul de grea pentru mine. Țin neapărat să nu fie pierduți din vedere, fiindcă Tommy e totuși în grija noastră.

— Nu-ți face griji, mă ocup eu de asta.

★
★ ★

Câteva ore mai târziu, Stuart punea deoparte coloanele de cifre pe care le examinase, ca s-o cheme pe Polly prin interfon.

Abia trecuse pragul biroului, că el o și întrebă :

— Unde sunt ?

— Pe plajă, în micul golf de lângă bungalovul Mirandei. În sfârșit, de cel pe care-l ocupa până acum.

— Tommy e bine ?

— Nu l-a înecat încă, dacă asta vrei să știi !

— Ești sarcastică, Polly ?

— Te găsesc doar nedrept față de ea, Stuart.

A fost cum nu se poate mai drăguță.

— Ca să-și servească propriile interese !

— Exagerezi. În ce mod faptul că se ocupă de Tommy servește propriilor ei interese, ca să folosesc cuvintele tale ?

— Grație pretinsei ei amabilități, a ajuns să locuiască în hotel.

— Nu ea a cerut să se mute, de data asta. Tu personal ai avut ideea asta...

— Știu, și nu mai am nici un chef să discut acest subiect.

El se ridică.

— Cred că merit și eu o pauză.

Polly făcu ochii mari.

— În miezul zilei ? Susțineai că ești foarte ocupat...

— O să recuperez mâine timpul pierdut, îi lansă el părăsind încăperea.

Polly, rămasă cu gura căscată, îl privi îndepărtându-se. Apoi clătină din cap, surâzând.

★
★ ★

Câteva minute mai târziu, Stuart închidea în spatele lui ușa.

Ușa apartamentului pe care-l ocupa la hotel era la ultimul etaj al clădirii. Își schimbase costumul sobru cu niște bermude și o cămașă havaiană pe care i-o făcuse cadou Polly cu doi ani în urmă, când împlinise treizeci de ani. Până acum nu i se oferise nici o ocazie s-o poarte.

Fără nici o urmă de ezitare se îndreptă spre plaja unde se găseau Miranda şi Tommy, la volanul jeep-ului său. În timpul traseului îşi repetă că nu acţionează astfel decât ca să-l supravegheze mai îndeaproape pe Tommy, pentru care era responsabil faţă de Bill şi Cathy. Pentru că nu avea nici o încredere în această Miranda care precis că se bronza la soare fără să se ocupe deloc de copil.

Ca s-o ia prin surprindere, opri în spatele unui pâlc de palmieri situat în apropierea golfului. Se ascunse în spatele arborilor şi încremeni de uimire văzând scena care avea loc în faţa ochilor lui...

Miranda şi Tommy, aşezaţi pe nisip cot la cot, terminau de construit un castel din nisip, foarte elaborat, cu turnuri, poduri şi şanţuri de apărare !

— Noua mea mamă nu mă iubeşte.

Briza aducea până la el sunetul vocii băieţelului.

— Ce te face să afirmi asta ?

— Ea m-a trimis aici.

— Ca să poată rămâne la spital cu tatăl tău?

— Şi eu voiam să rămân cu el !

— Te cred, dar sigur că ea s-a gândit că ţi-ar fi mai bine la San Sebastian. Nu e mare lucru de făcut într-un spital : te aşezi şi aştepţi. Dacă ea s-a gândit să te trimită într-un loc unde te poţi distra, înseamnă că te iubeşte puţin.

Tommy făcu o mutră îmbufnată.

— Nu, nu mă iubeşte.

— Dacă tu spui asta...

Cu ajutorul scoicilor, făceau diferite ornamente pe faţada castelului.

— Şi după părerea ta, cine te iubeşte ? se interesă ea.

Tommy aruncă o scoică şi se încruntă gânditor.

— Întâi, tăticu. Tăticu e obligat să mă iubească. Pe urmă mami Rose şi tati Tom. Mi-au pus numele la fel ca lui. Apoi tanti Mary. Şi bunica şi bunicul Anderson. Şi pe urmă, unchiul Stuart şi tanti Polly.

— Deci te iubesc o mulţime de oameni.

Băieţelul ridică din umeri.

— Da, aşa cred.

— În acest caz, n-ai nici un motiv să fii îngrijorat.

El o privi surprins.

— De ce ?

— Fiindcă eşti un băieţel căruia nu-i lipseşte dragostea. Şi poţi să mă adaugi şi pe mine pe lista ta.

— Adevărat ?

— Bineînţeles ! Când te-am văzut, mi-a trebuit doar un minut şi jumătate ca să te iubesc !

Cu un surâs până la urechi, Tommy veni şi o luă de gât.

— E adevărat ? repetă el încântat.

— Păi cum altfel ! Deci n-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa lui Cathy. Lasă-i timp să se obişnuiască în noul rol. Să ştii că nu e deloc uşor să fii mamă vitregă.

— În poveşti, ele sunt întotdeauna rele.

— Dragul meu, nu poţi s-o faci pe Cathy

responsabilă de tot ce se petrece în **Cenuşăreasa** sau în **Albă ca Zăpada şi cei şapte pitici.** Sunt sigură că, dacă-i dai o şansă, o să te iubească din toată inima.

— Şi dacă nu merge ?

— În acest caz, trebuie să te mulţumeşti cu dragostea pe care ţi-o poartă ceilalţi.

Şi-l sărută pe amândoi obrajii.

— Hai acum să ne punem pe treabă. Trebuie să terminăm castelul înainte de venirea mareei!

Tommy o aprobă şi îngenunche din nou în faţa efemerei construcţii. Fu momentul pe care-l alese Stuart ca să iasă din ascunzătoarea lui.

— Cucu ! exclamă copilul văzându-l că se apropie.

— Ei, Tommy, totul e în regulă ?

Deşi se adresa băieţelului, ochii lui o priveau pe Miranda. Bikiniul roşu pe care-l purta nu era indecent, dar îi dezvăluia curbele feminine foarte tentante şi pielea mătăsoasă pe care el şi-ar fi dorit s-o mângâie.

— Chiar ai o cicatrice, spuse el pe un ton indiferent.

Tânăra puse imediat mâna pe linia subţire de culoare mai închisă din dreapta abdomenului.

— De ce-aş minţi într-o asemenea problemă ? replică ea ofensată.

Crezu c-o vede roşind, dar nu era probabil decât efectul soarelui.

— Ai o piele foarte albă pentru o californiancă. Sau eşti din New York ?

— Am trăit pe amândouă coastele. Dar de unde ştii ?

— Mi-ai spus singură că fluieratul este o tehnică de supraviețuire la New York. Iar în scrisoarea ta de rezervare apare o adresă din California. De altfel, exceptând culoarea pielii, ai alura unei californience, Miranda.

— Nu afișez bronzul clasic al californiencelor fiindcă îmi petrec mult timp în întuneric.

— Ah... Și ce faci de fapt ?

— Eu...

Tânăra își feri o clipă privirea.

— Lucrez la un cinema.

— La un cinema ?

Ea dădu din cap.

— Da ! Ca arhivară.

Încercând să nu se trădeze, Stuart își întoarse ochii spre Tommy, atât era de mirat că ea îi spusese adevărul.

— Te distrezi bine, prietene ?

— Oh, da ! Castelul ăsta e genial, nu-i așa ? Ghicește, cine locuiește în el ? Mandy. Ea e c prințesă și eu sunt cavalerul. O s-o salvez.

— De cine ?

— De hotelieri, bombăni tânăra.

— De cine ? nu înțelese Tommy.

— Un fel de dragoni ! replică Miranda, abia stăpânindu-se să nu izbucnească într-un râs nebun.

Îl privi pe Stuart și-i făcu cu ochiul.

— O specie foarte periculoasă, o susținu acesta.

Tommy sări în picioare și scoase un strigăt războinic :

— O să mă bat cu toți dragonii ăștia !

După care se îndepărtă, gesticulând.

— Nu pleca prea departe şi mai ales nu te băga singur în apă ! strigă Miranda după el.

Când îşi îndreptă apoi atenţia asupra lui Stuart, observă că el o studia cu ochii puţin mijiţi.

— Care e concluzia ? O impresie favorabilă ? întrebă ea cu o voce joasă şi senzuală.

— **Foarte** favorabilă.

— Făceam aluzie la calităţile mele de dădacă.

— Asta şi înţelesesem.

Stuart fixă întinderea albastră a oceanului înainte de a adăuga :

— Te-am auzit vorbindu-i lui Tommy despre mama lui vitregă. Nu din **Mary Poppins** te-ai documentat în privinţa asta. Cum de ai reuşit să găseşti cuvintele potrivite ?

— Şi eu am fost crescută de mai mulţi taţi vitregi, oficiali sau nu. Câteodată se purtau nenemaipomenit cu mine, altă dată, nu. Dar am ştiut întotdeauna că sunt iubită.

— Cine te iubea, Miranda ?

— Mama mea şi tatăl meu. După cum sublinia Tommy, părinţii „sunt obligaţi" să-şi iubească progeniturile.

— Nu neapărat.

Stuart luă un pumn de nisip şi-l lăsă să i se scurgă printre degete. Propriii lui părinţi îl iubiseră oare ? În orice caz, nu i-o spuseseră niciodată. Dar asta n-avea nici o importanţă, fiindcă nevoia de a fi iubit nu făcuse niciodată parte din preocupările lui.

Dintotdeauna, după câte îşi amintea, îşi dorise ca tatăl lui să fie mândru de el. Iar Victoria... era imposibil ca, ştiindu-l atât de ataşat de afacerea tatălui său, să-l iubească dar să şi dorească

în același timp pierderea lui Island International.

Smulgându-se din gânduri, își frecă palmele ca să scape de firele de nisip care se lipiseră de ele, apoi se întoarse spre Miranda.

— Ți-e frig ?

— Nu, replică ea suprinsă. De ce ?

— Fiindcă în comparație cu seara trecută, mi se pare că ești răgușită.

Miranda tuși.

— Ești... ești sigur că imaginația nu-ți joacă feste ?

Se apropie de ea cu surâsul pe buze :

— N-aș jura. Știi ce-mi închipui, de exemplu în acest moment ?

— Eu... nu. În sfârșit, da. Mai târziu, Tommy..!

Pentru prima dată de la sosirea pe insulă, Miranda nu mai părea atât de sigură pe ea. Iar nervozitatea de care dădea dovadă era doar din vina lui.

Surâsul lui se lărgi. Răsturnarea situației nu-i displăcea deloc. După asaltul la care fusese supus în ajun, era destul de mulțumit că rolurile se inversează.

— Deci, sunt un dragon ? șopti el, așezându-se lângă ea.

— Hmm... Bineînțeles. Grație ție m-am trezit izolată în bungalovul acela !

Stuart dădu din cap și, cu prețul unui mare efort, își luă privirea de la sânii ispititori care se apropiau de el, ca să se piardă în ochii de un albastru limpede. Un albastru la fel de intens ca al unei pietre de lapislazuli.

— Nu ? insistă ea, batjocoritoare. Și nici n-ai

nici o legătură cu masa dosnică la care am fost plasată aseară, pentru cină ?

El dădu din nou din cap. Sub razele soarelui, buzele roz ale tinerei aveau un luciu sidefat şi, fără să-şi dea seama, se aplecă spre ea.

— Da ? Aş fi putut jura totuşi !

Stuart se îndepărtă brusc, conştient că fusese gata s-o sărute pe interlocutoarea sa.

— În acest caz, cine a avut aceste idei grozave ? se interesă ea încrucişându-şi braţele.

— Care idei ?

— Bungalovul, masa plasată în spatele giganticei plante verzi. Dacă nu tu...

El o întrerupse printr-un gest al mâinii şi oftă.

— Fie, sunt vinovat.

— Dar... de ce ? făcu ea stupefiată.

— Pentru că...

Ea stătea la câţiva centimetri de el, cu gura întredeschisă şi Stuart simţi că-l lasă puterile.

— Pentru că, din gelozie, voiam să te păzesc de privirile altora...

— Aiurea... fiindcă atunci când te-am rugat să mă conduci, te-ai lăsat rugat !

— Sunt timid.

Perfect. Nu trebuia să se îndepărteze pentru nimic în lume de planul pe care şi-l făcuse. Nu trebuia să cedeze tentaţiei. Nu trebuia să uite că ea încerca să-l seducă doar ca să pună mâna pe bijuteriile lui Maud.

— Ceea ce nu e şi cazul meu.

Îl trecu un fior când ea îi înconjură umerii cu braţul şi se apropie de el cu un surâs languros pe buze.

— Am găsit o mulţime de scoici ! se auzi dintr-o dată vocea veselă a lui Tommy.

Uşurat dar şi dezamăgit de această întrerupere, Stuart manifestă un interes exagerat faţă de „comorile" aduse de puşti.

Fără să ezite, acesta se plasă între ei şi-şi înşiră pe nisip descoperirile. După câteva minute, considerând că a obţinut destule de „oh" şi de „ah" admirative, îi privi rând pe rând.

— Şi acum ce facem ?

Miranda îl luă în braţe şi-l sărută pe amândoi obrajii. În faţa acestei scene, Stuart se simţi un pic frustrat. Nu era el cel care urma să fie sărutat, dacă Tommy nu i-ar fi întrerupt ?

— Nu prea ştiu, scumpul meu. Hai să vedem, tu ce-ai avea chef să facem ?

— Să ne uităm la desenele animate de la televizor, răspunse el cu ochii aţintiţi spre Stuart.

— Nu există televiziune la San Sebastian, îi răspunse acesta.

— Să ne jucăm la jocurile video.

— Nici asta nu există.

Tommy ştia şi asta ! Atunci de ce se încăpăţâna să propună lucruri imposibile ? Ca să-l pună într-o lumină proastă faţă de bineintenţionata Miranda ?

— Dar un loc de joacă amenajat cu tobogane, leagăne... ?

De data asta Miranda pusese întrebarea.

— Nu, răspunse el exasperat. Ascultaţi, acest complex hotelier a fost proiectat pentru perechi în călătorie de nuntă sau pentru celibatari, în orice caz nu pentru familii cu plozi pe cap, răspunse el acru.

Miranda mângâie părul băieţelului.

— În acest caz, de ce Bill şi Cathy au hotărât să-şi petreacă aici luna de miere, dacă ştiau că au de gând să-l aducă şi pe Tommy ?

Stuart ridică din umeri şi-şi întoarse privirea. Ar fi dat mult să fie în acest moment în locul lui Tommy.

— Habar n-am. Eu personal consider că o călătorie de nuntă se face în doi, dar Bill dorea ca viaţa lor de familie să înceapă aici.

Ea primi această informaţie printr-o simplă clătinare din cap, apoi continuă :

— Ce-ai zice acum de o mică siestă ?

Stuart ştia că această propunere i se adresează copilului, dar, cum Miranda îl privise în timp ce o formula, nişte gânduri fantastice îi trecură prin minte.

De data asta fu Tommy cel care-l aduse la realitate.

— Nu mi-e somn, răspunse principalul interesat, cu ochii somnoroşi totuşi.

— Bineînţeles, dar mie îmi e ! Hai, vino. Bungalovul meu e aproape de aici. O să-ţi spun o poveste ca să adormi.

Stuart, care se ridicase şi el, se apropie de ea.

— Lasă, îl duc eu. Şi nu mai locuieşti în acel bungalov, Miranda. Bagajele tale se găsesc acum într-unul din apartamentele hotelului.

— Credeam că e complet...

— Am rezervat un apartament pentru Bill şi Cathy. Până vin ei, se eliberează altul.

Ezită câteva secunde înainte de a adăuga :

— Dacă nu ţi-ai schimbat părerea în privinţa lui Tommy, o să-i aduc lucrurile în acest apartament.

— N-am obiceiul să-mi schimb atât de repede părerile, îi replică ea, punându-şi un sarong al cărui imprimeu stacojiu se asorta cu bikiniul.

Copilul aţipise deja şi Stuart îl instală pe banca din spate a jeep-ului.

— N-ai crescut aici, nu-i aşa ? se interesă tânăra după ce Stuart demară.

— Nu. Complexul hotelier din San Sebastian nu există decât de cinci ani. Noi trăiam în cel din Martha Vineyard, când eram copil.

— Şi acolo erau locuri de joacă ?

El dădu din cap.

— Clientela din Martha Vineyard era cam aceeaşi ca la San Sebastian.

— Şi tu cu ce te jucai ?

— **Să mă joc ?**

Miranda se enervă.

— Da, **să te joci !** Ştii să te joci cu baloane, de-a hoţii şi vardiştii, să construieşti castele de nisip... ?

— Şi să omor dragoni ?

— De exemplu !

El preferă să se eschiveze.

— Nu-mi amintesc.

De fapt, asta n-o privea pe ea. Şi la urma urmei, ce importanţă avea faptul că nu avusese băieţi de vârsta lui ca să se distreze împreună ? N-avea nici un rost ca Miranda să fie la curent cu acest amănunt. N-ar ezita să se folosească de asta împotriva lui, la momentul potrivit.

— Şi ce amintiri ai din copilărie ?

— Munceam. Ajutam la bucătărie, sau la recepţie, sau în grădină. Tatăl meu îmi găsea câte ceva de făcut, bineînţeles potrivit vârstei.

— Mână de lucru gratuită... remarcă ea, ridicând dintr-o sprânceană.

— Avea motivele lui. Nu voia să fiu crescut în puf ca celelalte odrasle de oameni bogaţi, să consider că mi se cuvine totul. Dorea să cunosc valoarea muncii şi a banului.

— Bineînţeles. Dar totuşi...

Restul traseului se desfăşură în linişte. Stuart regreta deja că se apropiase de ea. Nu hotărâse să se ţină la distanţă ? Dacă relaţia lor lua o turnură intimă, se îndrepta spre catastrofă. Nu trebuia mai ales ca Miranda să descopere că dăduse bijuteriile în gaj creditorilor lui.

Nu că ar fi riscat închisoarea, fiindcă el era stăpânul insulei. Dar dacă-i dădea înapoi lui Maud giuvaerurile, s-ar fi descoperit dificultăţile lui financiare şi banca i-ar fi retras poate creditul acordat. Pe scurt, risca să piardă totul.

*
* *

Când ajunseră la intrarea hotelului, el puse un băiat să-i conducă pe Miranda şi pe copil, care era tot adormit, până în apartamentul care-i fusese pus acum la dispoziţie. Apoi se îndreptă spre biroul lui, unde Polly clasa nişte dosare.

— Ai petrecut o după-amiază plăcută ? îl întrebă aceasta când el intră în încăpere.

Stuart o fixă fără s-o vadă, în timp ce imaginile celor doi — Miranda şi Tommy — construind un castel din nisip îi defilau fără încetare prin minte. Ei doi petrecuseră o după-amiază excelentă. I se întâmplase şi lui în copilărie — sau chiar după aceea — să se distreze vreodată aşa ?

Nu.

— Ce s-a întâmplat, Stuart ? Ai un aer ciudat.

El scutură din cap şi se instală la biroul lui.

— Comandă un echipament complet pentru un loc de joacă ! îi spuse el pe neaşteptate.

— Cu... cum ?

— Leagăne, un tobogan şi alte lucruri de genul ăsta.

Apoi se prefăcu că se concentrează asupra unui dosar de contabilitate pe care tocmai îl deschisese. Nu voia să-şi încrucişeze privirea cu Polly. Era perspicace şi ar fi ghicit multe lucruri.

— Dar... de ce, Stuart ?

— Nimeni n-a prevăzut nimic aici pentru copii.

— Şi nu fără motiv ! În general tinerii căsătoriţi îi concep aici şi apoi pleacă.

— Ia te uită ! S-ar zice că scumpa mea mătuşă e în temă, spuse el râzând.

— Oh ! Nu înseamnă că n-am dreptul să glumesc doar fiindcă am rămas fată bătrână.

— Exact. Numai că, dacă se iveşte cazul, nu avem nimic să le oferim acestor scumpi micuţi.

— Păi... piscinele, plajele ? Şi filmele din weekend ?

— Filmele pe care le proiectăm noi sunt destinate adulţilor. Dar mi-ai dat o idee genială.

— Ah, da ? se miră mătuşa lui.

El ridică receptorul şi formă un număr.

— Miranda ? Stuart la telefon. Crezi că lui Tommy i-ar plăcea să vadă în seara asta **Insula Comorilor** ?

Făcu o pauză.

— Foarte bine. O să organizez o proiecţie particulară după cină. La ora şapte îţi convine... ? Perfect, pe curând.

Apoi închise.

— Tu... îi duci la cinema în seara asta ?

— Da. Vrei să te ocupi tu, te rog, să scoată filmul din arhivă şi să-l ducă la sală ?

— Credeam că vrei să te ţii la distanţă de ea ?

— A intervenit o schimbare în planul meu.

CAPITOLUL IV

— „Şi trăiră fericiţi până la sfârşitul zilelor lor".

Aşezată pe marginea patului, Miranda închise cartea de poveşti şi se uită la Tommy. Copilul se întinse căscând, apoi se apropie de ea şi închise ochii.

— Noapte bună, Mandy.

— Noapte bună, îngeraşul meu.

Se ridică şi-l acoperi.

— Noapte bună, unchiule Stuart, adăugă băieţelul cu o voce somnoroasă.

— Noapte bună, Tommy.

Deşi nu-l privise deloc în timpul ritualului culcării, tânăra fusese tot timpul conştientă de prezenţa lui, la picioarele patului. Când el o anunţase că ţine să rămână cu ei, ea fusese surprinsă dar şi contrariată. Parcă nu mai auzise niciodată poveşti până acum ! Dar poate că aşa se şi întâmplase, gândi ea acoperindu-l pe Tommy.

La drept vorbind, copilăria lui Stuart Winslow n-o privea. Şi doar nu era să se înduioşeze de soarta unui om care acum atinsese vârsta adultă. Dacă trăia singur, era fără îndoială fiindcă aşa

îi convenea. N-avea în nici un caz nevoie de ea ca să-i țină companie.

Se aplecă spre băiețel și-l sărută pe frunte înainte să se îndrepte spre ușă. Rămas în continuare la picioarele patului, Stuart îl privea pe Tommy cu un aer gânditor.

— E adorabil, îi șopti când Miranda trecu pe lângă el.

— Sst, nu-l trezi. Hai în salon.

El dădu din cap și o urmă.

Miranda trecu în încăperea alăturată, grăbită să-l vadă plecat.

— Abia aștepți să scapi de mine, nu-i așa ? se interesă el, de parcă îi ghicise gândurile.

— Oh, nu ! Să zicem că sunt puțin obosită.

Niciodată nu s-ar fi gândit de altfel că a te ocupa toată ziua de un copil de cinci ani poate fi epuizant. După o scurtă siestă, Tommy își manifestase dorința să se întoarcă la piscină. Apoi trebuise să se joace cu el de-a v-ați-ascunselea, să-l îmbăieze, să-l schimbe. Abia avusese timp să se pregătească și ea pentru cină. Maud ar fi fost îngrozită s-o vadă îmbrăcată cu un banal costum-pantalon și cu părul strâns în grabă într-o coadă de cal.

— Te-ai descurcat de minune, declară Stuart fără s-o scape din ochi.

— Despre ce vorbești ?

Cum era evident că nu se gândea deloc să plece, ea își înăbuși un oftat resemnat și se îndepărtă de ușă ca să se trântească pe o canapea. Se instală confortabil între pernele moi și-și ridică ochii spre Stuart.

— Cum l-ai culcat pe Tommy. I-ai spus o poveste, l-ai învelit, l-ai sărutat. Ai fraţi mai mici ?

— Am mai făcut-o, spuse ea amintindu-şi de weekendurile sau de vacanţele petrecute în compania copiilor soţilor sau amanţilor mamei sale.

Cum nu i-ar fi plăcut ca Stuart să intre în amănunte, se grăbi să schimbe vorba.

— Ai fost singur la părinţi, nu-i aşa ?

El dădu din cap în semn că da.

— Cum ai ghicit ?

— Pentru că eşti... cum să zic ? Foarte rezervat. Te porţi ca şi cum n-ai avea nevoie de nimeni.

— Într-adevăr n-am nevoie de nimeni.

— O părere greşită. Toţi avem nevoie de cineva.

— Poate când aveam vârsta lui Tommy, dar nu şi acum.

Poate când avea vârsta lui Tommy ? Deci de aşa mult timp nu mai avusese nimeni grijă de el ?

— Mama ta nu te-a învelit niciodată la culcare ?

Miranda îşi muşcă buzele. De ce trebuise să-i pună această întrebare ? N-avea nici un chef totuşi să-i fie milă de el.

— Nu. Nu era acasă când venea ora culcării.

— Daa ?! Şi unde era ? nu se putu împiedica să-l întrebe.

Stuart ezită câteva clipe.

— La birou. Îl ajuta pe tata.

Veni să se aşeze lângă ea.

— Pari îngândurat, şopti ea.

— Sunt. De mult nu m-am mai gândit la acele timpuri. Nu mi-o pot aminti pe mama răsfăţân-

du mă... A încetat să lucreze când am intrat la facultate. Şi atunci era puţin cam târziu să mă înveleaşcă seara când mă băgam în pat !

Vocea lui era impregnată de melancolie şi Miranda îşi dădu seama prea târziu că se apropiase şi mai mult de ea.

— Dar dacă doreşti s-o faci tu... îi şopti el la ureche.

Tânăra se îndepărtă de el şi pe chip i se întipări un zâmbet de circumstanţă.

— A fost drăguţ din partea ta că ne-ai invitat în seara asta la cinema, spuse ea pe un ton politicos.

N-avea chef să-şi joace rolul. Nu în seara asta.

— Tommy era nebun de bucurie. În timpul ăsta nici nu s-a gândit la tatăl lui. Mulţumesc, continuă ea.

— Te rog, toată plăcerea a fost de partea mea. Pe tine, Miranda, ce te-ar putea face să fii „nebună de bucurie" ?

În ajun, ea n-ar fi lăsat să-i scape această ocazie splendidă ca să-i facă ochi dulci, dar, în acest moment, nu visa decât să se culce şi să uite de misiunea care-i fusese încredinţată.

Ceea ce era periculos. Fiindcă nu trebuia nici un moment să se îndepărteze de ţelul ei.

De data asta nu se mai putu stăpâni şi oftă. Cu cât îşi petrecea mai mult timp cu Stuart, cu atât îi venea mai greu să joace acest rol dublu. Faptul că-l mintea o apăsa din ce în ce mai mult.

O trecu un fior şi el îi înconjură umerii cu braţul.

— Ţi-e frig ?

— La tropice ? îi replică ea. Nu mai spune prostii !

Manierele lui tandre o descumpăneau. Totuşi, era caraghios. Ştia bine că n-are nici o şansă să-l prindă în mreje fără ajutorul lui Marilyn, lui Lauren, lui...

— Camerele sunt dotate cu aer condiţionat, Miranda, remarcă el. Dar dacă nu ţi-e frig, de ce tremuri ?

— Poate din cauza oboselii. Am avut o zi grea. Dar îţi repet, nu mi-e frig. Nu eşti obligat să mă strângi aşa...

— Îmi place să te ţin în braţe, spuse el strângând-o şi mai tare.

Ea simţi o ameţeală plăcută auzind aceste cuvinte. Dacă...

Dar alungă imediat aceste gânduri tulburătoare. Nu-i folosea la nimic să se gândească ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-ar fi fost fiica lui Maud.

— Cum se face că ai o copie de pe **Insula comorilor ?** îl întrebă ea, grăbită să revină pe un teren mai puţin alunecos.

— Colecţionez filme vechi.

— Uimitor !

Trebuia să nu se îndepărteze de subiectul ăsta, căci era într-adevăr extrem de obosită — şi prea sensibilă la farmecul lui — ca să înceapă din seara asta să-şi pună planul în aplicare.

— Nu e nimic de mirare. În Island International sunt mai multe săli de cinema. Tatăl meu păstra copiile tuturor filmelor care-i plăceau în

mod special. Eu mă mulţumesc să completez din când în când colecţia.

— Nu, dar eu sunt arhivară de filme şi faptul că tu faci această colecţie e o coincidenţă neaşteptată. Nu se prea întâmplă cu particularii.

— Da ?

— Multe universităţi şi fundaţii posedă propria lor cinematecă. Colecţiile particulare sunt mai rare în zilele noastre, din cauza succesului filmelor video.

— N-am nimic împotriva acestor înregistrări, dar îţi mărturisesc că prefer să-mi văd filmele preferate pe marele ecran.

Ea îşi plecă puţin capul, gânditoare.

— Mi se pare că n-am găsit nimic despre această colecţie în broşura despre San Sebastian.

— Pentru că aceste filme vechi nu sunt destinate publicului.

— Da ? Dar de ce ? Ştiu că rulează aici ultimele succese cinematografice, dar şi reluările exercită o atracţie magică asupra unui mare număr de spectatori. Ar trebui să stabiliţi o seară pe săptămână pentru cinematecă, pe care de exemplu aţi putea-o numi **Nopţi Clasice.**

— O să mă mai gândesc. În seara asta, am însă altele în cap...

Şi înainte ca ea să fi avut timp să se refugieze în colţul cel mai îndepărtat al canapelei, el îi puse mâinile pe umeri. Feţele aproape li se atingeau.

— Stuart...

— Sst, făcu el strângând-o la piept.

— Dar...

— Ia te uită, din nou ai vocea puţin răguşită !

— Da ?...

Asta nu era deloc surprinzător pentru ea. Se mira chiar că mai poate să şi vorbească !

— Ieri era mai suavă, puţin tărăgănată. Şi în seara asta... ai aceeaşi voce ca azi-dimineaţă.

Faptul că el remarcase aceste schimbări ale vocii ei o descumpăni puţin.

— Si... pe care o preferi ? se hazardă ea.

— Cea cu care i-ai citit lui Tommy povestea.

Miranda simţi că încremeneşte. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Era posibil ca el să prefere vocea ei în locul vocii lui Marilyn Monroe sau a lui Lauren Bacall ?

— De ce îţi schimbi vocea ?

Miranda se încordă.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Nu-mi schimb vocea.

— Ba da.

— Nu.

— Bine, dacă aşa crezi tu... N-am chef să mă cert cu tine. Şi nici nu mai am chef să vorbim despre filme. Ceea ce am chef e să te sărut.

— Mi-ar plăcea să mă săruţi, dar tocmai mi-am spălat părul, replică Miranda cu un accent cântător specific sudului.

— Bette Davis !

— Exact. În ce film ?

— **Soră rea.**

— Ce an ?

— Nu-mi mai amintesc.

— 1931, făcu ea căscând. Studioul ?

— Habar n-am. Îţi propun să rămânem aici cu testul de cunoştinţe ! Pari într-adevăr epuizată.

— Daa... şopti ea, cu pleoapele lăsate.

— E timpul să mergi la culcare. Dar nu fără o sărutare de noapte bună.

Unind vorba cu fapta, Stuart îi ridică bărbia şi sărută buzele dorite. În acest moment Miranda simţi că oboseala o părăseşte. Fără să-şi dea seama, răspunse cu patimă şi ceea ce ar fi trebuit să fie un simplu sărut se prelungi, stârnindu-le simţurile.

Până acum ea nu încercase să-l sărute pe Stuart decât ca s-o asculte pe Maud, dar în braţele lui uitase şi de existenţa bijuteriilor.

— Mandy ?...

Cu preţul unui mare efort reuşi să se îndepărteze de Stuart. Încă ameţită de îmbrăţişarea lor, se întoarse spre copilul care-i întrerupsese.

— Ce e, scumpul meu ?

— Mi-e sete. Poţi să-mi dai un pahar cu apă ?

*
* *

A doua zi în timpul după-amiezii, Miranda şi Tommy stăteau ţinându-se de mână pe chei. Aşteptau sosirea vaporului la bordul căruia se găseau tatăl şi mama lui vitregă. Copilul era aşa de surescitat, încât Mirandei îi era teamă că o să sară în apă ca să le iasă în întâmpinare.

Fiindcă Bill Anderson se refăcuse într-un timp record după operaţie, chirurgul îl declarase apt să părăsească spitalul, cu condiţia să se odihnească şi să nu comită vreo imprudenţă. Bill închiriase

deci un vapor şi erau pe cale de a ajunge la San Sebastian pentru a-şi petrece luna de miere. Stuart îi telefonase de dimineaţă Mirandei ca să-i anunţe vestea.

Vaporul se apropia şi tânăra mai aruncă o privire peste umăr sperând să-l vadă sosind pe Stuart, care promisese că va întâmpina împreună cu ei tânăra pereche.

După episodul pasionat din ajun, o încerca o oarecare teamă la ideea că-l va revedea. Căci ceă care-l săruta cu pasiune fusese **ea**, Miranda St. James. Nu se folosise de nici o viclenie ca să-l atragă în cursă şi, în mod paradoxal, tocmai asta o făcea să se simtă prost. Fiindcă, dintr-un moment în altul, va trebui să-i dezvăluie lui Stuart adevărata ei identitate şi se temea că el îi va întoarce spatele aflând că-l înşelase.

Mai aruncă o privire peste umăr. Vaporul se pregătea să acosteze şi Stuart tot nu-şi făcea apariţia. Încerca oare s-o evite ? Regreta poate că o sărutase. În fond, poate că el nu simţise acelaşi lucru ca şi ea. Ţinuse probabil în braţe o mulţime de femei, mult mai frumoase decât ea.

Femei care nu-l minţeau.

Dar ea nu avea dreptul să-i mărturisească adevărul. Nu încă. Fiindcă ar călca promisiunea pe care o făcuse mamei. O mamă a cărei mândrie se baza pe două elemente : nu lipsise de la nici o reprezentaţie a pieselor în care juca şi-şi ţinuse totdeauna promisiunile faţă de fiica ei.

Miranda îşi muşcă buzele. Chiar dacă s-ar fi hotărât s-o trădeze pe mama ei, nu se simţea încă pregătită să-i mărturisească adevărul lui Stuart.

Ar fi sărutat-o şi dacă ar fi ştiut că o cheamă şi Merrick ? Bineînţeles că nu. Maud nu-i precizase că avea o aversiune pentru femeile Merrick ? Da, dar atunci n-o cunoştea decât pe una din ele... Sigur, ea nu-i semăna mamei, dar urmase totuşi sfaturile celebrei artiste pentru a-i întinde o cursă lui Stuart.

Trebuia totuşi să-şi păstreze speranţa. Cu puţin noroc, el va şti instinctiv că e o femeie cinstită. Cel puţin când nu lucra pentru mama ei... Şi cu **mult** noroc, Stuart nu va da nici o importanţă când va afla al cui copil este. Şi de ce n-ar fi aşa ? Spre deosebire de Daniel Eberhart, el nu aştepta nimic de la stelele ecranului.

Dar cum rămânea totuşi convins că tatăl său fusese înşelat de Maud, n-ar fi fost poate tentat s-o păstreze lângă el pe fiica acestei aventuriere... şi ar alunga-o din insulă.

Vaporul acostă înainte să fi avut timpul să rezolve această dilemă şi fu obligată să-şi concentreze toată atenţia asupra lui Tommy care tropăia de nerăbdare, fiind gata la un moment dat să cadă în apă.

Cathy fu cea care coborî prima şi, în acelaşi moment, Stuart apăru lângă ei cu un scaun cu rotile. În timp ce membrii echipajului îl ajutau pe Bill să coboare, Stuart o salută cu cordialitate pe noua doamnă Anderson, o încântătoare roşcată cu aer de fetişcană.

— Ei, cum se simte Bill al nostru ? o întrebă el.

Cathy se strâmbă.

— Nu s-ar putea spune că e pacientul ideal ! Medicul i-a recomandat prudenţă timp de o lună

de acum încolo, dar el vorbeşte deja de pescuit submarin, de golf... şi de nopţi pasionate, sfârşi ea pe şoptite.

Stuart izbucni în râs.

— În fond sunteţi în luna de miere.

— Bineînţeles, dar...

— Uite-l pe tăticu ! strigă atunci Tommy, fugind spre bărbatul cu părul blond care cobora pasarela pe un scaun cu rotile.

— Atenţie, Tommy ! exclamă Cathy cu o voce îngrijorată. Nu sări pe el, să nu-i faci rău.

— Hai, scumpo, nu sunt atât de slăbit ca să nu-mi pot îmbrăţişa fiul ! protestă Bill cu un râs răsunător.

Îl strânse la piept, îl ciupi cu dragoste de obraji, apoi îi făcu cu ochiul.

— Cine e această frumoasă doamnă, Tommy ? Stuart nu pare prea grăbit să mi-o prezinte...

— E Mandy, noua mea guvernantă. Putem s-o păstrăm ? A făcut şi ea operaţie de apendicită. Mi-a arătat cicatricea. Mi-o arăţi şi pe a ta ?

Bill, care se alăturase micului grup, îi întinse mâna tinerei femei.

— Încântat, Mandy. Cauţi de lucru ?

Ea îi surâse.

— Nu. Mi-e teamă că nu sunt destul de rezistentă ca să fiu guvernantă tot timpul.

— Ai auzit-o, Tommy ? Cred că i-ai făcut viaţa grea prietenei tale ! Va trebui să ne descurcăm fără ea.

— Ai putea face asta începând prin a-i lăsa mâna ?... îi sugeră Stuart cu un surâs ironic.

Bill se execută imediat.

— Uite că am făcut-o !

— Nu, n-o lăsa ! strigă brusc Tommy, cu ochii în lacrimi. Vreau ca Mandy să rămână cu noi !

— Hai, băiatul meu, liniștește-te ! Ne ai pe mine și pe Cathy...

Dar Tommy își părăsise tatăl ca să se refugieze în brațele Mirandei.

— N-o vreau pe Cathy ! Miranda mă iubește.

Bill se încruntă.

— Ia-o încet, fiule. Și Cathy te iubește.

Aceasta din urmă îngenunche în fața lui și-i puse mâna pe braț.

— Ce spune tatăl tău e adevărat, Tommy, șopti ea. Te iubesc.

Descumpănit, Tommy ridică ochii spre Miranda.

— Nu seamănă cu mamele vitrege afurisite din povești, nu-i așa ?

— Nici mie nu mi se pare.

Apoi Miranda o privi pe Cathy și-i zâmbi.

— Închipuie-ți că am avut, Tommy și cu mine, o mică discuție despre mamele vitrege din povești, care n-au niciodată un rol frumos. I-am explicat că realitatea e de multe ori diferită.

— Ah, înțeleg.

Mângâie obrazul pustiului.

— O să încerc din toate puterile să nu le semăn, Tommy. Îți promit. De acord ?

Copilul ezită, apoi o aprobă.

— Bine, de acord.

Părând emoționată, tânăra îl îmbrățișă, în timp ce Bill dădea din cap surâzând.

— Vezi ? Totul e bine când se sfârşeşte cu bine, la fel ca în poveşti ! Şi acum spune-i la revedere lui Mandy. O s-o întâlnim puţin mai târziu. Vrei să cinezi cu noi ? Ne-ar face mare plăcere să te avem la masa noastră.

— Mulţumesc, foarte drăguţ din partea ta... dar nu sunt liberă, încheie ea privindu-l în ochi pe Stuart.

Cum acesta ridicase întrebător dintr-o sprânceană, ea adăugă :

— Cinăm împreună. Sper că n-ai uitat ?

Stuart nu-i propusese nimic în acest sens, dar nu îndrăzni s-o contrazică în faţa prietenilor săi. În ajun se arătase foarte... curtenitor şi ea trebuia să profite cât mai repede de situaţie. Căci se grăbea să intre în posesia bijuteriilor ca să nu mai fie obligată să joace acest dublu rol din ce în ce mai penibil pentru ea. Vor putea atunci să se bucure fără îngrădiri de atracţia pe care o simţeau unul pentru celălalt.

Bill îi adresă un surâs amuzat prietenului său.

— Cinezi acum cu clientele, Stuart ? Nu prea obişnuiai asta până acum. Mandy este probabil un caz special...

— Foarte special... fu el de acord. Şi unde cinăm, Miranda ? Poate ţi-am spus, dar nu-mi mai amintesc.

— Ei bine... la tine acasă, îi răspunse ea cu un surâs.

Dacă totul se desfăşura după cum spera, în curând va scăpa de misiunea ei.

— La tine ? repetă Bill. Din ce în ce mai bine ! În sfârşit, nu pot decât să mă bucur. Întotdeauna m-am gândit că o să găseşti până la urmă femeia visurilor tale, bătrâne !

— Cred că sari peste nişte etape, Bill. Nu e vorba de o cerere în căsătorie, ci de o cină...

— Bine, om trăi şi om vedea. Şi acum, la drum ! O mică siestă îmi va prinde tocmai bine.

Miranda îl privi gânditoare pe Bill care se îndepărta pe scaunul lui rulant, încadrat de soţia şi fiul lui.

— Ai devenit dintr-o dată foarte serioasă, remarcă Stuart. Ce ţi s-a întâmplat ?

— Nimic, remarcam... că au aerul unei adevărate familii. E minunat să ai o familie, nu-i aşa ?

— Uneori da. Dar nu întotdeauna. Îţi propun să ne întâlnim la ora opt pentru cină. Îţi convine ?

— Perfect. Unde ?

— Ocup un apartament situat la ultimul etaj al hotelului. N-ai cum să te înşeli, nu e decât o uşă în faţa ascensorului.

Tânăra rămase câteva clipe fără glas.

— Un... apartament ? Nu locuieşti la... Sugar House ?

— Nu ! Ce te-a făcut să crezi asta ? Ocup apartamentul rezervat proprietarului.

O privi fix îngustându-şi ochii.

— De altfel, de unde eşti la curent cu existenţa reşedinţei Sugar House ? Casa nu e menţionată în nici unul din pliantele publicitare.

— Nu ştiu... replică ea, evazivă. Am citit asta undeva.

Şi fără să-şi dea seama, îi întoarse spatele. Stuart nu locuia la Sugar House ! Ceea ce însemna că nu va putea recupera atât de curând bijuteriile — şi deci că va fi obligată să-şi ascundă în continuare identitatea.

Simţind un nod în stomac, traversă holul hotelului. Cum de putuse ajunge într-o asemenea situaţie ?

Tocmai chema liftul când vocea lui Stuart se făcu auzită în spatele ei.

— Unde ai citit numele de Sugar House ?

— După cum ţi-am zis, nu-mi amintesc. E vorba de o casă mare în stil colonial, nu-i aşa ?

— Da, care a fost restaurată şi modernizată. Tatăl meu a locuit acolo... cu cea de a doua soţie.

— Şi cine locuieşte acum acolo ?

— Nimeni. E închisă.

— De ce nu stai acolo ?

— E mai comod pentru mine să locuiesc la hotel. De altfel, locuinţa e prea mare pentru o singură persoană. Poate o să stau acolo într-o zi, când o să mă însor.

N-avea nici un chef să-l audă vorbind despre viitoarea lui căsătorie. Trebuia să găsească un mijloc să se apropie de bijuteriile lui Maud.

— Nu organizezi vizite ? Mi-ar plăcea s-o văd.

— Nu.

Răspunsese pe un ton sec, lucru pe care Miranda nu putu să nu-l observe. Cu cât ea manifesta mai mult interes pentru Sugar House, cu atât părea el mai întunecat la faţă.

— Ce păcat ! exclamă ea pe un ton vesel. Arhitectura colonială e foarte la modă acum şi

sunt sigură că mulți dintre clienții tăi ar fi încântați să profite de sejurul lor pe insulă ca să-și aprofundeze cunoștințele.

El nu se putu abține să nu râdă.

— Ești sigură că n-ai venit la San Sebastian ca să faci un studiu al pieței de turism ? Întâi **Nopți Casice,** acum vizitele la Sugar House.

— Ideile mele nu-ți plac ?

— Unele sunt excelente. De exemplu, să cinăm împreună diseară....

— Și cele privind vizitarea casei îți displac ? insistă ea, hotărâtă să nu se lase.

— Deloc. Dar Sugar House nu face parte din grupul Island International. E proprietatea mea și n-am nici un chef să văd străini pe acolo.

Ușile ascensorului se deschiseră și Polly ieși din el. Văzându-l pe Stuart, agită foaia de hârtie pe care-o ținea în mână.

— Îmi pare rău că te deranjez, Stuart, dar Victoria ne-a trimis un fax. Vine cu elicopterul de la Runaway Bay.

— La naiba ! exclamă Stuart ridicând ochii spre cer. Anunță-mă când ajunge aici, Polly.

— Fii sigur că o s-o fac.

Și se îndreptă spre recepție, în timp ce Miranda și Stuart urcau în ascensor.

— Cine e Victoria ? întrebă tânăra.

— Mama mea.

— Vizita ei nu pare să te umple de bucurie.

— E puțin spus.

— De ce ? Nu te înțelegi bine cu ea ?

— Ba da, foarte bine... atâta timp cât nu e prin apropiere !

— Din ce cauză ?

— Pentru că și ea vrea să conducă afacerea.

Miranda ridică dintr-o sprânceană, în timp ce el apăsa pe buton.

— **Și ea ?** repetă Miranda. Să știi că nu asta a fost intenția mea ! Eu m-am mărginit să-ți fac câteva sugestii.

— Și mama la fel... Ea îmi sugerează, de exemplu, să vând Island International rețelei de hoteluri Monarque.

Ușile ascensorului se deschiseră.

— Iartă-mă, Miranda, dar acum trebuie să te părăsesc. Am o după-amiază foarte încărcată.

* * *

Tocmai se așezase, când Polly intră în birou.

— Ce s-a întâmplat ? îl întrebă ea văzându-l preocupat.

— Mi-a cerut să cinez cu ea...

— Și ?

— Și o să cinăm împreună ! În apartamentul meu.

— Oh... Încă o mare premieră !

— Poftim ? făcu el, ridicând dintr-o sprânceană.

— Recunoaște că nu te porți ca de obicei, Stuart. Să pleci de la birou în toiul zilei, să comanzi jocuri pentru copii... și acum să cinezi cu una din cliente !

— Miranda nu e o clientă oarecare, îi replică el din vârful buzelor.

— Absolut. E mai încântătoare decât majoritatea. Atentă, serviabilă, foarte frumoasă şi, în plus, îţi împărtăşeşte pasiunea pentru filmele clasice.

— Ai uitat un punct esenţial. E o mincinoasă !

— Şi tu un hoţ ! Îmi pare rău, băiete, dar, după câte ştiu, nici tu nu i-ai spus tot adevărul...

— Am motivele mele. E în joc Island International.

— Poate are şi ea motivele ei.

— Miranda a venit aici ca să recupereze bijuteriile mamei sale. De ce minte ?

— Habar n-am. N-aţi fost niciodată în termeni prea grozavi, tu şi Maud. Fosta ta mamă vitregă a convins-o poate că, dacă ai şti, ai încerca să pui mâna pe bijuterii.

El oftă.

— Poate că ai dreptate. Maud a fost mereu puţin cam sărită.

— Şi eu cred. Să instaleze ea un seif fără să-i spună nimic lui Robert...

Polly ezită, apoi adăugă :

— Poate Miranda încearcă doar să evite nişte probleme ca să poată părăsi insula cu bijuteriile. În fond, nu ştie cum ai reacţiona tu, care eşti proprietarul insulei.

— Fie, admit că are şi ea nişte motive, dar le am şi eu pe ale mele şi o s-o împiedic să meargă la Sugar House.

— Fii liniştit, îmi dau şi eu seama de asta. În acest caz, ai putea să-mi explici de ce cinezi cu ea în seara asta ?

— Faptul că cinează în apartamentul meu nu o s-o apropie cu nimic de seif.

— Nu. Dar o s-o apropie de proprietar... Ascultă, băiatule, cred că ea te place, în ciuda împrejurărilor. Şi tu o placi, nu-mi zice că nu.

— N-are de ales. Bijuteriile sunt la mine!

— Când vă văd pe amândoi împreună, uit chiar şi de existenţa acestor bijuterii.

— Tu poate, dar precis că ea nu! Dacă ai fi văzut ce mutră a făcut când a înţeles că o să cinăm aici şi nu la Sugar House...

— Doamne! Acum mă gândesc că Victoria o să vrea precis să se instaleze în apartamentul tău...

El îşi înăbuşi o înjurătură.

— Nu m-am gândit la asta. Şi îşi închipuie că o să ia cina cu mine. Nu trebuie în nici un caz s-o întâlnească pe Miranda. Dacă descoperă cine e şi motivul prezenţei ei la San Sebastian, va fi o adevărată catastrofă.

— Cum ar putea ghici aşa ceva? obiectă Polly ridicând din umeri.

— Auzindu-i numele, de exemplu. Nu aşa s-a întâmplat şi cu tine? Mai ales că ea a fost întotdeauna foarte curioasă în privinţa lui Maud.

— Chiar presupunând că descoperă cine e Miranda, o să-şi închipuie că e aici în concediu. Victoria nu ştie că Maud şi-a lăsat bijuteriile la Sugar House.

— Dacă ghiceşte despre ce este vorba, se va întreba cum de asta nu ne-a sărit în ochi. Şi mai ales se va întreba de ce Miranda nu ne-a spus cine este. Şi asta o va face să ne hărţuiască toată ziua cu întrebări, încât o să ne transforme viaţa într-un infern. O cunoşti doar...

Polly îl aprobă, suspinând.

— Ascultă, o s-o invit pe mama ta să cineze cu mine, în apartamentul meu. N-o să mă refuze, fiindcă n-o să lase să-i scape o asemenea ocazie ca să mă tragă de limbă în privinţa ta !

— Perfect. Dar odată şi odată tot o să se întâlnească...

— Ei şi ? Ce importanţă are, dacă Victoria nu ştie cine e Miranda ? De fapt, puţină lume îşi aminteşte că Maud are o fiică.

Polly se ridică.

— Bine, o să mă ocup de cină şi pe urmă mă duc s-o aştept pe Victoria.

Stuart rămase nemişcat, pierdut în gândurile lui şi o privi îndepărtându-se...

Miranda era fiica lui Maud Merrick. Dar degeaba, şi-o repeta mereu... n-avea nici un efect. Era la fel de sedus şi de fascinat de ea ca şi Tommy. Şi, spre deosebire de puşti, nu aştepta de la ea doar ca să-l înveţe să fluiere sau să-i spună o poveste ca să-l adoarmă.

CAPITOLUL V

— Casa Rafferty.

— Alo ? Tu eşti, Agnès ? Miranda la telefon. Te aud foarte prost. Poţi să mi-o dai, te rog, pe mama ?

— Unde eşti ? Când te întorci ?

— Cam peste vreo săptămână. Aş vrea să vorbesc cu Maud.

— Mama ta nu-i aici. A plecat la Palm Springs, dar n-a lăsat nici o adresă sau telefon. Mi-a spus că simte nevoia să fie lăsată puţin în pace. Ca şi cum aş fi dat adresa la toată lumea !

— Nu te supăra, Agnès. Eu sunt fata ei şi tot are o mulţime de secrete faţă de mine. Poţi să mi-l dai, te rog, pe tata ?

— E într-un turneu în Arizona. Se întoarce duminică sau luni.

— Ţi-a lăsat vreun număr de telefon unde poate fi găsit ?

— Nu, dar sună în toate serile ca să-i transmit mesajele. Vrei să-l rog să-ţi telefoneze ? Ai probleme, Miranda ?

— Nu, deloc. Şi n-are rost să mă sune. Spune-i că-l sărut şi că o să ne vedem peste câteva zile.

Nespus de dezamăgită, închise şi se îndreptă spre balcon. Crezuse că e o idee grozavă să-i telefoneze mamei sale... Ar fi vrut tare mult să-i vorbească de Stuart, să-i explice că el nu locuia la Sugar House şi că nu e genul de om care să-şi însuşească ceva ce nu-i aparţine.

Dar că era în schimb omul pe care ea îl aşteptase dintotdeauna.

În sfârşit, poate nu i-ar fi spus chiar aşa. Căci nu era încă sigură de asta. Dar aproape sigură.

Miranda oftă. Misiunea se dovedea mai grea decât îşi închipuise. Dar nu avea de ales. Trebuia să-şi ţină promisiunea făcută lui Maud. Cel puţin până intra în posesia bijuteriilor. Dar cum va reuşi să pătrundă în Sugar House ?...

Se părea că situaţia se complica din ce în ce.

Ajunsă în camera ei îşi făcu o baie pe al cărei efect calmant conta foarte mult. Apoi îşi puse rochia chinezească pe care se hotărâse s-o poarte în seara asta : o rochie strâmtă din mătase neagră şi roşie care-i punea în valoare formele feminine.

După ce dădu o atenţie deosebită machiajului şi coafurii, se privi surâzând în oglindă.

Planul lui Maud nu părea aşa de imbatabil cum îl crezuse, dar ăsta nu era un motiv ca să-şi neglijeze înfăţişarea. Trebuia să-l convingă pe Stuart s-o invite la Sugar House. Şi, o dată ajunsă acolo, ar face ea în vreun fel ca să rămână singură şi să intre în camera cu pricina.

Sau să intre prin efracţie, fără să mai aştepte ?

Miranda ridică din umeri, părăsi camera şi se

îndreptă spre ascensor. În fond această soluție prezenta un avantaj sigur, fiindcă dacă „fura" bijuteriile, nu mai era obligată să mintă.

Așa că hotărî să-și încerce șansa a doua zi, pe înserate. Dar acum prefera să îngroape afacerea bijuteriilor în fundul memoriei și să profite de această seară în compania prințului fermecat.

★
★ ★

Stuart își puse haina costumului bleumarin și traversă salonul. Era aporape opt. Miranda nu va întârzia să-și facă apariția. Și va încerca, în cursul cinei, să-l convingă s-o invite la Sugar House...

De fapt, asta nu-l deranja deloc. Avea o scuză ideală ca s-o refuze, fiindcă pleca în curând în Jamaica.

Se auzi o bătaie în ușă și se grăbi să deschidă. La vederea invitatei lui, mai atrăgătoare ca niciodată, Stuart simți că i se taie răsuflarea.

— Mă pregăteam să vin după tine, îi spuse el dându-se la o parte ca s-o lase să treacă.

— Am întârziat ?

— Deloc, dar mă grăbeam să te văd...

Ea îi adresă un surâs promițător, apoi intră în salon și privi în jurul ei.

— Deci care-i verdictul tău ?

— Poftim ?

— Ce impresie îți face interiorul meu ?

— E încântător, îi răspunse ea pe un ton politicos.

— Deşi ?...

— Prea impersonal. Cred că nu mi-ar plăcea să locuiesc în permanenţă la hotel.

— De ce ?

— Nu mi se pare un loc ideal pentru o familie.

— Te gândeşti să-ţi întemeiezi o familie ?

— Da, într-o zi. Tu nu ?

— Poate, replică el, brusc în gardă.

Se înşelase ? În afară de bijuterii, Miranda mai era şi în căutarea unui soţ ?

— Presupun că n-o să mai locuieşti la hotel după ce o să te însori ? se interesă ea.

— De ce nu ? Aşa au făcut şi părinţii mei.

— Şi dacă soţia ta doreşte să locuiască într-o casă ?

El îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Să locuieşti la hotel e şi comod şi confortabil. Cea mai mare parte a femeilor apreciază să aibă un personal la dispoziţia lor.

— Dar când o să aveţi copii...

— Şi eu mi-am petrecut copilăria prin hoteluri. Şi îmi plăcea.

— Adevărat ? rosti ea sceptică.

El făcu un semn cu mâna, trădându-şi enervarea.

— Da, **adevărat** ! Asta mi-a permis să descopăr de mic lumea afacerilor.

— Poate, dar în schimb n-ai avut niciodată timp să te distrezi.

El o luă de braţ şi o conduse spre terasă, unde se aranjase o masă elegantă pentru două per-

soane. Dacă ea credea că o să-l seducă prin asemenea apropouri, se înșela amarnic.

— Mama ta a sosit ? se interesă ea după ce se instalaseră.

— Da, dar nu mănâncă împreună cu noi. A invitat-o Polly.

Cina era gustoasă și Miranda savură cu nespusă plăcere diferitele feluri exotice prezentate de un chelner în livrea. Vorbiră vrute și nevrute și dacă ea se arăta mai rezervată decât sperase el, era fără îndoială fiindcă intimitatea le era tulburată mereu de sosirea chelnerului.

În cele din urmă acesta debarasă masa și servi cafeaua.

— De ce vrea mama ta să vândă Island International ? îl întrebă ea imediat ce rămaseră din nou singuri.

— Ca să câștige bani. Mai mulți decât îi aduc dividendele pe care le încasează.

— Ce să facă cu ei ?

— Să călătorească, să cumpere bijuterii, îmbrăcăminte de lux.

— Dar de ce ? insistă ea mirată.

— Habar n-am ! Îmi închipui că seamănă cu majoritatea femeilor. Mai vrei puțină cafea ?

Ea dădu din cap în semn că nu.

— Probabil că-ți închipui că toate femeile sunt mâncătoare de diamante ! îi reproșă ea fără să-l scape din ochi.

— Nu, nu toate. Dar tatăl meu a avut o adevărată slăbiciune pentru această categorie...

Făcu o pauză, apoi adăugă :

— Știi că Maud Merrick a fost mama mea vitregă ?

— Da, bineînțeles. Știu totul despre Maud Merrick. E... actrița mea preferată, încheie ea cu un zâmbet nesigur.

— Ei bine, eu nu pot spune același lucru ! Faptul că tatăl meu s-a recăsătorit cu această aventurieră cred că a transformat-o pe mama mea. Și-a dorit să aibă mai mulți bani ca să-și ia astfel o revanșă asupra vieții.

— **Această aventurieră ?** repetă Miranda. Am impresia că nu prea o ai la inimă pe mama ta vitregă...

Se părea că o supăraseră cuvintele lui, ceea ce îl bucură în secret și-l determină să continue.

— Ceea ce nu-mi plăcea mai ales, era că profita de tatăl meu.

— Nu prea te înțeleg. După câte spuneai, tatăl tău era un om de afaceri versat. Cum ar fi putut să-l ducă de nas o femeie ?

— Fiindcă avea ceva care l-a vrăjit. A făcut totul ca să se îndrăgostească de ea.

— Amenințându-l poate cu o pușcă ?

— Să nu exagerăm ! E destul de vicleană ca să evite metodele brutale. Dar ce s-o mai lungim, l-a prins în cursă și tata a luat-o de nevastă.

Miranda își plecă puțin capul spre umăr și-l privi câteva clipe în tăcere.

— Nu era ceea ce dorea și tatăl tău ?

— Cred că el s-ar fi mulțumit să aibă doar o aventură.

— Lui Maud Merrick nu-i plac aventurile. Este unul din motivele pentru care s-a măritat atât de des.

— Știi o mulțime de lucruri despre Maud Merrick !

— Am citit într-o revistă.

— Persoana care a scris acest articol are o părere prea bună despre actriţa ta preferată ! Nu moralitatea o împiedică pe Maud Merrick să nu se mulţumească cu aventurile, ci lăcomia. Şi-a ales totdeauna soţi bogaţi şi s-a despărţit de ei după ce le-a subţiat serios conturile din bancă.

Miranda se crispă.

— Tot ce spui e fals ! Toţi soţii au părăsit-o.

— Nu şi tatăl meu.

— Dar nici ea nu l-a părăsit.

— N-a avut timp. Căsătoria lor n-a durat decât un an. Şi rămân convins că nu va fi ultimul ei soţ.

— Şi eu, mai ales dacă el n-o iubea.

Stuart ridică din umeri.

— Nu ştiu dacă o iubea sau nu. Dar în orice caz, o dorea ca un nebun, se vedea de la o poştă. Şi ea a obţinut un contract de căsătorie foarte avantajos.

— Ţi s-a întâmplat să doreşti pe cineva ca un nebun ?

— Nu. Şi mie n-o să mi se întâmple niciodată. Nu atât ca să mă las orbit.

Miranda se ridică şi se apropie de el.

— N-ai de ce te teme de mine...

Efluviile unui parfum divin îl învăluiră şi abia se stăpâni să n-o ia în braţe.

— Trebuie să înţeleg că nu aştepţi nimic de la mine ? se interesă el prudent.

— Nu asta am zis. Dar în orice caz, nu banii tăi mă interesează.

— Dar ce te interesează, Miranda ?

— Tu, şopti ea cu o voce senzuală.

La această provocare, el simţi că i se aprinde sângele ; se ridică, o luă de mână şi o trase spre uşă.

— Dar... unde mergem ? îl întrebă ea uluită.

— În apartamentul tău.

— De ce ?

Miranda se opri şi el nu-şi putu reţine un zâmbet văzând-o aşa speriată. Crezuse că-l îmbrobodeşte ?

— Mama doarme la mine, îi preciză el. Nu putem face dragoste aici.

Miranda păru că înghite cu greutate.

— Să... să facem dragoste ?

— Tocmai mi-ai spus că persoana mea te interesează. N-a fost un mod de a-mi mărturisi dorinţa ta ?

Ea păru descumpănită.

— Eu... nu. În fine, da. Dar... asta nu înseamnă că doresc o aventură.

El o lăsă şi-şi încrucişă braţele pe piept cu un zâmbet sarcastic.

— Înţeleg... Refrenul mi-e familiar. Mă doreşti, dar nu vrei să ai o aventură cu mine. Preferi poate să-ţi pun un inel în deget înainte să... ne zbenguim puţin ?

Ea suspină înciudată.

— Nu te gândeşti decât la asta !

— Cred mai degrabă că e invers. Eu îţi propuneam doar să ne petrecem timpul în mod plăcut...

— Genul ăsta de propunere nu mă interesează.

Şi plină de demnitate, se îndreptă spre uşă. El o prinse în braţe în momentul când trecea prin dreptul lui.

— Hai, Miranda... la ce joc te pretezi ? îi şopti el la ureche. Ce aştepţi de la mine, de fapt ?

Ce să-i răspundă ? O strângea la piept, răvăşindu-i gândurile şi aşa confuze, şi se simţea total dezarmată. Când el îi cuprinse obrajii între palme şi-i căută buzele, ea nu avu puterea să reziste chemării simţurilor. Uitând cine era ea, cine era el, răspunse cu toată fiinţa ei acestei sărutări pătimaşe.

Nici unul dintre ei nu auzi uşa deschizându-se.

— Oh, îmi pare rău... Polly mi-a zis că nu trebuie să mă întorc atât de devreme, dar picam de somn.

Având impresia că fusese prinsă pe picior greşit, Miranda tresări şi, cu obrajii în flăcări, se îndepărtă brusc de Stuart. În schimb acesta afişa un calm olimpian, ca şi cum mama lui îl surprinsese discutând despre vreme.

— Bună seara, mamă. Ţi-o prezint pe Miranda St. James. Miranda, ţi-o prezint pe mama mea, Victoria Winslow.

Femeia elegantă care rămăsese lângă uşă îi surâse întinzându-i mâna.

— Domnişoară... Nu vă deranjez, copiii mei, mă retrag imediat în camera mea. Stuart, aş dori să-mi acorzi câteva clipe mâine dimineaţă.

Se pregătea să-i părăsească, dar Stuart interveni :

— Îmi pare rău că nu e posibil, mamă. Mâine dimineaţă, foarte devreme, plec în Jamaica.

Miranda făcu ochii mari, uimită la culme. De ce nu i-o fi vorbit şi ei de plecare ?

— Dacă aş fi ştiut asta, n-aş fi făcut atâta drum până aici, replică Victoria contrariată.

Şi ridică din umeri suspinând.

— Bine, în acest caz, plec în acelaşi elicopter cu tine.

— Îmi pare rău, dar al doilea loc e deja ocupat de Miranda.

Şi cuprinse umerii tinerei femei, care rămăsese încremenită.

Revenindu-şi din surpriză, Miranda îşi drese vocea :

— Dacă mama ta vrea să meargă cu tine, nu mă supăr...

— Nu vă faceţi probleme pentru mine, domnişoară St. James. Pot foarte bine să petrec câteva zile la San Sebastian în aşteptarea voastră. De fapt, n-am mai fost decât o dată aici, ca să particip la o întâlnire a acţionarilor şi mi-au mai rămas destule lucruri de descoperit pe insulă.

Miranda prinse mingea din zbor.

— Sugar House, de exemplu ?

— Nu, cunosc deja această casă, fiindcă am ţinut în mod deosebit s-o vizitez... Aţi fost acolo ?

— Nu. Am văzut doar nişte fotografii în reviste.

— Miranda citeşte multe reviste, remarcă Stuart, cu un zâmbet sarcastic în colţul buzelor.

— Daa ? făcu Victoria. Şi v-ar plăcea să vizitaţi Sugar House ?

— Foarte mult, răspunse Miranda cuprinsă de o bruscă speranţă.

— Nu m-ar deranja s-o mai văd şi eu. Când vă întoarceţi...

— Nu, o întrerupse Stuart.

Victoria îl privi surprinsă.

— Şi de ce, mă rog ?

— Sugar House nu e deschisă pentru public.

— Eu nu sunt „public" ci mama ta, Stuart. Şi în plus, unul din principalii acţionari de la Island International. Şi dacă prietena ta doreşte să viziteze casa, mă ocup eu de asta.

— Uiţi un detaliu, scumpă mamă. Sugar House nu face parte din Island International. Casa îmi aparţine. Şi dacă Miranda are chef să viziteze o casă în stil colonial, o să-i arăt Rose Hall din Jamaica.

— Mi se pare incorect, fiule, permite-mi să ţi-o spun.

Stuart îi aruncă o privire glacială.

— Mamă...

— Ştiu că Robert ţi-a lăsat casa, dar ăsta nu e un motiv să nu faci o plăcere clienţilor.

El schiţă un surâs.

— Sunt gata să-i fac o plăcere Mirandei...

— Nu s-ar zice !

— Mama ta are dreptate, Stuart. Îţi mărturisesc că visez de mult să vizitez Sugar House.

— Evident, o susţinu Victoria. Cine n-ar visa să vadă casa unde a locuit Maud Merrick ? Ar trebui să organizezi vizite cu ghid, scumpul meu.

— Asta i-am sugerat şi eu fiului dumneavoastră.

Victoria îi zâmbi.

— Deci gând la gând cu bucurie. Ei, ce zici, Stuart ?

Acesta ridică din umeri.

— De acord, ați câștigat amândouă. O să facem un tur mâine dimineață înainte de plecare.

— Perfect. Acum vă las, abia aștept să mă bag în pat. O seară plăcută la amândoi !

Imediat ce ea dispăru la capătul culoarului, Miranda își ridică ochii spre Stuart.

— De ce i-ai spus mamei tale că te însoțesc în Jamaica ?

— Pentru că ăsta e adevărul.

— Categoric nu. N-am nici un chef să am o aventură de vacanță !

— O clipă, Miranda. Chiar tu mi-ai zis, nici acum un sfert de oră, că te interesez, nu-i așa ?

— Hmm... da.

— În acest caz, n-ar trebui să dai cu piciorul la ocazia de a petrece câteva zile împreună. De acord ?

Prinsă în propria ei cursă, ea nu putu decât să-l aprobe.

Stuart o conduse până la ușa apartamentului, unde ea îi spuse în grabă noapte bună, grăbită să se refugieze în camera ei.

★
★ ★

Imediat ce ajunse în apartamentul lui, Stuart ridică receptorul și formă numărul mătușii sale.

— Polly ? Îmi pare rău că te deranjez atât de târziu, dar trebuie să anunți personalul că o echipă se va duce să dezinfecteze Sugar House, mâine în zori.

— Doamne ! E o invazie de termite ?

— Nu. Nu o invazie, ci o termită uriașă, care poartă numele de Victoria ! Scumpa mea mamă a decis s-o ducă mâine pe Miranda să viziteze casa...

— Înțeleg. Dar n-o să poată dacă se pulverizează substanța toxică.

— Exact.

— Bine, mă ocup eu de asta. Poți să dormi liniștit.

— Mulțumesc, Polly. Și noapte bună.

Închise surâzând, satisfăcut că e din nou stăpân pe situație.

Fără să mai pună la socoteală că, de voie-de nevoie, Miranda acceptase să-l însoțească în Jamaica.

CAPITOLUL VI

A doua zi de dimineaţă, Miranda îi ceru şefului de sală s-o conducă la masa Victoriei.

În ajun, înainte să se retragă în camera ei, aceasta o invitase să ia împreună micul dejun şi Miranda se simţise flatată. În plus, mama lui Stuart îi trezise curiozitatea, fiindcă o bănuia că e responsabilă — în aceeaşi măsură ca şi Maud — de părerea cinică pe care o avea Stuart despre femei.

De fapt îi venea greu să-şi închipuie ce făcuse Victoria de-şi atrăsese în asemenea măsură ostilitatea fiului. Şi nici nu pricepea de ce Robert Winslow se despărţise de o nevastă atât de atrăgătoare. Fiindcă Victoria era înaltă, suplă şi deosebit de frumoasă datorită superbului păr negru şi ochilor de un albastru spre violet.

Dar nu-i spusese chiar Stuart că tatăl lui avea o adevărată slăbiciune pentru femei ?

Imediat ce-o văzu, Victoria îi zâmbi.

— Bună, Miranda. Sunt încântată că mi-ai acceptat invitaţia.

Aşteptă să se îndepărteze şeful de sală ca să adauge :

— Presupun că perspectiva sejurului din Jamaica îţi face o deosebită plăcere ?

— Aşa e.

Fiindcă de masa lor se apropiase un chelner, făcură comanda.

— Sper totuşi că asta nu v-a încurcat prea mult planurile pe care le aveţi în privinţa fiului dumneavoastră, reluă Miranda imediat ce rămaseră singure.

— Nu-ţi face probleme în privinţa asta. Stuart n-a fost niciodată un fiu model. Faţă de mine, cel puţin. Îl trata pe tatăl lui cu mult mai multe menajamente.

Râse fără veselie, şi ridică din umeri.

— Hai, nu mai face mutrişoara asta consternată ! Nu ţi-am propus să mâncăm ca să te plictisesc cu problemele noastre de familie. Nu e vina ta că Stuart şi cu mine n-am fost niciodată prea apropiaţi.

— Dar... de ce ? Oh, iertaţi-mă. Nu trebuie să mă amestec în ceea ce nu mă priveşte.

— Dar ar putea să te privească, dacă sunteţi atât de îndrăgostiţi unul de celălalt cum aveţi aerul.

Tânăra simţi că obrajii îi iau foc.

— Cred că vă înşelaţi. Ne cunoaştem doar de câteva zile şi suntem pur şi simplu prieteni.

Victoria ridică sceptică dintr-o sprânceană.

— Daa ? Pot să te asigur că nu l-am văzut niciodată pe Stuart sărutând o „prietenă" atât de pasionat !

Din ce în ce mai jenată, Miranda bău o înghiţitură din sucul de fructe pe care chelnerul îl aşezase în faţa ei.

Victoria o bătu ușurel pe mână, surâzând.

— Te rog să mă ierți, dar n-am rezistat să mă distrez puțin pe socoteala voastră. Oricum, să știi că te găsesc încântătoare. Mi-ar plăcea să am o noră ca tine.

Miranda fu gata să se înece.

— O... noră !

— E poate prea devreme să abordăm acest gen de subiect ?

— Eu... adică... nu sunt îndrăgostită de Stuart.

În momentul când pronunța aceste cuvinte simți un gol în stomac.

— Nu ? Sunteți totuși o pereche așa de frumoasă și aveți multe în comun !

— Da ?

— Da, Polly mi-a vorbit de interesul tău pentru cinema. Stuart a avut totdeauna o veritabilă pasiune pentru cea de a șaptea artă. Ar fi făcut fără îndoială carieră dacă nu s-ar fi hotărât să urmeze cariera tatălui său. Mare păcat !

Tânăra se încruntă.

— De ce spuneți asta ?

— De ciudă, scumpo. Am fost totdeauna geloasă de relația care exista între Stuart și tatăl lui și de aceea dintre Robert și Island International.

— Din ce cauză ?

Miranda era conștientă că e prea curioasă, dar nu se putea împiedica și, de altfel, Victoria părea dornică să vorbească.

— L-am întâlnit pe Robert Winslow când a cumpărat hotelul de la Martha Vineyard, care aparținea părinților mei. Am avut întotdeauna impresia că mă consideră ca o parte a contractului.

Miranda păru şocată.

— Presupun că glumiţi ?

— Nu chiar. Un lucru e sigur în orice caz, în ochii lui am contat mereu mai puţin decât afacerile. Robert era un fanatic al muncii şi mă tem că Stuart îi seamănă.

Făcu o pauză, apoi bău o gură de cafea fără s-o scape pe Miranda din ochi.

— Polly mi-a spus însă că nu mai munceşte zi şi noapte, de când ai sosit tu. Mi-a mărturisit chiar că a comandat nişte jocuri pentru copii, fiindcă ai remarcat faptul că nu există pe insulă nimic special pentru ei.

— Adevărat ? şopti ea, uimită.

— Da. Ai o influenţă pozitivă asupra fiului meu, Miranda. Poate o să reuşeşti acolo unde eu am eşuat.

Miranda se foi încurcată pe scaun.

— Dar nu văd unde e eşecul...

— Eu da, fiindcă sunt conştientă că mi-am consacrat tot timpul soţului meu, în detrimentul fiului meu. Când mi-am dat seama era prea târziu.

— Niciodată nu e prea târziu, replică Miranda, chiar în momentul când Stuart se apropia de masa lor.

— Prea târziu pentru ce ? intră el imediat în vorbă.

Victoria fu cea care răspunse.

— Ca să acceptăm ultima ofertă de cumpărare a reţelei de hoteluri Monarque ! M-am gândit chiar că am putea face să urce preţul, precizând că Maud Merrick a locuit la Sugar House.

Ochii lui Stuart luară culoarea cerului în furtună.

— Island International nu e de vânzare, cu sau fără Sugar House ! replică el pe un ton tăios.

Victoria își ridică ochii spre cer și oftă.

— La asemenea tată, asemenea fiu !

Ignorând în mod deliberat această remarcă, Stuart o invită pe Miranda să se ridice.

— E timpul să plecăm. Jamaica ne așteaptă.

Tânăra clipi mirată.

— Dar... credeam că mergem întâi să vizităm Sugar House.

— Imposibil, fiindcă tocmai mi s-a adus la cunoștință că o echipă face dezinsecția casei începând de azi-dimineață. Suntem nevoiți să ne amânăm vizita.

— Când crezi că o să vă întoarceți ? se interesă Victoria cu un aer resemnat.

— Mâine sau poimâine.

— Sper că n-o să lipsim de la premiera **Nopților Clasice,** spuse Miranda, speriată de ideea că va petrece patruzeci și opt de ore singură cu Stuart.

El încercă să nu zâmbească.

— Nu, fii liniștită, n-o să ratăm nimic.

— **Nopțile Clasice ?** repetă Victoria, intrigată. N-am auzit niciodată vorbindu-se de asta.

— E o noutate. Miranda mi-a sugerat să ne delectăm clienții cu colecția mea de filme vechi. De acum, vom avea un spectacol pe săptămână.

— Ce idee grozavă ! exclamă Victoria. Și ce-ai ales pentru deschiderea programului ? **Casablanca, Comoara din Sierra Madre ?**

— Nu. M-am hotărât să-ți urmez sfatul și să profit de sejurul unui star de cinema la San

Sebastian. Am ales deci **Dragoste interzisă,** replică el laconic.

Miranda se prinse de braţele scaunului în care şedea.

— **Dra... dragoste interzisă ?** repetă ea cu o voce schimbată.

Victoria dădu din cap.

— N-am auzit niciodată vorbindu-se de acest film. Unul dintre voi doi va binevoi poate să lumineze o biată profană ca mine.

— **Dragoste interzisă** este filmul care a lansat-o pe Maud Merrick, răspunse Stuart cu un aer detaşat. În schimb, am uitat numele partenerului ei. Ţi-l aminteşti, Miranda ?

— Se numeşte Tynan Rafferty, spuse ea cu o voce stinsă.

Dragoste interzisă era o melodramă tipică Hollywood-ului. Destinul separa două fiinţe care se iubeau, apoi le făcea să se reîntâlnească, pentru a oferi un sfârşit fericit, drag spectatorilor.

În ochii Mirandei, acest film mediocru avea însă o importanţă deosebită. În timpul adolescenţei, îl privise de fiecare dată când era cu unul dintre părinţii ei, şi-i era dor de celălalt. Miile de metri de peliculă cuprindeau toate lucrurile dragi ei : părinţii, dorinţa de a trăi într-o zi într-o familie unită, speranţele de a-şi întâlni la rândul ei odată şi odată perechea şi de a-şi întemeia un cămin.

Să se uite la acest film aici, cu Stuart, era un lucru imposibil pentru ea.

— Aşa e, Tynan Rafferty, o aprobă Stuart. Nu se poate să nu-l fi văzut în serialele de la televizor, mamă. Apare foarte des pe micul ecran.

— Da, bineînțeles. Joacă în **Aventurierii,** sâmbăta seara la ora nouă. Nu ratez niciodată vreun episod al serialului.

Victoria strâmbă din nas înainte să adauge :

— Iată un lucru care spune mult despre viața mea socială ! Sigur că, dacă aș fi avut niște venituri mai substanțiale, n-aș fi fost obligată să stau în weekend cu ochii în televizor, suspină ea.

Vădit agasat de această remarcă, Stuart ridică dintr-o sprânceană.

— Încearcă să brodezi !

— Oh ! Este un mod cam singuratic de a-ți petrece timpul, după gustul meu. Prefer să întâlnesc oameni interesanți. Ca... prietena ta.

Miranda tresări. Doar nu venise la San Sebastian ca să-și caute un soț. Mai ales că Stuart îi declarase în mod fățiș că nici nu-i trecea prin minte să se însoare.

— Apreciez în mod deosebit compania Mirandei, spuse el cu un mic surâs. Motiv pentru care abia aștept s-o iau cu mine la Runaway Bay, scumpă mamă ! Și iartă-ne, te rog, fiindcă ne așteaptă elicopterul.

Miranda, care-și pusese câteva lucruri într-o geantă de voiaj, o luă de la recepție. Câteva minute mai târziu, se instală în elicopter.

În timpul drumului, în ciuda frumuseții panoramei, se lăsă acaparată de gânduri. Evenimentele se derulau prea repede după gustul ei și nu-i venea să creadă că se găsea alături de Stuart, într-un elicopter care zbura spre Jamaica.

La San Sebastian avea întotdeauna impresia, mai mult sau mai puțin, că domină situația. Urmând sfaturile lui Maud, se străduia să-și ducă

la capăt misiunea. Dar în Jamaica va fi cu totul o altă poveste. Se dădea legată în mâinile lui Stuart. Trebuia să găsească un mijloc să redreseze situaţia, şi asta foarte repede.

Ajunşi la Runaway Bay, se duseră la hotelul Island International. La recepţie, avu impresia că Stuart cere o singură cameră, şi asta o făcu să-i treacă un fior pe şira spinării. Nu reuşise încă să-şi facă un plan. Şi timpul o presa.

Privirea ei fu atunci atrasă de broşurile colorate, aşezate pe o măsuţă. Acestea invitau la o vizită în Rose Hall, la plimbări de o zi în Montego Bay, Kingston, Munţii Albaştri sau traversări cu vapoare cu fundul transparent, plonjări submarine.. Şi o idee îi trecu prin minte.

O oră mai târziu, lungită pe patul din cabinetul de cosmetică al hotelului, Miranda închidea ochii încercând să se relaxeze. Stuart avea treabă şi ea avea nevoie de puţină destindere aşa că apelase la serviciile unei cosmeticiene şi ale unui masor.

Se simţise uşurată aflând că într-adevăr e vorba de o călătorie de afaceri, dar nu putea bineînţeles să spere că Stuart va fi reţinut de întâlniri de afaceri toată ziua... şi mai cu seamă toată noaptea.

Un suspin îi scăpă de pe buze. Nu avansase cu nimic de la sosirea ei la San Sebastian. Şi ea care credea că recuperarea bijuteriilor lui Maud va fi o floare la ureche... Dar nu numai asta o preocupa. Relaţia ei cu Stuart lua o întorsătură care o neliniştea din ce în ce mai mult şi nu-şi explica de ce prezenţa acestui bărbat o făcea să fie agitată, tulburată, ameţită totodată.

De ce naiba venise cu el în Jamaica ? Dacă ar fi rămas la San Sebastian, ar fi putut găsi un mijloc ca să pătrundă în Sugar House şi ar fi pus mâna pe bijuterii. Sigur, ar fi existat nişte pericole, dar nu era în mai mare pericol la Runaway Bay ?

Dacă Stuart ar fi vrut s-o seducă, ar fi avut ea puterea să-i reziste ? Fiindcă el fusese foarte clar în intenţiile lui. Căuta o aventură şi nimic mai mult. Iar ea, demnă fiică a lui Maud Merrick, nu concepea dragostea decât în cadrul căsătoriei !

Căci, în ciuda a ceea ce credea Stuart, mama ei îi iubise pe toţi bărbaţii cu care se căsătorise. Sigur însă că nu se îndrăgostise niciodată de un bărbat sărac...

Cu masca de fructe întinsă pe faţă, Miranda ajunsese în acest punct cu gândurile când uşa cabinei se deschise... şi Stuart îşi făcu apariţia. O luă de mână şi-i puse în ea un obiect metalic.

— Cheia de la apartamentul proprietarului.

Apoi se aplecă spre ea şi-i atinse buzele cu un sărut uşor.

— Mmm... ai un gust delicios. Te-aş mânca !

Mirată că el avusese chef s-o sărute când precis că arăta groaznic, Miranda tuşi :

— Hmm... ai terminat cu întâlnirile ?

— Nu de tot. Mai am treabă vreo două ore. Şi tu până când ai de gând să stai cu iaurtul ăsta pe faţă ?

— Nu mai mult de câteva minute, dar imediat am o şedinţă de masaj.

Cu un deget întins spre teancul de broşuri pe care le luase cu ea, adăugă :

— Toată ziua e planificată !

— Daa ? Şi care e programul ? întrebă Stuart.

— Luăm prânzul, pe urmă mergem să vizităm Rose Hall, apoi ne urcăm pe unul din acele vapoare cu fundul transparent ca să vedem recifele de corali şi în încheiere cinăm la Montego Bay. Iar pentru mâine, m-am gândit să ne sculăm devreme ca să luăm o lecţie de plonjat, comandăm un coş cu gustări ca să mâncăm la cascadă şi, când ne întoarcem aici, mergem la cocteilul care se oferă în fiecare săptămână.

Se opri ca să-şi tragă răsuflarea.

— Ei, ce zici ? îl întrebă pe Stuart.

— Că o să fim foarte ocupaţi !

Izbucni în râs, o salută pe cosmeticiană care tocmai intra în cabină, apoi ieşi.

Miranda privi uşa care se închisese în urma lui şi se încruntă. De ce râsese ? Ce i se păruse aşa de caraghios ?

★
★ ★

Stuart îşi concentra toată atenţia asupra drumului, ca să nu uite că trebuia să ruleze pe stânga, fiindcă imediat ce se gândea la altceva avea tendinţa s-o ia pe dreapta.

„N-ar mai lipsi decât un accident ca să pună capac la toate" îşi spuse el.

Trebuise să se bată ca un leu ca să-şi apere interesele la fiecare întâlnire şi, pe urmă, să facă pe ghidul ca să-şi mulţumească invitata. Ce idee s-o ia pe Miranda în Jamaica ! Ar fi făcut mai bine s-o lase la San Sebastian. Polly şi personalul

ar fi reuşit, într-un fel sau altul, să n-o lase să pătrundă în Sugar House.

Un zâmbet îi apăru pe buze. Ce credea Miranda, că-l dusese de nas? Fiindcă era evident că stabilise un program atât de încărcat cu scopul de a-l epuiza la maximum. Îşi închipuia că astfel nu risca nimic la noapte, iar manevra ei îi dovedea că Miranda St. James nu era o aventurieră vulgară.

Tânăra încercase chiar să-l îmbete ca să-l facă inofensiv, dar reuşise s-o contracareze amintindu-i că prefera să nu conducă în stare de ebrietate. Şi ea înghiţise câteva cocteiluri şi părea puţin ameţită. Remarcase asta după modul cum se abandonase în braţele lui când dansaseră.

Da, făcuse într-adevăr o greşeală când o luase cu el în Jamaica. Fiindcă-l atrăgea din ce în ce mai mult.

Ea aţipise cu capul sprijinit de umărul lui şi el abia se stăpânea să nu oprească la marginea drumului şi s-o ia în braţe.

Dar, deşi frântă de oboseală, Miranda nu dormea. Petrecuse o seară minunată în compania lui Stuart şi reuşise să fie destul de rezervată. De fapt, de fiecare dată când el vorbea cu cineva, ea îi făcea semn chelnerului să-i aducă un cocteil fără alcool. Era destul de mândră de stratagema ei, care o va ajuta să iasă cu faţa curată dintr-o situaţie delicată.

Maşina încetini, apoi se opri. Simţi mâna lui Stuart mângâindu-i părul şi se prefăcu că se trezeşte.

După ce-i surâse dulce, îl urmă în holul hotelului. Ţinând-o de braţ, Stuart se îndreptă spre

ascensor cu un mers care i se păru suspect de grăbit tinerei femei.

— Ei, o clipă ! exclamă ea cuprinsă de panică la ideea că vor rămâne singuri în apartament. Doar n-o să mergem să ne culcăm imediat ? Aș mai bea un pahar.

— Hai, fii cuminte, scumpa mea. Mi se pare că ai băut destul.

— Nu, făcu ea trăgându-l spre barul hotelului.

Auzise oare bine ? Stuart Winslow fusese cel care-i spusese **scumpa mea ?** Dacă-și închipuia că o va seduce cu cuvinte dulci ca s-o atragă în patul lui, se înșela amarnic !

Luară loc la o masă și ea comandă o piña colada.

— Pentru mine, un coniac, spuse el.

După ce se îndepărtă chelnerul, se lăsă tăcerea. Stuart o devora din priviri și tânăra se agită nervoasă în scaunul ei. El părea un motan în fața castronului cu smântână.

Miranda își drese vocea.

— Nu mi-ai vorbit de întâlnirile pe care le-ai avut. Totul s-a derulat așa cum ai sperat ?

El se întunecă.

— Mai mult sau mai puțin.

— Ce s-a întâmplat, Stuart ? Ai probleme ?

El se aplecă spre ea și o luă de mână.

— Nu cred că asta te-ar putea interesa.

— Te înșeli.

Și cum Miranda se temea cel mai mult de tăcerea care amenința din nou să se instaleze, adăugă cu un ton plin de simpatie :

— Să vorbim de lucrurile care ne preocupă ne ajută câteodată să vedem mai clar.

Stuart ezită, apoi ridică din umeri.

— Fie, tu ai vrut-o. Directorul hotelului mi-a prezentat demisia lui.

— Şi nu-l poţi înlocui ?

— Ba da, bineînţeles. Dar nu asta mă îngrijorează, ci motivul pentru care îşi părăseşte postul. O face din cauza reţelei de hoteluri Monarque. Anul trecut, puţin după moartea tatălui meu, ne-au făcut o ofertă de cumpărare. Mama s-a arătat încântată de ea.

— Se pare că n-a fost şi cazul tău.

— Nu. Preţul era atrăgător, dar ştiu eu cum gândesc patronii acestei importante reţele de hoteluri. Ar fi concediat cel puţin o treime din salariaţii de la Island International. Reţelele astea internaţionale nu se preocupă de soarta personalului. Or, pe unele insule, hotelurile noastre folosesc majoritatea forţei de muncă de acolo. Iar la San Sebastian suntem **singurii** patroni.

Ea dădu din cap şi-i zâmbi.

— Iţi înţeleg perfect poziţia. E foarte nobil din partea ta că-ţi pasă de angajaţii tăi.

— N-are importanţă dacă e nobil sau nu. Sunt incapabil să fac altfel. Am respins deci oferta fiindcă am răscumpărat nişte acţiuni, devenind astfel principalul acţionar.

Acţiuni ? Parcă Maud avea şi ea. Se încruntă, nereuşind să-şi aducă exact aminte.

— Îmi scapă ceva, şopti ea. Dacă ai refuzat oferta, de ce directorul tău îşi dă demisia ?

— Reţeaua Monarque n-a renunţat complet la idee. Directorii ştiu că mama ar dori să vândă şi

au continuat să negocieze cu ea. Există deci posibilitatea ca ea să-şi cedeze partea ei de acţiuni sau să mă convingă să le cedez şi pe ale mele. Atâta timp cât zvonurile circulă, oamenii care lucrează pentru Island International se vor simţi ameninţaţi. Îţi dai seama ce moral au !

— I-ai spus şi Victoriei ce mi-ai spus mie ? Cred că ea ar pune capăt zvonurilor, dacă ar cunoaşte dedesubturile afacerii.

— Le cunoaşte, dar nu-i pasă nici cât negru sub unghie.

— Ceea ce spui mă surprinde. Mie mi-a făcut impresia că e o femeie foarte sensibilă.

— Singurul lucru care o interesează în prezent e să fie mai bogată. Şi nu s-ar putea zice că trăieşte în mizerie...

Miranda căzu pe gânduri.

— Poate că doreşte pur şi simplu, spuse ea în cele din urmă, să se ocupe cineva de ea. Şi dacă reţeaua Monarque o curtează...

— N-o să reuşeşti să mă scoţi pe mine vinovat, Miranda ! Mărturisesc că nu i-am acordat prea multă atenţie în ultimul timp, dar dacă se simte singură, n-are decât să facă ceva. Nimic n-o împiedică să-şi găsească şi alte puncte de interes în afara cărţilor de joc !

— Cine ştie, poate i-ar plăcea să lucreze. Nu mi-ai spus chiar tu că pe vremuri îl ajuta pe tatăl tău ?

— Trecute vremuri !

— Poate dacă ai reuşi s-o convingi să-şi reia activitatea, s-ar răzgândi în privinţa ofertei Monarque.

— Prea târziu ! Acum e convinsă că o femeie trebuie să fie întreţinută de un bărbat !

Stuart o strânse de braţ.

— Eşti şi tu de aceeaşi părere ?

— Nu. Eu mă întreţin singură.

— Şi încă bine, dacă-ţi poţi oferi două săptămâni de concediu la San Sebastian.

Miranda îşi întoarse privirea.

— Ce aştepţi tu de la un bărbat ? insistă el.

— Să mă iubească, răspunse ea fără să ezite.

— Dragostea contează mult în ochii tăi ?

— Bineînţeles.

— Mai mult decât banii ?

— Ce întrebare ! N-aş fi în stare să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l iubesc.

— Şi contezi să lucrezi şi după ce te măriţi ?

— Absolut. Cel puţin până o să am copii. După aia, mai vedem.

Stuart făcu o mutră sceptică, apoi zâmbi.

— E un tablou încântător... dar nu sunt amator.

Miranda se crispă şi-i aruncă o privire glacială.

— Tabloul în chestiune nu e de vânzare !

Surâsul lui se lărgi.

— Hai, Miranda, e ceva care-mi scapă. Dacă eşti aşa de ataşată de anumite valori morale aşa cum pretinzi... de ce ai venit aici cu mine ?

— Pentru că eu... Pentru că tu...

Apoi îşi muşcă buzele.

— Dacă ai o părere aşa de proastă despre mine, de ce mi-ai cerut să te însoţesc ?

El îşi termină coniacul şi o fixă.

— Te înşeli ! N-am deloc o părere proastă despre tine. Şi acum, în pat !

CAPITOLUL VII

Mitocanul ! Neascultând decât de instinct, Miranda înşfăcă paharul plin şi-i aruncă drept în faţă conţinutul. Dar lui Stuart nu-i lipseau reflexele. Sări într-o parte şi băutura îi udă doar pantalonii.

Chelnerul scoase un strigăt îngrozit. Chiar Miranda era stupefiată că putuse reacţiona într-un asemenea mod. După chipul întunecat al lui Stuart, înţelese că era timpul să se retragă.

Printr-un acord tacit, se ridicară şi se îndreptară spre hol. Nu schimbară nici un cuvânt în ascensor, dar, imediat ce uşa apartamentului se închise în urma lor, Stuart o fulgeră din priviri.

— De ce, Miranda ?

Cum ea rămăsese fără glas, el îşi încrucişă braţele pe piept.

— Aştept. De ce o asemenea izbucnire ?

Tânăra îl privi drept în ochi.

— Te rog să părăseşti camera mea.

Dar nereuşind să mai rămână mult timp serioasă în faţa acestei situaţii grotesti, pufni în râs, ceea ce nu făcu decât să-l scoată din sărite pe Stuart.

— Camera ta ? În prezent ne aflăm în aparta-

mentul proprietarului şi, după câte ştiu, nu tu eşti proprietara locului !

— Dar... nu poţi rămâne aici.

— Ba bine că nu ! Şi dacă nu-ţi place, n-ai decât să-ţi cauţi o altă cameră.

Când ea se apropie de consola unde era aşezat telefonul, el adăugă cu un zâmbet perfid pe buze :

— Nu te obosi, hotelul e complet.

Şi spunând asta, se apropie de ea.

— Nu... nu mă atinge.

— De ce ? Am remarcat totuşi că asta nu-ţi displace.

Miranda trecu cu limba peste buzele care i se uscaseră.

— Stuart, eu... eu nu mă simt prea bine.

— Nimic de mirare, după cât ai băut.

— Nu... nu e asta.

— Hmm... atunci ce e ?

Şi pe măsură ce ea se dădea înapoi, el înainta spre ea. Îngrozită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, Miranda nu-şi dădu seama că tot dându-se înapoi trecuse într-o altă cameră şi prinzându-şi tocul înalt în covor, căzu pe spate în pat.

— Iată un lucru care-mi convine de minune ! exclamă el urmând-o.

În intenţia de a-l respinge, ea îşi puse mâinile pe umerii lui, dar când el o luă în braţe, voinţa o părăsi. Se sărutară îndelung, cu un ciudat amestec de pasiune şi tandreţe care o derută.

După un timp... oare cât timp trecuse ?... el se îndepărtă de ea şi o privi.

— Îmi plac ochii tăi, îi spuse ea atunci. Mai

ales când au culoarea argintului topit.

— Și când au culoarea asta ? Nu, n-are rost să-mi spui, că știu. Atunci când un val de lavă mi se răspândește prin vine : atunci când te ating.

O mânca din ochi, iar privirea lui intensă avea asupra ei efectul unei mângâieri.

— Ai tăi sunt ca oceanul. Se schimbă, trec de la un albastru strălucitor la un verde ca al adâncurilor.

O trecu un fior.

— Și acum ce culoare au ?

— Culoarea dragostei.

Stuart își punctă spusele cu o sărutare la care, de data asta, Miranda nu mai încercă să reziste. Stuart avea dreptate, gândi ea, abandonându-se îmbrățișării. Îl iubea.

Când i se întâmplase asta ? Cum ? Nu știa. Dar acum, în acea clipă, n-avea nici un chef să gândească, ci să se lase purtată de senzațiile pe care le trezea în ea.

Era așa de bine în brațele lui... O lene plăcută o învăluia. Pleoapele i se îngreunară...

— Miranda ?

El se încruntă, apoi surâse, în timp ce ea scoase un mic suspin și se ghemui la pieptul lui.

„Frumoasa din pădurea adormită..." gândi el, înduioșat.

Dar dacă, fără umbră de îndoială, Miranda dormea, mai frumoasă ca niciodată, nu era mai puțin adevărat că ea nu-i aparținea. De altfel, el n-avea nimic dintr-un Făt-Frumos cu o inimă curajoasă și fără nici un păcat.

Și ea părea atât de dulce în somn... Și nevinovată...

Aparențe, bineînțeles... cărora nu putea să le dea crezare având în vedere împrejurările...

Mai rămase câteva clipe în fața patului ca s-o privească, repetându-și fără încetare că numai lăcomia stătea la baza interesului pe care-l manifesta ea în privința lui și încerca să-l cucerească doar în simplul scop de a avea acces la Sugar House ca să recupereze bijuteriile lui Maud.

Miranda se răsuci în pat și câteva cuvinte îi scăpară de pe buze.

— Îl iubesc... Nu ca pe Daniel...

Pe cine iubea ea ? Și cine era Daniel ?

Nu era gelos. Absolut deloc. Puțin îi păsa ce simte Miranda pentru el. Oricum nu-i va mai arunca nici o privire, când va afla că nu e atât de bogat pe cât lăsa să se creadă rețeaua de hoteluri Island International. Și dacă asta nu era de ajuns, era sigur că-l va disprețui imediat ce va afla că luase bijuteriile lui Maud.

Poate ar trebui să mărturisească tot, ca s-o vadă cum reacționează. Atunci când îi vorbise de hotelurile Monarque, ea manifestase o simpatie care părea sinceră. Poate-l va ierta dacă i-ar preciza că nu acționase astfel decât ca să salveze Island International din ghearele acestui trust multinațional. Poate Miranda va reuși chiar s-o convingă pe Maud să mai lase câteva luni bijuteriile în seiful băncii, ca garanție.

Ți-ai pierdut mințile, Winslow ! îi șopti conștiința lui.

Cum ar putea să-i mărturisească vreodată așa ceva ? Nu avea încredere în ea. După chipul și asemănarea mamei ei, Miranda nu era decât o frumoasă intrigantă. Nu încercase ea să-l seducă,

doar cu scopul de a pătrunde în Sugar House, ferindu-se să-i dezvăluie adevărata ei identitate ? Miranda nu era poate la fel de perfectă ca Maud, dar asta se va întâmpla cu timpul. Imediat ce va căpăta puţină experienţă, se va folosi de farmecul ei ca să profite de pe urma bărbaţilor.

Din fericire, el o demascase la timp şi nu va figura niciodată pe lista victimelor ei !

Nu ! Căci nu va avea slăbiciunea să treacă la mărturisiri. Fiindcă, în acest caz, Miranda s-ar grăbi să-i repete totul mamei ei şi aceasta n-ar ezita să se ducă la bancă şi să ceară să i se restituie bijuteriile. Banca va pune astfel capăt răgazului oferit graţie acestei garanţii şi atunci Victoria l-ar obliga să vândă.

Miranda gemu uşor şi se întoarse, strâmbându-se, pe burtă. Rochia o jena în somn. Stuart se aplecă spre ea, îi scoase sandalele şi apoi trase fermoarul rochiei. Văzându-i pielea mătăsoasă şi bronzată, se întrerupse simţind că i s-a uscat gâtul.

Conştient că nu va mai putea răspunde de nimic dacă ar fi continuat s-o dezbrace, trase la loc fermoarul şi plecă fără să mai întoarcă deloc capul.

* * *

Miranda gemu şi-şi înfundă capul în pernă ca să nu mai audă soneria stridentă a telefonului. Îi făcea impresia că o să-i explodeze capul.

Cu preţul unui efort dureros, reuşi să-şi ridice pleoapele... şi constată că dormise îmbrăcată.

Frumoasa ei rochie albastră era răsucită pe ea și șifonată.

Încercând să-și vină în fire, își trecu mâna peste față și se ridică încet. Telefonul încetase să mai sune. Probabil că răspunsese Stuart.

Stuart ! Imaginile serii trecute îi defilară rapid prin minte, apoi își plecă din nou ochii spre rochie. Se părea că el nu profitase de situație. Fără îndoială că-și închipuise că e beată și preferase să să comporte ca un gentleman !

Se strâmbă, se ridică și se îndreptă cu un mers nesigur spre baie. I se părea ciudat că se simțea parcă după o beție, ceea ce nu era totuși cazul. Oricum, o să se simtă mult mai bine după un duș bun și o aspirină.

Dar în timp ce apa fierbinte i se scurgea pe trup, senzația de proastă dispoziție nu făcu decât să-i crească. Toate detaliile serii îi reveniră în minte și-i era necaz pe ea de cum se purtase aseară. Pentru că aruncase cu băutură în Stuart, pentru că se săturase cu el... și sfârșise prin a adormi în brațele lui.

Doamne ! Se acoperise de ridicol. Acum precis că Stuart avea o părere proastă despre ea. Și chiar dacă binevoia, în ciuda unei asemenea comportări nepotrivite, să-și petreacă ziua cu ea, așa cum conveniseră, mai devreme sau mai târziu va sfârși prin a o disprețui, fiindcă n-o va ierta niciodată că-l mințise.

Când ieși din baie, el o aștepta în ușa camerei, proaspăt ras și îmbrăcat într-un costum de culoare închisă. La fel de închisă era și figura lui...

Înțelegând ceea ce implica asta, ea își strânse cordonul chimonoului și încercă să-și ascundă decepția.

— Presupun că... ţi-ai schimbat programul ?

— Îmi pare rău că te las, dar trebuie să mă întorc imediat la San Sebastian. Asta am venit să-ţi spun.

Vorbea cu o voce lipsită de intonaţie şi-şi ferea privirea.

Tânăra vru să-şi întindă mâna, apoi se răzgândi, descurajată de aerul lui posomorât.

— Ascultă, Stuart... îmi pare rău de ce s-a întâmplat aseară. Ştiu că m-am purtat îngrozitor, dar... n-am putea totuşi petrece ziua împreună ?

— Nu.

— Regret într-adevăr că...

— Inutil să continui să te pierzi în scuze, fiindcă nu din cauza ta îmi scurtez şederea în Jamaica. Am o problemă urgentă de rezolvat la San Sebastian. Se pare că biroul de rezervări a făcut o greşeală şi clienţii n-au camere.

— Înţeleg. Foarte bine, îmi trebuie doar câteva minute să mă îmbrac şi să-mi strâng lucrurile.

— Nu eşti obligată să te întorci cu mine. Rămâi aici ca să-ţi termini vizita în insulă.

Ea îşi muşcă buzele.

— N-ar fi deloc amuzant fără tine...

— Poate, dar mă îndoiesc că va fi mai „amuzant" la San Sebastian, cu clienţii instalaţi în holul hotelului ! Şi de altfel, dacă rămâi aici, am putea folosi apartamentul tău.

Miranda ridică plină de mândrie bărbia. Poate era supărat pe ea, dar nu era dispusă să se lase astfel dată la o parte. Şi ea avea o afacere de rezolvat la San Sebastian !

— Nu, n-am nici un chef să-mi prelungesc de

una singură şederea în Jamaica. E dreptul meu să ocup apartamentul, după ce m-am îngrijit de Tommy.

— De acord, dacă ţii atât de mult, plecăm împreună. Dar trebuie să te grăbeşti. Elicopterul ne aşteaptă.

Şi dispăru, lăsând-o abătută şi bănuitoare. Spunea el oare adevărul ? Părăsea aşa în grabă Jamaica doar pentru a rezolva problema rezervărilor ?

Drumul de întoarcere se desfăşură într-o tăcere absolută. Stuart avea trăsăturile încordate şi Miranda simţea că o doare capul din ce în ce mai rău.

Când elicopterul ateriză, el coborî fără să-i mai dea vreo atenţie şi alergă până la jeep-ul parcat la câţiva metri de ei, în aşteptarea lui.

Uitând să se mai arate vexată, Miranda o luă la goană după el. Păru surprins s-o vadă aşezându-se lângă el, dar se feri să comenteze ceva. Dacă spera să scape de ea, se înşela amarnic.

Imediat ce coborî în faţa holului, Stuart se îndreptă spre recepţie.

— Ce s-a întâmplat, Raul ? intră el direct în subiect.

— Totul s-a rezolvat, domnule Winslow. Din cauza unei greşeli a calculatorului, am închiriat mai multe camere decât aveam disponibile. Şi din această cauză, patru perechi rămăseseră pe din afară.

— Şi ce-ai făcut ?

— Doamna Winslow s-a ocupat de tot.

Stuart zâmbi şi scoase un suspin de uşurare.

— Ar fi trebuit să-mi închipui că Polly o să

se descurce.

— Nu domnişoară Polly ci mama dumneavoastră a rezolvat problema. A eliberat apartamentul dumneavoastră pe care ni l-a pus la dispoziţie şi i-a cerut domnişoarei Polly să facă la fel. La rechiziţionat şi pe cel al domnişoarei St. James.

Miranda se strâmbă auzind toate astea. Fusese deci deposedată de acest apartament pe care-şi dăduse atâta osteneală să-l obţină. Deschise gura, gata să protesteze, dar Stuart vorbea în continuare cu şeful recepţiei.

— Deci a rezolvat trei perechi, dar mi s-a părut că era vorba de patru ?

— Exact, domnule. Mai rămăsese o pereche în voiaj de nuntă, pe care doamna Winslow a instalat-o în apartamentul Maud Merrick.

— Maud...

Stuart îşi trecu mâna prin păr.

— Dar nu avem nici un apartament cu numele ăsta !

— Acum avem. La Sugar House.

Stuart holbă ochii.

— Mama a instalat clienţi la Sugar House ?

— Da, domnule. Şi a trimis acolo lucrurile dumneavoastră şi ale domnişoarei St. James.

În faţa acestei neaşteptate răsturnări de situaţie, Miranda fu gata să chiuie de bucurie. Deci fusese transferată la Sugar House ! Nu va mai fi deci nevoită să încalce legea ca să recupereze bijuteriile mamei sale. Un deznodământ ideal ! Afacerea va fi clasată înainte de sfârşitul zilei şi atunci va putea să-i spună lui Stuart tot adevărul. Şi poate o să-i spună şi că-l iubeşte.

— Unde e mama mea ? întrebă el cu maxila-

rele încleştate.

— La Sugar House. S-a instalat acolo. Şi domnişoara Polly e tot acolo, ca s-o ajute.

— Aşteaptă-mă aici, Miranda. Trebuie să vorbesc ceva cu mama.

— Vin cu tine.

Cum el se pregătea să protesteze, ea adăugă cu un ton hotărât :

— Raul a spus că de acum locuiesc la Sugar House, nu-i aşa ?

— Foarte bine, izbucni el. La dispoziţia ta.

Îi întoarse spatele şi se instală din nou la volanul jeep-ului, demarând apoi în trombă.

— La naiba ! mormăi el. Cum a putut Polly s-o lase...

— Ce-ai spus, Stuart ?

— Nimic. După părerea ta, care este apartamentul pe care mama mea l-a botezat cu numele de Maud Merrick ?

— Habar n-am. Ştii bine că n-am fost niciodată la Sugar House.

Dar amândoi aveau aceeaşi presimţire.

*

* *

Două zile mai târziu, prost dispusă, Miranda se învârtea prin camera ei, situată la cel de al doilea etaj de la Sugar House. Până acum, faptul că trăia în această casă nu-i fusese de mare ajutor. Ar fi putut rămâne la fel de bine mai departe în Jamaica !

John şi Mary Michael, perechea aflată în voiaj de nuntă, nu părăsiseră apartamentul Maud Merrick... adică exact camera în care fusese in-

stalat seiful.

Iar Stuart, de la întoarcerea lor în Jamaica, abia îi adresa cuvântul. Polly, Victoria şi el aveau o mulţime de treburi. Bineînţeles că ea îşi oferise ajutorul — gata să facă şi pe camerista numai să se apropie de seif — dar ei o refuzaseră, susţinând că înainte de toate, era şi ea tot clienta hotelului.

O clientă tratată cu destul de puţine menajamente, precizase Stuart, având în vedere că fusese obligată să se mute de două ori în câteva zile. Island International îi datora scuze şi o despăgubire. Aşa că-i propusese o mulţime de activităţi ca să-şi umple timpul liber. Se plimbase cu vaporul, făcuse plonjări, plajă... şi se plictisise pe cinste.

Sătulă de atâta distracţie, pretextase o migrenă ca să dispună de o după-amiază liberă.

Miranda întredeschise uşa camerei şi trase cu urechea. Familia Michael, care ocupa etajul de dedesubt, o să se hotărască odată şi odată să iasă din bârlog ! Exasperată că nu aude nimic, îşi reîncepu cursele prin cameră.

Timpul trecea. Trebuia să se întoarcă la Los Angeles în primul weekend, ca să asiste la căsătoria părinţilor ei.

Era nerăbdătoare să pună mâna pe bijuteriile lui Maude. Când o să-i povestească totul lui Stuart, o să râdă precis. Cel puţin aşa spera... În orice caz, o să-i explice că-l minţise doar ca să n-o trădeze pe Maud, fiindcă aşa îi promisese înainte să plece.

Pe urmă, o să-i spună că-l iubeşte. Şi el o să-i spună că o iubeşte. Şi o să fie fericiţi până la

sfârşitul zilelor !

Dar întâi trebuia să aibă acces la seif.

Ora acţiunii sunase. Indiferent ce făceau tinerii care se ascunseseră în fosta cameră a lui Maud, durase destul !

Miranda îşi îmbrăcă la iuţeală costumul de tenis şi, înarmată cu o rachetă, coborî până la etajul de dedesubt şi se opri în faţa celebrului apartament Maud Merrick.

Ridicase mâna, gata să bată în uşă, când o voce bărbătească îi ajunse la urechi.

— Ce faci aici ?

Miranda tresări şi se întoarse. Nu-l auzise pe Stuart urcând scara şi apropiindu-se de ea.

— Ei bine... mă plictiseam, având în vedere că toată lumea munceşte pe rupte aici şi m-am gândit atunci să fac cunoştinţă cu tânăra pereche...

Stuart ridică dintr-o sprânceană.

— Dacă te plictiseai, de ce n-ai ieşit pe mare ?

— Pentru că n-aveam nici un chef să pescuiesc !

— Dacă mi-ai fi spus, ţi-aş fi propus altceva.

— Şi când voiai, mă rog, să ţi-o spun ? Nu te văd niciodată ! În plus, detest să mi se programeze zilele de concediu.

— Da ? N-am avut impresia asta şi în Jamaica.

— Acolo era altceva. Crezi că familia Michael ar avea chef să joace tenis ?

În acel moment, nişte gemete uşoare se auziră din spatele uşii.

— Mi se pare că au chef de cu totul alt joc.

Ea strâmbă din nas şi suspină.

— Dar mă plictisesc...

— Hai atunci să te duc să-i vezi pe Tommy, Cathy şi Bill.

— Sunt în voiaj de nuntă şi n-aş vrea să-i deranjez.

— În schimb puţin îţi pasă că-i deranjezi pe soţii Michael în luna de miere.

Ea îl privi drept în ochi.

— Nu e acelaşi lucru. Cred că e de preferat ca, în acest moment, Cathy să nu se simtă în competiţie. Singură, îl va domestici mai bine pe Tommy.

— Hmm... ai dreptate, admise el. Bine, în acest caz o să te conduc la terenurile de tenis. Aveai intenţia să joci, nu-i aşa ?

Singura ei intenţie fusese să-i scoată pe soţii Michael din camera lor, dar bineînţeles că nu-i putea spune asta lui Stuart. Ridică din umeri şi-l urmă până la jeep.

El demară, când ea îi spuse :

— Mai avem întâlnire diseară ?

El îşi luă pentru o clipă ochii de la drum ca s-o privească uimit.

— Întâlnire ? În seara asta ?

— Azi e sâmbătă, Stuart. În seara asta e premiera **Nopţilor Clasice.**

— Îmi amintesc perfect asta. În schimb, nu-mi amintesc deloc să-ţi fi cerut să mă însoţeşti.

— N-are importanţă. Nu mă deranjează deloc să inversăm rolurile şi să te invit eu.

El dădu din cap suspinând.

— Fie, accept. Dar cu o condiţie.

— Care ?

— Promite-mi să laşi în pace familia Michael.

— De acord.

CAPITOLUL VIII

După ce lăsă o Miranda destul de puţin entuziasmată în faţa terenurilor de tenis, Stuart se întoarse la birou.

Se instală în scaun cu un oftat de uşurare. Slavă Domnului că ajunsese la timp ca s-o împiedice să intre în ceea ce se numea acum apartamentul Maud Merrick.

Iată un lucru care-i dovedea că planul lui avea câteva hibe. Să-i găsească nişte preocupări Mirandei nu era suficient ca s-o ţină departe de acest apartament. Trebuia să se ocupe **personal** de ea.

Dar această sarcină, care îl expunea la cele mai mari tentaţii, comporta alte riscuri. Căci de fiecare dacă când o lua în braţe, când se pierdea în albastrul adânc al ochilor ei, avea tendinţa să uite că ea era fiica lui Maud Merrick.

Dar nu avea de ales. Trebuia s-o supravegheze îndeaproape.

Dintr-o dată izbucni în râs. Pe cine căuta el să amăgească ? Se mintea că e un sacrificiu, când ştia cât îl costase ca s-o evite timp de două zile. Apoi râsul îi îngheţă pe buze. Cum o să mai fie viaţa lui când Miranda va părăsi San Sebastian ?

Cineva bătu la uşă şi Stuart îşi alungă din minte acest gând neplăcut. Văzând-o pe Victoria că trece pragul biroului, se ridică s-o privească.

— Bună, mamă.

Ea îi zâmbi şi puse un dosar în faţa lui.

— Bună, Stuart. Tocmai am văzut-o pe Miranda la terenurile de tenis. Şi nu m-am înşelat gândind că, dacă nu eşti cu ea, o să te găsesc aici. Îmi faci plăcerea să-mi explici, băiatul meu, de ce stai închis în birou într-o zi aşa frumoasă ?

— Fiindcă am o mulţime de lucruri de făcut.

— Lucruri care nu mai suportă amânare până luni ? Nu trebuie să lucrezi în toate weekendurile, Stuart.

— Totuşi aşa făcea şi tata.

— Exact, replică ea nu fără amărăciune. Şi uite unde l-a dus asta !

Ignorându-i comentariile, Stuart aruncă o privire pe dosarul pe care i-l pusese Victoria pe birou.

— Mi se pare că nu sunt singurul care lucrează...

— Nu e acelaşi lucru. Eu mă distrez.

Apoi privirea i se voală şi Victoria adăugă :

— Ţie ţi se întâmplă, Stuart, să te distrezi vreodată ?

— Bineînţeles.

— Adevărat ? Mi se întâmplă uneori să mă gândesc că acorzi mai multă importanţă afacerilor decât distracţiei. Dar am impresia că Miranda va pune lucrurile la punct...

În loc de răspuns, el se mulţumi să ridice din umeri, sperând s-o descurajeze să mai pună o altă întrebare. Dar ea insistă :

— Ce s-a întâmplat în Jamaica, Stuart ? Amândoi îmi păreţi schimbaţi de când v-aţi întors. O ceartă de îndrăgostiţi ?

— Noi nu suntem „îndrăgostiţi", mămico.

— Nu ?... Mare păcat. Fiindcă fata asta îmi place foarte mult, Stuart. Şi mi s-a părut că şi ea te place. În orice caz, până la întoarcerea voastră din Jamaica.

— Am petrecut minunat acolo. Până când...

Cum el tăcuse, Victoria insistă :

— Până când ?

— Mi-am amintit ce gen de femeie este !

— Ce gen, Stuart ?

— Un gen pe care eu nu mi-l pot permite, răspunse el laconic.

— Dar s-o pierzi îţi poţi permite ? Nu ştiu ce s-a întâmplat la Runaway Bay, dar...

— Nimic, mămico. Nimic.

— În acest caz, nu-i strica vacanţa.

Stuart schiţă un surâs. Ciudat, dar de data asta, faptul că Victoria se amesteca în viaţa lui personală nu-i displăcea. În atitudinea ei era ceva înduioşător.

— Ne vedem diseară. M-a rugat s-o iau la cinema.

— Ah. Foarte bine ! Îmi plac foarte mult tinerele de azi care iau ele iniţiativa. Sper că ai acceptat ?

El fu pe punctul să-i replice că Miranda nu-i ceruse mare lucru, dar se răzgândi. Nu locuia ea acum la Sugar House ? Deci, demersul ei nu avea nimic calculat în el.

Satisfăcut de concluzia lui, zâmbi, apoi îşi

aminti brusc că mama lui îi aştepta în continuare răspunsul :

— Da, am acceptat.

Apoi, dornic să schimbe subiectul, întinse mâna spre dosarul pe care Victoria îl pusese în faţa lui.

— Ce mi-ai adus ?

— Meniuri. M-am gândit că ar trebui să propunem clienţilor noştri nişte meniuri cu cât mai puţine calorii.

— Oamenilor care sunt în vacanţă nu prea le pasă de siluetă, mămico !

— De siluetă poate nu, dar de sănătatea lor, da. Mai ales persoanele în vârstă care sunt obligate să-şi supravegheze colesterolul.

— Hmm... Poate că ai dreptate.

Sprijinindu-se de spătarul scaunului, îşi studie mama. De când rezolvase problema rezervărilor şi veghea ca totul să se desfăşoare cum trebuie în complex, părea că întinerise.

— Eşti în formă, comentă el.

— Mulţumesc. Drept să-ţi spun, şi eu mă simt în formă. Uitasem ce mult mi-a plăcut să lucrez cu tatăl tău. Mai ales la început, când avea nevoie de ajutor. În acel timp formam o echipă.

Miranda nu se înşelase afirmând că Robert Winslow nu ridicase singur acest imperiu.

— De ce ai încetat să-i mai fii colaboratoare ?

— Fiindcă el considera, ca destui din generaţia lui, că locul unei femei este acasă. Aşa că imediat ce mijloacele i-au permis să angajeze personal, a renunţat la serviciile mele. Şi eu am fost destul de proastă ca să cedez.

Stuart se încruntă. Victoria îi prezenta lucrurile sub o nouă înfățișare. O privi gânditor.

— Ce-ai zise de un post permanent la Island International ?

Ea îl privi uluită.

— Doamne, dar nimic nu mi-ar face mai mare plăcere ! Bineînțeles dacă aș fi sigură că nu l-ai creat doar din complezență.

— Nu, fii sigură că nu. Directorul hotelului din Jamaica și-a prezentat demisia și postul e vacant.

— Și când vrei să încep ? întrebă ea cu ochii strălucitori.

El izbucni în râs în fața acestui entuziasm debordant.

— Luni, dacă-ți convine. Dar... nu-mi pui și alte întrebări ? Programul, salariul...

— Niște simple amănunte ! Sunt prea surescitată ca să mă mai gândesc la ele. Mai ales că știu cât de mult îți respecți salariații. Bine, luni deci ? Mă duc să-mi pregătesc lucrurile.

Unind gestul cu fapta, ea se îndreptă cu un mers grăbit spre ușă. Cu mâna pe clanță, se întoarse spre fiul ei.

— Mulțumesc, Stuart. N-o să regreți că ai avut încrederea în mine.

— Sunt convins.

— De altfel, acum că mă aflu în rândul factorilor de decizie de la Island International, poți să contezi pe întreaga mea loialitate în fața dușmanului.

Stuart o privi ieșind, simțindu-se ciudat de emoționat.

★
★ ★

Jeep-ul opri în faţa sălii de cinema şi Miranda avu o strângere de inimă văzând afişul, puternic luminat, care purta numele părinţilor ei. Se pregătea să vadă încă o dată filmul cel mai drag inimii ei. Şi asta la tropice, în compania bărbatului pe care-l iubea...

Se îndreptă spre uşa sălii, când Stuart o luă de braţ şi-i indică o mică scară laterală.

— Nu, o să asistăm la premiera **Nopţilor Clasice** din loja mea particulară. Acolo o să fim mai liniştiţi.

— Mai... liniştiţi ? repetă ea cu o voce sugrumată.

— Sau ţi-e teamă să rămâi singură cu mine ?

— Absolut deloc ! Dar sunt puţin mirată fiindcă mi s-a părut că mă eviţi de la întoarcerea noastră din Jamaica...

— Am avut mult de lucru. Dar în seara asta sunt numai al tău. Hai, o invită el să urce.

Ea se execută, pe jumătate jenată, pe jumătate încântată şi luă loc pe unul din scaunele micii loji.

— Se pare că premiera are succes, spuse ea aplecându-se spre sală. E plin-ochi.

— Graţie ţie.

Apoi îi relată întrevederea pe care o avusese cu mama lui.

— Oh ! Ce idee bună, Stuart !

— Tot tu mi-ai sugerat-o, Miranda. De la sosirea ta ai avut o influenţă pozitivă asupra lui

Island International... De aceea îţi oferim cu cea mai mare plăcere o săptămână suplimentară de vacanţă în insulă !

Miranda îl privi stupefiată.

— Dar... e imposibil.

— De ce ? Din cauza serviciului tău ?

— Nu, mai am vreo douăzeci de zile de concediu, dar... dar trebuie neapărat să asist la o căsătorie care va avea loc în primul weekend din iunie.

Luminile din sala de cinema se stinseră, şi el îi şopti la ureche :

— Discutăm mai târziu.

Ea se mulţumi să-l aprobe, deja fascinată de imaginile pe care le văzuse de atâtea şi atâtea ori, însă în împrejurări mai puţin plăcute.

Când Stuart îi cuprinse umerii şi o trase spre el, ea nu protestă, fericită să fie în braţele lui acum când se simţea atât de vulnerabilă.

O oră şi jumătate trecu pentru ea ca prin vis, întreruptă doar de sărutările lui Stuart, în timp ce pe ecran apăreau chipurile fiinţelor care-i dăduseră viaţă.

După multe peripeţii, bogatul om de afaceri Tynan-Philip revenea s-o caute pe săraca, dar cinstita, Maud-Elizabeth, ca să-i mărturisească dragostea lui şi s-o ceară în căsătorie.

Literele cuvântului SFÂRŞIT se înceţoşară în faţa ochilor tinerei femei. Luminile se aprinseră şi... ea izbucni în lacrimi.

— Miranda ! Ce ţi s-a întâmplat, scumpa mea ? Hai, nu e decât un film, îi şopti Stuart strângând-o la piept.

Îi întinse batista lui şi o legănă uşor, în timp ce ea nu se mai putea opri din plâns.

— Eu... ştiu, dar nu mă pot împiedica să plâng de câte ori revăd scena asta, hohoti ea. Când părinţii mei au divorţat, visam ca tatăl meu să vină să ne caute, la fel ca Philip. Şi... asta nu s-a întâmplat niciodată.

— Biata de tine. Şi de ce nu mi-ai spus ? N-aş fi ales **Dragoste interzisă !**

Tânăra îşi suflă nasul şi-i zâmbi cu timiditate.

— Dar sunt încântată, Stuart. E filmul meu preferat.

El o fixă, urmărind cu vârful degetelor conturul chipului iubit.

— Eşti aşa de frumoasă, Miranda...

— Te cred ! Cu ochii înroşiţi şi cu machiajul întins de lacrimi...

— Asta nu te împiedică să arăţi splendid. Mi se pare minunat să fii sensibilă la...

— La ce ? insistă ea, fiindcă el tăcuse.

— La aceste melodrame clasice, sfârşi el cu o voce scăzută. Şi acum, hai acasă.

În timp ce mergeau cu maşina sub cerul înstelat, Miranda se gândea că nu numai finalul emoţionant al filmului îi provocase accesul de tristeţe, ci şi, sau mai ales, perspectiva de a trebui să părăsească insula peste câteva zile. Dar nu-i suflă nici un cuvânt lui Stuart despre asta, fiindcă el ar fi profitat să-şi reînnoiască propunerea. Or, ea nu dorea să petreacă o săptămână în plus lângă el, ci cincizeci sau şaizeci de ani !

El o ajută să coboare din jeep şi-i surâse.

— La ce te gândeşti ?

— Oh ! Nu e prea interesant.

— Tot mai eşti tristă din cauza filmului ?

— Da. În fine, nu. Nu exact.

— Vrei să vorbim despre asta ?

Fiindcă ea dădu cu încăpăţânare din cap, el nu mai insistă şi tăcu până ajunseră pe palierul unde se aflau camerele lor. Acolo o cuprinse în braţe şi o sărută cast pe frunte.

— Dormi, Miranda ! Mai vorbim mâine.

Apoi îi întoarse spatele şi intră în camera lui, situată faţă în faţă cu a ei.

Miranda se dezbrăcă, cu gândul în altă parte. Să vorbească... Când Stuart o să afle că-l minţise chiar de când sosise la San Sebastian, orice şansă de a-l cuceri se va spulbera. Mai ales că va părăsi curând insula.

Pradă melancoliei, ieşi pe balcon şi privi oglinda întunecată a piscinei, în care se reflecta luna nouă.

Brusc, ideea de a se cufunda în apa argintată i se păru extrem de tentantă. Mai ales că puţin exerciţiu o va calma şi o va ajuta să adoarmă. Şi după o noapte bună de somn, n-o să se mai frământe atât şi o să găsească puţin curaj ca să-i spună tot adevărul lui Stuart.

Apoi, după ce va asista la căsătoria lui Tynan şi Maud, se va reîntoarce la San Sebastian şi va avea tot timpul să se facă iertată. Îşi va pune la bătaie mintea şi farmecul ca să-l facă să se îndrăgostească de ea.

Şi, dintr-o dată mult mai optimistă decât fusese de mult, Miranda îşi puse bikiniul roşu şi coborî cu pas de lup scara.

CAPITOLUL IX

Parchetul scârţâi pe culoar. Stuart ajunse în vârful picioarelor până la uşă şi se uită prin gaura cheii, exact când Miranda trecea prin faţa uşii lui.

Zâmbi. Deci nici ea nu reuşea să-şi găsească somnul. Numai el ştia cât de greu îi venise să se despartă de ea. Dar nu vrusese să profite de situaţie.

După film, ea i se păruse atât de dulce, de vulnerabilă... Şi acum, nu-şi putea ierta că o întristase. Fiindcă din cauza lui plânsese. Ar fi trebuit să-şi închipuie că imaginea părinţilor ei împreună pe ecran o s-o întristeze. Şi înţelegea acum cât suferise ea din cauza acestui divorţ.

Suspină şi, dezorientat, începu să se plimbe prin încăpere. Cel puţin avusese bunul-simţ de a renunţa să sublinieze asemănarea dintre ea şi Maud.

Şi de altfel, nu era în situaţia să-i dea lecţii de morală ! Atâta timp cât nu se hotăra să treacă şi el la mărturisiri. De altfel, poate acest moment neplăcut nu va fi necesar, dacă totul se va desfăşura aşa cum spera el. Fiindcă acum, când Victoria îl susţinea, acţiunile lor reunite vor fi fără

îndoială suficiente ca banca să accepte să-i restituie garanția.

Dar îi trebuia timp să negocieze cu bancherii. Cel puțin o săptămână. Și atunci când crezuse că o s-o poată convinge să mai petreacă o săptămână pe insulă, ea îl refuzase.

Ce să facă ?

Își trecu nervos mâna prin păr și continuă să se învârtească prin cameră. La urma urmei, problema nu era de nerezolvat. O să-i propună Mirandei să revină după acea căsătorie care-i reclama neapărat prezența. Era sigur că, de data asta, ea va accepta. Măcar și numai pentru a recupera bijuteriile lui Maud.

Cu un zâmbet încrezător pe buze, trase sertarul comodei și scoase slipul. O să-i mai dea el un motiv ca s-o facă să revină la San Sebastian...

* * *

Întinsă pe spate, Miranda plutea pe apa călduță și admira stelele. Cerul era atât de albastru la tropice... Era de ajuns să miște din când în când picioarele ca să se țină la suprafață, prea moleșită după mai multe lungimi de bazin ca să se hotărască să iasă din piscină.

În plus, deși frântă de oboseală, nu era încă sigură că o să poată dormi. Comportarea lui Stuart o deruta. De ce-i propusese să mai stea o săptămână la San Sebastian și apoi o părăsise în pragul camerei, mulțumindu-se s-o sărute doar pe frunte ?

Pierdută în gândurile ei, Miranda uită unde se află şi căscă. Înghiţi o gură zdravănă de apă, dădu din braţe şi... se duse la fund. Nu dură mult să ajungă din nou la suprafaţă şi începu să tuşească.

— Ei ! Cum îţi e ?

Cineva o bătea pe spate. Deschise ochii şi se trezi nas în nas cu Stuart.

— Bi... bine ! făcu ea între două accese de tuse.

El îi cuprinse talia cu braţul şi, ţinând-o strâns, se îndreptă spre partea unde apa era mai puţin adâncă, unde puteau sta în picioare.

— Dar ştiu să înot, Stuart ! protestă ea încercând să-i scape.

— Motiv pentru care era cât pe-aci să te îneci !

— Glumeşti ! Am înghiţit doar un pic de apă !

Dar el nu-i dădu drumul până nu ajunseră la marginea bazinului.

— Vrei să zici că nu ţi-am salvat viaţa ? o întrebă el cu un surâs şiret.

— Ce prostie !

— Şi eu care deja mă credeam un erou...

Tânăra clipi şi apoi îi zâmbi la rândul ei.

— Vrei să fii eroul meu ?

— Bineînţeles.

Şi unind gestul cu vorba, o strânse în braţe. Apoi, nereuşind să mai reviste mult timp dorinţei pe care Miranda o trezea în el, o sărută cu lăcomie.

Miranda scoase un geamăt slab înainte de a răspunde acestei îmbrăţişări pasionate, vibrând toată din cauza mângâierilor experte şi îndrăznind să atingă şi ea pielea lui mătăsoasă.

Ea se cambră, gata să cedeze acestui minunat lucru care se întâmpla cu ea, când simţi că el se crispează.

— Miranda...

Tânăra deschise ochii şi văzu o rază de lumină provenind de la una din ferestrele casei.

— Suntem priviţi, îi şopti el la ureche cu o voce gâfâită.

Cu ochii aţintiţi spre fereastra luminată, care era aceea dela apartamentul lui Maud Merrick, zăriră două siluete în spatele perdelei.

— Oh, nu...

Rămânând îmbrăţişaţi, ei ieşiră din piscină şi se îndreptară spre şezlongul unde Stuart îşi lăsase prosopul.

Lumina se stinse imediat.

— Nu mai sunt acolo, îi şopti Miranda. Am putea... să ne întoarcem să înotăm...

Abia îi ieşiseră cuvintele de pe buze că obrajii i se şi înroşiră de ruşine.

— Nu, Miranda. Au stins lumina, dar nu putem fi siguri că n-au rămas în spatele perdelelor ca să se uite la noi.

— Ai dreptate, admise ea, încercând să-şi ascundă decepţia, să intrăm în casă...

El o înfăşură în prosop, apoi o luă de braţ. Dar când ajunseră în faţa camerei ocupate de Miranda, îi dădu drumul.

— Noapte bună, Miranda.

— Noapte... bună ?

Doar n-o s-o lase acum aşa, după ce o scosese din minţi ?

— Dar credeam... că vrei...

— Ba, **vreau** dar n-o s-o fac. Nu în seara asta, în orice caz. Eroii nu profită de fiinţele inocente. Şi eu sunt eroul tău, n-ai uitat, nu-i aşa ?

Ea făcu ochii mari.

— Fiinţele inocente ? Dar ai avut faţă de mine o atitudine extrem de bănuitoare ! Ca şi cum încercam să-ţi întind o cursă.

— Asta am şi presupus la început, dar numai un suflet naiv crede că poate seduce un bărbat imitând nişte vedete de cinema.

— Ah... Şi când ai ajuns la concluzia asta ?

— Am întrezărit adevărul când te-am văzut cum te porţi cu Tommy. Iar manevrele tale de a mă ţine la distanţă în Jamaica mi-au îndepărtat şi ultimele bănuieli. N-ai nimic dintr-o aventurieră, Miranda.

Ea tuşi, încurcată, şi el îi mângâie părul.

— Miranda, le ador pe Marilyn Monroe şi pe Lauren Bacall, modelele pe care ţi le-ai ales... dar te prefer pe tine.

Cu obrajii roşii de ruşine, ea se refugie la pieptul lui.

— Oh, asta îmi cade bine... fiindcă te iubesc.

Dar această mărturisire o miră chiar pe ea şi se grăbi să adauge :

— Doamne ! Dar... aveam intenţia să mai aştept până să ţi-o spun.

Îşi muşcă buzele şi-şi strânse prosopul în jurul sânilor. De fapt se hotărâse să-i mărturisească dragostea după ce-i va dezvălui adevărata ei identitate.

Stuart o sărută uşor pe buze.

— Sunt bucuros că n-ai mai aşteptat. Şi acum, du-te la culcare. Mai vorbim mâine despre asta.

— De ce nu acum ? insistă ea cu o voce slabă.

— Pentru că prefer să discutăm cu mintea limpede. Noapte bună, scumpa mea.

Ea ridică resemnată din umeri, apoi se retrase în camera ei. Imediat închise ochii şi se lăsă copleşită de bucurie. Începu să danseze prin cameră. Stuart îi primise în mod favorabil declaraţia de dragoste. Şi voia să mai vorbească despre asta şi mâine. Ceea ce însemna că şi el o iubeşte, că o s-o ceară în căsătorie, că...

Ameţită de bucurie, ea deznodă prosopul pe care i-l împrumutase Stuart şi-l sărută. Trebuia să se culce şi să adoarmă repede. Abia aştepta să se facă dimineaţă.

Dar cum să-şi găsească somnul când era atât de surescitată ?

Se pregătea să se bage în pat când auzi nişte zgomote în direcţia piscinei. Ciuli urechile şi se apropie intrigată de fereastră. Stuart se întorsese să înoate ?

Nu, nu era el ci familia Michaels care se scălda la miezul nopţii. Probabil că li se făcuse poftă de o baie, după ce-i văzuseră pe ea şi Stuart...

Se pregătea să se culce când o idee îi trecu prin minte. Familia Michaels părăsise camera ! Ocazia mult visată i se prezenta pe tavă...

Nevenindu-i să creadă că are atâta noroc, trase repede pe ea un şort şi un tricou şi, înarmată cu

o lanternă, își părăsi în vârful picioarelor camera. Inima îi bătea atât de tare încât avea impresia că se aude în toată casa.

Tot tiptil, intră în camera cufundată în întuneric și aprinse lanterna. Superbul șemineu de marmură trona în fundul încăperii. Îngenunche în fața lui și săvârși gesturile de atâtea ori repetate cu Maud. În câteva secunde va scăpa de această misiune penibilă...

Seiful se afla în fața ei. Acum cifrul. Auzi un declic și trase spre ea ușa groasă, metalică. Apoi băgă mâna în el.

Nimic.

Își întinse gâtul și orientă fascicolul lanternei spre interior.

Seiful era gol !

Era imposibil. Imposibil !

Dintr-o dată o mână îi acoperi gura, împiedicând-o să urle și fu trasă înapoi. Întâi fu speriată de moarte, dar își reveni repede și, zbătându-se din toate puterile, reuși să se elibereze. Se întoarse atunci spre agresorul ei... care nu era domnul Michaels, ci Stuart.

— Nici un cuvânt, îi spuse el pe un ton tranșant.

O ridică în brațe și, punând-o pe umăr, urcă scările până în camera ei. N-o lăsă jos decât după ce închise ușa.

Miranda, aflată încă în stare de șoc, se trânti pe pat.

— Ci... cineva a furat bijuteriile. În seif se găseau bijuterii de o valoare inestimabilă. Trebuie să telefonez imediat la poliție.

El stătea în faţa ei cu braţele încrucişate pe piept şi o privea cu atenţie.

— Nu avem nevoie să telefonăm la poliţie. Dacă nu cumva vrei să mergi la închisoare !

Ea îşi duse mâinile la piept.

— Dar eu.. eu nu sunt o hoaţă ! Voiam doar să recuperez bijuteriile lui...

Îşi muşcă buzele şi scoase un suspin.

— Ascultă, hai s-o luăm de la începutul începutului. Nu sunt cine crezi. În sfârşit, eu sunt...

— Fiica lui Maud Merrick.

Miranda rămase cu gura căscată.

— Cum ? Oh, dar n-are nici o importanţă. Aş fi vrut şă-ţi spun mai de mult, dar...

— Dar ţineai să recuperezi mai întâi bijuteriile.

Simţind un gol în stomac, Miranda se mărgini să-l aprobe, dar apoi îşi dădu brusc seama :

— Cum ? ! Ştiai deci cine sunt şi cunoşteai şi motivul prezenţei mele pe insulă ?

— Da.

— De când ?

— Din ziua sosirii tale. Polly ţi-a recunoscut numele pe lista pasagerilor.

— Şi de ce nu mi-ai spus nimic ?

— Dar **tu** de ce nu mi-ai spus nimic ?

Miranda îşi muşcă buzele.

— I-am promis lui Maud că păstrez secretul. Dar... tu cum de erai la curent cu existenţa bijuteriilor şi a seifului ?

Simţi că o cuprinde furia. N-o fi ea poate Albă ca Zăpada, dar şi Stuart o minţise.

— Lăcătuşul care a instalat seiful a fost obligat să-mi spună, ca să-i plătesc factura pe care

mi-a prezentat-o. Şi mi-a dat şi cifrul.

— Ştii cumva, din întâmplare, unde sunt bijuteriile mamei ?

— Eu le-am luat. În prezent sunt în seiful băncii.

Furia cedă locul uşurării.

— Într-adevăr, nu era prea prudent să le laşi aici. Dar de ce nu i le-ai înapoiat mai degrabă lui Maud ?

— N-am dus bijuteriile la bancă din motive de securitate, Miranda.

— Ah ! Nu ?... făcu ea, uluită.

— Aveam nevoie de un împrumut şi le-am depus drept garanţie ca să-mi fie acordat.

— Un împrumut ? Dar de ce aveai nevoie să împrumuţi bani de la bancă, o dată ce ai o afacere care merge de minune ?

El râse, un râs lipsit de veselie.

— Ai crezut că sunt vreun bogătaş ? Şi de aceea mi-ai dat atâta atenţie ?

Tânăra dădu, enervată, din mână.

— Scuteşte-mă te rog de cupletul cu „mâncătoarele de diamante" ! Să revenim la fapte.

— E foarte simplu. Îmi trebuiau bani ca să răscumpăr acţiunile lui Maud — acţiuni pe care i le cedase tatăl meu cu prea multă generozitate ! Şi m-am servit de bijuterii ca să pot păstra conducerea lui Island International.

— Hmm... înţeleg... Ai furat bijuteriile ca să-i poţi plăti !

— Exact, replică el fără să clipească. Sunt un hoţ.

Miranda îşi trecu mâna prin păr, descumpănită.

— Îmi vine greu să te cred. Maud mi-a spus că eşti de o cinste aproape greu de suportat ! Ascultă, dacă i le dai imediat înapoi...

— Imposibil. Nu reuşesc să achit împrumutul decât în două luni. Sigur că aş fi putut ipoteca Island International, dar mi s-a părut prea riscant. Dar nu-ţi face griji, Maud va reintra foarte curând în posesia bunurilor ei.

— „Foarte curând" nu e suficient. Mama ţine la aceste bijuterii ca la ochii din cap. Ele îi permit să se simtă în siguranţă. Le consideră un fel de... pensie asigurată.

El dădu din cap.

— Dacă ţinea la ele aşa mult după cum pretinzi, n-ar fi trebuit să aştepte un an ca să le recupereze.

— Era convinsă că sunt în siguranţă în acest seif, de a cărui existenţă credea că nu ştie nimeni. Dă-i-le, Stuart ! Trebuie.

— O să i le dau, **dar nu imediat.** Dacă mă iubeşti, Miranda, insistă pe lângă mama ta să mai aştepte un pic.

Dacă mă iubeşti...

Miranda avu impresia că primise o palmă. Maxilarele i se crispară.

— Refuz să-i ajut pe cei ce încearcă să mă manevreze ! replică ea cu un ton glacial. N-ai nimic dintr-un erou, Stuart, dă-mi voie să ţi-o spun în faţă. Şi dacă vrei să-i ceri vreun serviciu lui Maud, fă-o singur !

Fu rândul lui Stuart să pălească.

— Pleacă de-aici, Miranda. Nu mai vreau să te văd. Niciodată !

* * *

Cincisprezece zile mai târziu, Stuart deschidea valijoara de piele roşie pe care doi paznici înarmaţi o puseseră pe biroul lui. O deschise şi privi cu un ochi rece superbele pietre care scânteiau în mii de focuri. La drept vorbind, nici nu se mira că nu simte nimic văzând aceste somptuoase bijuterii, fiindcă inima lui parcă îngheţase din seara când o văzuse pe Miranda îngenuncheată în faţa seifului gol.

Sigur că ştiuse întotdeauna de ce venise ea la San Sebastian, dar s-o găsească acolo, la lucru, fusese pentru el ca o revelaţie. Avusese impresia că a prins-o în flagrant delict de minciună şi căpătase convingerea că ea nu-l iubise niciodată şi că jucase toată această comedie a dragostei doar pentru a-şi duce la bun sfârşit misiunea.

Şi ce era mai trist, era că se simţea dezamăgit, ultragiat... nici el nu mai ştia ce e în sufletul lui.

Se ridică şi se duse la fereastră. Dar vederea insulei nu-i mai aduse nici o bucurie, nici mândria pe care le încerca de obicei.

CAPITOLUL X

— Şi vă declar uniţi, la bine şi la rău.

Privirea Mirandei se înceţoşă şi trebui să facă apel la toată voinţa ei ca să nu izbucnească în lacrimi. Dar la urma urmei, nu era normal să plângă de emoţie la o căsătorie ? Mai ales accea a părinţilor ei.

Maud nu mai fusese niciodată atât de frumoasă, atât de veselă. Şi Tynan arăta splendid. Aproape la fel de seducător ca...

Nu. Nu trebuia să se gândească astăzi la el. Stuart Winslow şi căsătoria nu făceau casă bună.

Îşi şterse pe furiş lacrimile care i se rostogoleau pe obraji.

★
★ ★

Câteva zile mai târziu, instalată în sala particulară de proiecţie a tatălui său, Miranda mânca floricele şi se uita la **Dragoste interzisă.**

Să se complacă într-o stare de autocompătimire era obiectivul acestei zile. Al săptămânii, poate. Şi poate chiar al lunii.

Căci, mai devreme sau mai târziu, va reuşi să şi-l alunge pe Stuart din minte. Spera în orice caz să-şi revină din suferinţele dragostei până când Maud şi Tynan se vor întoarce din călătoria lor de nuntă în Tahiti.

Prea ocupaţi de pregătirile în vederea căsătoriei, ei nu dăduseră nici o atenţie proastei dispoziţii a fiicei lor. Miranda bănuia totuşi că Maud se îndoieşte că ea e supărată numai din cauza bijuteriilor lăsate la San Sebastian.

Surâse cu lacrimile pe obraji, amintindu-şi discuţia pe care-o avusese cu mama ei, în după-amiaza când îi condusese pe proaspeţii căsătoriţi la aeroport.

— Eşti sigură că nu vrei să vii cu noi, scumpa mea ? o întrebase Maud cu o figură îngrijorată.

— Să vă însoţesc în voiajul de nuntă ? Sunt mai mult decât sigură.

— Dar mă doare inima să te las singură aici, Miranda. Nu prea eşti în formă.

— Totul e în regulă, îi răspunsese ea luând-o în braţe. Distraţi-vă bine, tu şi tata, şi mai ales nu vă gândiţi la mine.

— Nu-mi cere imposibilul, fata mea. Eşti persoana pe care o iubesc cel mai mult pe lume şi... te-ai schimbat foarte mult de când te-ai întors de la San Sebastian. Sper că nu faptul că nu ai adus înapoi bijuteriile te-a transformat aşa...

Miranda suspinase.

— Acest sejur a fost plasat sub semnul eşecului !

— Nu, scumpa mea. O să recuperez eu aceste bijuterii, la timpul potrivit... şi tatăl tău mi-a oferit altele cu ocazia căsătoriei noastre, ceea ce

n-ar fi făcut dacă tu te-ai fi întors cu prețioasa mea valijoară !

Miranda izbucni în râs.

— Ești extraordinară, mămico !

— Știu, dar îmi face întotdeauna plăcere s-o aud. Complimentele sunt aproape mai prețioase decât diamantele și rubinele.

— Bijuteriile contează deci așa mult pentru tine ?

— Mi-e teamă că da. Fiindcă e modul meu de a mă asigura. Dar cred că nu mi-ai moștenit această trăsătură de caracter. Dar altele, da.

— Adică ? insistase ea intrigată.

— La amândouă ne vine greu să credem că un bărbat ne poate iubi doar pentru noi. Amintește-ți de acel avocat. Cum îl chema ?

— Daniel Eberhart.

— Imediat ce te-ai îndoit de puritatea sentimentelor lui, l-ai părăsit, Miranda.

— Daniel nu mă iubea. Căuta doar să ajungă avocatul lui tata.

— Un lucru nu-l împiedica pe celălalt. L-ai întrebat vreodată dacă te iubește ?

— Nu. Ar fi trebuit ?

— Dacă nu i-ai pus întrebarea, înseamnă că nu-l iubeai. Mă înșel oare ?

Miranda dăduse din cap. Nu iubise nici un bărbat înainte să-l întâlnească pe Stuart.

— Deci, bine ai făcut. În ziua când o să te îndrăgostești, fata mea, sper că vei avea destulă minte ca să-ți dai seama dacă și el te iubește. Știi, Miranda, înainte să-l regăsesc pe tatăl tău, am avut întotdeauna impresia că bărbații pe care-i întâlneam așteptau altceva de la mine, nu dra-

goste. Erau atraşi de cariera mea, de succesul meu şi de o serie de asemenea lucruri. Şi, în măsura în care nu eram sigură de sentimentele lor, îmi compensam nesiguranţa prin valori materiale.

— Dar tata te iubeşte.

— Da, acum nu mă mai îndoiesc de asta. Poate n-o să am niciodată nevoie de giuvaierele mele !

Şi-i făcuse cu ochiul.

— Dar nu-i pomeni de asta lui Tynan. N-o să-mi mai dea nimic de Crăciun.

Miranda ridică ochii spre cer râzând.

— Eşti incorigibilă, mămico ! De acord, rămâne secretul nostru.

— Şi nici lui Stuart să nu-i spui nimic. Trebuie să se simtă vinovat de felul cum a procedat. Şi eu care-l credeam cinstit...

— Mămico, avea nişte motive destul de serioase ca „să împrumute" bijuteriile, viitorul a câteva sute de oameni depinde de el la Island International.

— Hmm... poate. Dar totuşi !

Ezitase, apoi zâmbise înainte de a adăuga :

— De fapt, ca să fiu sinceră faţă de tine, la fel aş fi procedat şi eu în locul lui.

— A fost în orice caz foarte drăguţ din partea ta să-i scrii că poate păstra bijuteriile până la scadenţa împrumutului.

— Nu prea am avut de ales, scumpo ! Mi-ai înfăţişat un tablou atât de trist despre viitorul lui Polly şi al celorlalţi angajaţi dacă mi-aş revendica bijuteriile, încât... Ai pus la poştă scrisoarea mea ?

— Da, azi-dimineaţă.

Gândindu-se la toate astea, Miranda își șterse ochii, își suflă nasul și-și bagă din nou mâna în punga cu floricele. Această scenă se desfășurase acum o săptămână. La această oră, în mod sigur Stuart primise scrisoarea lui Maud.

Îi va răspunde imediat, sau va aștepta să-și plătească mai întâi datoria către bancă ?

Miranda spera că el îi va aduce personal bijuteriile lui Maud și că ea va asista la întrevedere. Se gândise că atunci îl va întreba de ce procedase așa față de ea. Fiindcă-i venea greu să creadă că, în timpul șederii ei la San Sebastian, se mărginise doar să se folosească de ea. Chiar dacă nu-i scrisese, nici nu-i telefonase de când plecase de acolo.

Ridică bărbia și luă o hotărâre. Dacă Stuart nu venea la Beverly Hills, dacă el încredința restituirea bijuteriilor unui intermediar, ea se va duce la San Sebastian și va insista ca el să recunoască faptul că nu făcuse decât s-o manipuleze. Și numai după asta se va resemna să-l piardă.

Ronțăind un pumn de floricele, își îndreptă atenția spre ecran unde se derula scena finală din **Dragoste interzisă.** Mai sensibilă ca niciodată la acest deznodământ, ea izbucni în plâns și începu să hohotească.

Așa că nu auzi când cineva intră în încăpere. O mână îi întinse o batistă.

— Mul... mulțumesc, sughiță ea.

Apoi luminile din sală se aprinseră și ea tresări.

— Doamne... Stuart ! exclamă ea uimită. Ce... Ce faci aici ?

El ținea o valijoară în mână.

— Am venit să-i aduc lui Maud bijuteriile. Tânăra își șterse ochii și-l privi.

— Ea nu e aici. Nu s-au întors încă din voiajul de nuntă, Tynan și ea.

El schiță un surâs.

— Am aflat din ziare despre căsătoria lor.

Tânăra se ridică să ia valijoara pe care el i-o întindea. În mod voit îi evita privirea. Mama ei avea dreptate : nu era destul de sigură pe ea ca să-l întrebe pe bărbatul pe care-l iubea, dacă o iubește la rândul lui. Fiindcă se temea prea mult de răspuns.

— Mulțumesc. Va fi încântată să-și găsească la întoarcere comoara.

— Regret că nu i-am putut da personal „comoara" ca să-i pot mulțumi că nu m-a dat în urmărire.

— Maud n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Ți-a scris de altfel să păstrezi bijuteriile atâta timp cât îți sunt necesare.

El ridică mirat o sprânceană.

— Adevărat ? Nu știam.

— Eu am pus la poștă scrisoarea, chiar în ziua plecării lor, dar se pare că n-ai primit-o.

— Presupun că tu ai convins-o să-mi scrie. Fiindcă gestul nu seamănă deloc cu Maud pe care o cunosc eu.

— E adevărat că am rugat-o, dar sunt aproape sigură că ar fi făcut-o și fără intervenția mea. Contrar a ceea ce crezi tu despre ea, mama mea nu are o piatră în loc de inimă. E foarte generoasă.

— Nu cu toată lumea. Cu tine da... și probabil din cauza asta ți-ai închipuit la San Sebas-

tian că vreau să mă folosesc de tine, nu-i aşa ? Pentru ca Maud să se arate îngăduitoare cu mine ?

Tânăra îşi muşcă buzele şi-l privi drept în ochi.

— N-ai fi fost primul care să vrei să te serveşti de mine pentru a intra în graţiile părinţilor mei !

— N-am avut niciodată intenţia asta, Miranda. Dar mi-era ciudă pe mine că luasem ceva care nu-mi aparţinea şi am devenit dur. Ai putea să mă ierţi vreodată ?

Ea îşi şterse ochii cu batista pe care i-o împrumutase şi dădu din cap.

— Da.

Asta era tot ce aştepta de la ea ? Iertarea ?

Ca să rupă tăcerea stânjenitoare care se lăsase, îi ceru veşti despre Victoria şi Polly.

— Sunt foarte bine, mulţumesc. Graţie lor am putut aduce mai devreme bijuteriile mamei tale. Mi-au împrumutat amândouă bani.

— Foarte drăguţ din partea lor, dar nu era necesar.

— Ba da, era necesar. Nu mai puteam aştepta.

— Erai grăbit să redevii om cinstit ?

Stuart îi zâmbi.

— Pretinzi că ştii să joci, dar nu prea eşti bună la ghicitori, Miranda.

— Nici n-am chef să joc.

— Da ? „Am venit după tine, iubita mea. Mi-ai luat inima cu tine când ai plecat şi nu pot trăi fără ea."

Tânăra se încruntă.

— Dar... recunosc sfârşitul dialogului din **Dragoste interzisă...**

— Atunci cum mă găsești în rolul lui Philip ? șopti el apropiindu-se de ea.

— Mai lăsat să înțeleg că replicile ți se par siropoase.

— Chiar sunt. Dar se potrivesc de minune îndrăgostiților.

Acum ajunsese la câțiva centimetri de ea.

— Și te iubesc, îi șopti el luând-o în brațe.

— Oh... Stuart !

— Dar de data asta nu vreau să plângi, dragostea mea. Nu e sfârșitul unui film ci începutul unei vieți noi... doamnă Winslow.

Și sărutul pe care îl schimbară ar fi făcut să pălească de invidie pe cei mai mari producători de la Hollywood.

SFÂRȘIT

THE BEST

190

CONFLICT DE INTERESE

Linda Lewis

Ca să recupereze bijuteriile de familie rămase în casa lui Stuart Winslow, Miranda trebuie cu orice preț să intre în camera acestuia. Și este convinsă că-l va seduce, imitând vedete de la Hollywood, în funcție de preferințele lui: dacă-i plac femeile sexy va intra în pielea lui Marilyn Monroe, dacă preferă cerebralele, pe Lauren Bacall sau Katherine Hepburn.

Va reuși ea oare în acest rol de compoziție, când e atât de lipsită de experiență în privința bărbaților?

Cu cât își petrecea mai mult timp cu Stuart, cu atât îi venea mai greu să joace acest rol dublu. Faptul că-l mințea o apăsa din ce în ce mai mult.

ISBN 973-580-177-9

Lei 3920 + 80 T.L. = 4000